

சூரிமதேராமாதுஜாயநமஃ

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபை(லிமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்விழியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்

தனிஸ்ரீலோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	6
பாரதாதி தனிஸ்ரீலோகம்	"	0	3 0
ராமசரமஸ்ரீலோகம்	"	0	1 0
துஷ்கரஸ்ரீலோக டிப்பணி	"	0	2 0
யதிதர்மஸமுச்சயம்	"	0	9 0
முதல்திருவந்தாதி	"	அரும்பதப்ரதிபத ஸஹிதம்	0 9 6
இரண்டாம் திருவந்தாதி	"	"	0 6 6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	"	"	0 6 0
நான்முகன் திருவந்தாதி	"	"	0 7 0
திருவிருத்தம்	"	அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1 14 0
திருவாசிரியம்	"	"	0 3 0
பெரியதிருவந்தாதி	"	ப்ரதிபதஸஹிதம்	0 7 0
திருவெழுசுற்றிருக்கை	"	"	0 3 0
சிறியதிருமடல்	"	"	0 5 0
பெரிய திருமடல்	"	"	0 5 0
திருக்குறந்தாண்டகம்	"	"	0 3 0
திருநெடுந்தாண்டகம்	"	"	1 0 0
திருப்பல்லாண்டு	"	"	0 8 0
இராமாதுச தூற்றந்தாதி உரையுடன்	"	"	0 8 0
தூசாலிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	"	"	0 7 0
தூசாலிதர்ஸிசி	"	"	0 1 0
பெரிய திருமொழி 6-முதல் 66 பித்துக்கள்	"	"	8 0 0
பெரிய திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம்	"	"	5 6 6
பெரிய திருமொழி விருத்தம் வ்யாக்யாநம்	"	"	1 6 0
திருமலை ஸவ்யாக்யாநம்	"	"	0 14 0
திருபள்ளியெழுச்சி	"	"	0 3 0
முமலனாதிபரண	"	"	0 7 6

இப்படிக்கு

ரா. திருவேங்கிடத்தானய்யா,

கார்யதர்சி, தனாதிகாரி.

நெ. 31, வெங்கிடாசலமுதலி வீதி, சென்னை.

புதிதாய்தான் அந்த மனப்படி.

மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த

அமலாதிபிரான்.

தனிபன்.

பெரியநம்பிகள் அருளிச்செய்தது.

சுவாமிநாதர் திருவடிகளில் உட்கார்ந்து

பெய்குவொடி-ஹித-பி-பிதாஹா-தா

சுபுஷிதாநயநபொலிஷியாநூராணரி

யொந்நீகாய நெவெ-நிவாஹநஞ்சு ||

ஆபாதகுடமதுபூய ஹரிம் ஸயாநம்

மத்யேகவேரதுஹிதூர்முதிதாந்தராத்ப

அதர்ஷ்ட்ருதாம் நயநெயரர் விஷயம் :

யோநிச்சிகாய மநவைமுநிவாஹநம்த

புதுவுரை,

யஃ—யாவரொரு இருப்பாணைவார், கவொடி—வ

திருக்காவேரியின், கய்யூ—கடுவில், ஸயாநதி—திருக்கண்வரை

தருளுகிற, ஸ்ரீரீ-அழகியமணவாளப் பெருமானே, சுவாமி :

—திருவடிமேதாடங்கி திருமுடியளவாக, சுந்ரலகுய —

அதாவதில், நயநயோகம் — தம் திருக்கண்களுக்கு, விஷயம்

ராணாடி சுரேஷ்நாதா—பகவத்சிஷ்யம் தவிர்த்த மற்றவிஷயங்க

சோக்கரணப்பெருமையை, திழிகாய - அழகு மிட்டநுகரினோரே,

கடி—அப்படிப்பட்டவராய், திருநாவலாறு—கோகல ரங்

முதின" வாஹுமமாக வுடையமன திருப்பா னாழ்வரையார் உள் மவ

த்யாநம் பண்ணக்கடவேன்.

பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகம் ஜ்யோருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யானம்.

அவ:—(ஆபாதகுடமித்பாதி) இதில் (க) “கேருடவாகனனும் நிந்த” என்றும் (உ) “அஞ்சிவைப்புட்பாகனையான் கண்டது தென்னாங்கத்தே” என்றும் சொல்வதுகிறபடியே பெரியபெருமானை ஸேவித்த அநுபவித்த முசிவாஹஸ்தை மகஸ்ஸாலே அநுபவிக்கும் பாட சொல்லுகிறது. கருடவாகனம்தவமும் மோஷஸாபிதவமும் ஸ்ரீ யதிபதிவமுநிதே மெய்யேவையான ஸர்வாதிகவஸ்துவக்கு லக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாதிகவஸ்துவனுடைய ஸர்வாவயவங்கனையுட ஸக்ரமமாக அநுபவித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.—[சுவாஹித்ய-ஆபாதகுடம்] * திருப்பாதகசத் தை. [சும-ஹித்ய-அதுபுப] * அமலனாதிபிரானடைவே யநுப வித்து. [ஹரிஸயாநடி-ஹரிம்ஸயானம்] (ங) “ஸீரூந” ஸாவ ஸாவ: வாஹவ: ஸீரூந ஸாகஸுப்த: பரஸ்ப:” என்னும் பதபாய்க்கிடக்கை. கிடந்த கிடையிலே * உட்குடையசுரந யிலெல்லா முண்டவரிசை. [ஹரதி ஹரி - ஹரதி ஹரி] அதுகூலர் மகஸ்ஸையும் பாதிகூலர் ப்ராணைகளையும் ஹரிக்கு மவரென்கிறது. அதுகூலரை * தர்ஷித சித்தாபஹாரம் பண் ஹும்படியாயிருக்கை. (ச) “கிடந்தசோர் கிடக்கைகண்டுமெங் றுளம்” என்றாவாழ்க்கை” (ரு) “எரார்கோலம் திகழக்கிடந் தாய்கண்டு” என்னும்படி தாபஹாரானவரை. அவர்தாம், * அரவினனை நிசை மேபமரானான முகில் வண்ணரிதே. இப்படி அதுகூல ப்ரதிகூலர்களை ஸிஷணங்களைப் பண்ணுமவரானவரை.

[சுவாஹித்ய-ஆபாதகுடம்]-கவேரதுஹிதர்மத்யே] கவேரகந் தய பான காலைமித்யே. * கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவு யாட்டுலேயிதே பதிகாடுகிடக்கை. * வண்பொன்னி * திரைக்கையா லடிவருட * திருவாளணினிதாகவாய்த்துத * திருக்கண்கள் வள ருகிறது. இப்படி “சுவாஹித்ய-ஆபாதகுடம்” ஸயாநடி - ஹரிஸ- சுவாஹித்ய” என்று (சு) * குடநிசை முடியவைவத்துக் குணநி சை பாதமிட்டடி, வடநிசை பின்புகாட்டித் தென்திசைபிலங்கை நோக்கிச், கடல்நிறக் கடவுளைந்தை அரவணைத்துயிலுமாகண்டு

(க) திருமலை-க. (உ) தி-மொ-ரு-ச-ரு. (ங) ரா-ஸா,
(ச) திருமலை-உ. (ரு) திவாய்-தி அ-க. (சு) திருமலை-கக.

அமலனாதிபிரான் தனிடன் வயாத்திராம்.

அநுபவித்தாரென்கை. (பெரிதானாராது - முதிதார்த்தரம்மா) இப்படி அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டமகாவாணர்; அகமகிதப்பெற்றார். * உவந்தவுள்ளத்தாரார். ஸந்தவ்ஷிததஸம் ஹிதராரார். (க) “மகிழ்ந்ததுசின்மை” என்னக்கடவதினே.

இனி அவ்வளவில் நில்லாதே (கூடிக்கூடாது நயமயெய்; விஷயானாராணாது - அத்தரஷ்டருதாம்மயநயோர் விஷயாந்தரானாம்) என்னும்படி *காணுக்கண்ணை யுடையாரார். “அணியரங்கனென்ன முதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றனைக் காணவே” என்றயித்து இவர் இவ்விஷயத்திலே *அஸ்தமிதரம்ய பா(அ)வரையிருப்பது; (க) ‘வளகடுவாழைக்கூடியது’ - ஏததேவர்மருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்பந்தி” (உ) “அரங்கமா கேடயில்கொண்ட கரும்பினைக் கண்டு கொண்டுடன் கண் வரினை கரிசுருமாழை; (கூ)*ராஜம் மெநுமதா கூடிவிட - ராமம் மேலுக்கதா த்ருஷ்டி; * மகாவாய்நாதி - கந்தவாபம் யாமினே. வெளநாயனா தரத்திலேமக்காரா: இவர்க்கு அழகு அஞ்ஞாந்தகை விசாரத்தாய்தது. அந்நுஷ்டம் த்ருஷ்டமாதை யாலே த்ருஷ்டம் அந்நுஷ்டமாய்த்து. அன்றிக்கே, (க) “சிறந்தமற் றொன்றின் மத்ததல்லா” (ச) “ஹாவாநாநுது மஹிதிபாவோ நாய்தரகச்சதி” என்னும்படி பரந்தவாதிகளாய்த்து பரோக்ஷவிஷய மாகிற தென்னுதல்; (ரு) “கட்கிலி” என்னும் வடிவையிறே கண் ணால் கண்டநுபவித்தது. காணாதவையும் கண்டவன் ஆயிலே யுண் டிறே. இப்படி *காண்படி யேனியை யநுபவித்து மற்றவிஷயங் களைக் காணுக்கின்றது யிருத்தமவரைச் சொல்லுகிறது.

(பெரிதானாராது மெய் ஜெதி பரஹந்திஜே ரதிப்கிரய மநவைமுவிவாஹந்தம்) என்று - யாவரொருவர் “கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக்காணவே” என்று அநுதிமிட்டார், அப்படிப்பட்ட அந்தமுதி பரஹா. [ஜெமெய் - மநவை] மநஸ்ஸாலே ப்ரத பத்திபல. [ப] நென்னறபம் (கூ) “அயனல்கொடுதொழுதேத்த” என்னும்படி ஹம்ஸவாஹநனை சதர்முகன் பஹுமுகமாக அநு பதிபதிபாலே முவிவாஹாரா இவரும் ஏகமுகமாக இரண்டு கண்ணையும் கண்டநுபவித்தார்.

(எ) “கிரீடகெயலாகாத கண்ணம் பூவுக்குகினை ஹெஷ்ஷுவிஷிதே | விபலம் கடி; ஹ்ருஷ்டாவின்களவஸம் பரி

(க) காந்தோ-க-க. (உ) திருமயில கள். (கூ) பா-டி.

(ச) உத்தர-ரா. (ரு) தி-வாய்-எ உ-ந. (சு) தி-மமா ச-உ-க.

(ப) ஹ்ருஷ்டிகரஹாத்தமயே.

செய்தார், * கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாய்விடேற பெரிய
பெருமாள். ஆகையால் அதுபவத்தில் இருவரும் ஸ்ரீராதரிக
ளாயாய்த்திருப்பது. இப்படிமநெய்ரிதி பிறக்கும்படி அதுபவித்த
ஆழ்வாரை இங்கு மநெய்ரிதி பிறக்கும்படி ஆடவெல - மருளை”
என்று-மருள்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று. (க)

திருமலைநம்பி அருளிச்செய்தது.

மூ.—காட்டவேகண்டபாத கமலநல்லாடையுந்தி
தேட்டருமுதரபந்தந் திருமார்வுகண்டஞ்செவ்வாய்
வாட்டமில்லக்கண்கள்மேனி முனியேறித்தனிபுகுந்து
பாட்டினுல்கண்டுவாமும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

ப.—ரை.—காட்டவே—காண்பித்தபடியே, கண்ட—ஸேவித்த,
கமலபாதம்—திருவடித்தா மரைகளும், நல் ஆடை - விலக்கணமான
திருப்பிதாம்பரமும், உந்தி—திருநாடியும், தேட்டரும்—கிடைத்தற்கரி
ய, உதரபந்தம்—பொன் அரைநாணும், திருமார்வு—*அலர்மேல் மங்
கையுறைமார்பும், கண்டம்—திருக்கழுத்தும், செம்வாய்—சிவந்தவா
யும், வாட்டம் இல்—சோர்விலாத, கண்கள்—திருக்கண்களும், (இவற்
றோடு கூடிய) மேனி—திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை, முனிவறி—லோக
ஸாரங்க மஹாமுநியின் திருத்தோளின் மேலேறி, தனிபுகுந்து -
தனியே உள்ளே ப்ரவேசித்து, கண்டு—ப்ரத்யக்ஷித்து, பாட்டினுல்—
ஆவ்வுதுபவ பரீவாஹரூபமான காரங்களாலே, வாமும்—ஆரந்தநிர்
ப்பரராயிருக்கிற, பாணர்—திருப்பாணைவாருடைய, தாள்—திருவடி
களை, பரவினோம்—அணுகப்பெற்றோம்.

அ.—(காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரியபெருமானைப் பாதா
திகேஸாரந்தமா யதுபவிக்கப்பெற்ற பாண்பெருமானை ஸ்தோத்தரம்
பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) “அரங்கத்தம்மான்
திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே”
என்று “ஸ்ரீராதேஸாயவாடிவஹ்ஜயமடே - ஸ்ரீரங்கேஸயபாதபங்க
ஜயகம்” என்ற - * ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜங்களைச் சொல்லுகிற
து, (நல்லாடை) “அரங்கத்தம்மான் அரைச்சிவந்தவாடை” என்

அமலனாதிபிரான் தனியன் வ்யாக்யாநம். (உந்தி)
 “அமலனாதிபிரான் தனியன் வ்யாக்யாநம்” - அயனைப் படைத்ததோ ரெழிலுந்தி”
 எவ்வுறுவிதியுரிவரிதாநமான நாபிபத்மந்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதரபந்தம்) * தேட்டரும் திறந்தேனான தென்ன
 தந்தையைய தேடற்கரிய வுதரபந்தம். “அரங்கத்தம்மான் திரு
 வயற்றுதரபந்தம்” என்று - (க) “வட்ட-ஓகிவொடிகாநாநடுபட்டம்
 கிலேதரபந்தம்” என்றதைச்சொல்லுகிறது. (திருமார்வு)
 “அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு” என்று-லக்ஷ்மீலளித க்ருஹ
 மான் வக்ஷஸஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்) “அரங்க
 நகர்மேயவப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்” என்றுஸ்ரீரங்கநேதாவின்
 கண்டத்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) “அணியரங்கனார் -
 செய்வாய்” என்று (உ) “சுயரஸ்ய-ராஹொஜ்ய - அதர மது
 ராம்போஜம்” என்று - அருணாகரபல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது.
 (வாட்டமில்லக்கள்) * க்ஷணஜ்வலமாய் அழலானியையுடைய
 தாமரைப்பூவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், * ஸதைகரூபமாய், “அரங்கத்
 தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரி
 யோடி நீண்டவப்பெரியவாய் கண்கள்” என்று* விஸாலஸ்பீதாய
 த்ருசிரஸிரா தாநா தவளமான ஸ்ரீரங்கப்ரணயி நயநாபுஜங்களைச்
 சொல்லுகிறது. (பேணி) எவம்விதமான திய்யமங்களை விக்ரஹத்த.

(புனியேறி) முநிவாஹநராய், (தனிபுந்ந்து) இந்தமஹா
 போக(ஹொம)த்திலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து (பாட்டினால்)
 அதுபவத்துக்குப் பாசரயட்டுப்பேசின “அமலனாதிபிரான்” என்
 கிற ப்ரபத்தத்தின்பாட்டுக்களாலே, * அண்டர்கோணணி யரங்களைக்
 கண்டு வாழுவவராய்த்து இவர், பின்பு இவ்வதுபவத்துக்குபட்டர்
 தேஸிகரானார். (கண்டிவாமும்) காட்சியே வாழ்ச்சியாக வாழுகிற.
 பாணர்தான்-ஹீனாபாணியாய் பெரியபெருமான் திருவடிக்கீழே
 நிரந்தர ஸேவைபண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறதிருப்பாணம்வார் திரு
 வடிகளை (பரஸினும்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினும், அலப்பலாப
 மானது லபிக்கவும் பெற்றேனும்; இனியொருகுறைகளு மில்லையென்
 கிறது.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ப்ரணவம்போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேதமும் வேதோபப்நும்ஹணமான மஹாபாரதமும்போலே பரந்துதுறுப்புக் கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸுக்ரஹமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாயிருக்கும். (க) “வெடொவஸ்யம் ஹணாப்யகர வசுரஹயதி ப்ரஹு: - வேதோபப்நும்ஹணர்த்தாய தாவக்ரஹயதப்ரபு:” என்றும், (க) “வெடொநயு வ்யாஜாஸிஹாலாநாத வஹாந” - வேதாநத்யாபயாமாலமஹாபாரத பஞ்சமாந” என்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரருளிச்செய்த

அமலனாதி பிரான் வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

வேதம்போலே முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரதவர்த்திலே மண்டி அர்ச்சையையும் தொட்டுக்கொண்டு போந்தார்கள்; ப்ரணவ மீதி பகவானைப்போலே ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராய் அர்ச்சாவதாரத்தையு மதுபவித்தார்; ஸ்ரீ பராஸர பகவானையும் ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவானையும்போலே, நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் * ஆழ்வார் திருமகளாரும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலேமண்டி அர்ச்சாவதாரத்தை அதுபவித்தார்கள்; திருமழிசைப்பிரான் (உ) “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி, (ங) “இனியறிந்தேனீசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம்” என்று-தேவநாதர பரத்வநிரஸந்திலே தத்பர ராயிருந்தார்;

ஸ்ரீமதேராமேநுஜாயநம:

அரும்பதவினக்கம்.

அமலன் ப்ரவேஸு; ப்ரபந்த வைலக்ஷணயமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணவ மித்யாதி) (துறுப்புக்கூடு) பதறம்கூடமும்கூட்டித் துற்றுப்போலி. துறுப்புக் கூடானபடி யெப்படி யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வேதோபப்நும்ஹணேத்

(க) ஸங்ஷேபே.

(உ) ரா-திருவ-க.

(ங) ரா-திருவ-கக.

லும் சொல்லுகிறபடியே - லேதேரபப்ருஹணமான மஹாபாரத
ராமாயணங்களும், (க) “நாராயணகோரீடோ - நாராயணகதாமி
மாம்” இப்பாதினைச் சொல்லிவைத்து பகவத்கதை யல்லாதவற்
வெய்யும் சொல்லிவைத்தது.

திருவாய்மொழியும் (உ) “அமர்சுவையாயிரம்” (ங) “பாலோ
டமுதனவாயிரம்” (ச) “உரைகொளிர்மொழி” என்றும் * ஏத
மிலாயிரமாயிருந்ததேயாகிலும் அந்ரபதேஸஸ்வரபதேஸமென்ன,
ஸாமாநாதிகரணய ன்ரணயகமென்ன, த்ரிமூர்த்திலாமய ததுத்தீர்ண
தத்வ ரிஷேத்மென்ன இவைதொடக்கமான அருமைகளையுடைத்தா
யிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று மூப்பதுபாட்டா
யிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமானை
க்கு அவ்வருமைகளில்லையே யாகிலும் தம்முடைய லாபாலாப
ருபமான ப்ரிபா ப்ரிபங்களை ப்ரதிபாதி யாகிற்கும்; திருப்பல்

திருமங்கையாழ்வார், (டு) “தேரார் நிறைகதிரோன் மண்ட
லத்தைக் கீண்டுபுக்கு, ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில்தின்றும் வாரா
தொழிவ தொன்றுண்டே, அதுநிற்க ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்
லைப்பன்போவதே” என்று - பரத்வத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு
அர்ச்சாவதாரத்திலே யிழிந்த அதுதன்னிலும் ஓரிடத்திலிரண்டிட
த்திலன்றிக்கே, (சு) “நெருநற்கண்டது நீர்மலையின் றுபோய்க் கரு
நெஞ்சும் கண்ணமங்கையுள் காண்டும்” என்றிப்படி * தானுகந்த ஆ
ரெல்லாம் தன்தாள் பாடிப் பரபரப்பாய்த் திரிந்தார். பெரிய
பெருமாளையும் அல்லாத திருப்பதிகளோபாதி (எ) “கண்டியூராம்
கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை” என்று * கோல்தேனாக வதுபனித்
தாரித்தனையிறே; அதுதானும், (அ) “என்றசொற்கள் வந்தடியென்
மனத்திருந்திட” என்கிறபடியே - பெரியபெருமானுடைய விபவ
தசையின்பாசுரங்களுபதேஸமாய்க்கொண்டு தந்திருவுள்ளத்திலே
ஊற்றிருக்க, (அ) “நின்னடியிணையடைந்தேன்” என்று-திருவடி
களைய நுபனித்தவள ஹேயுள்ளது;

(க) பார-	(உ) தி-வாய்-க ங-கக.	(உ) தி-வாய்-அ-சு-கக.
(ச) தி-வாய்-சு-டு-ங.	(டு) சிறியதிருமடல்.	(சு) தி-மொ-சு-க-க.
(எ) திருக்குறு-கக.	(அ) தி மொ-டு-அ-க.	

லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களில்லையே யாகிலும் அதுக்குமொரு குற்ற முண்டு; தீர்விதாதிக்காரிகளுடைய குணகுணங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கை யாலே; ப்ரணவம்பிரலே அல்ல, அதிஸங்குதமாய் தூர்ந்தேனாமா யிராமையாலே (க) ‘யதிஹாஸ்தி தததததத யந்நேஹாஸ்தி நததததததத’ என் கிறபடியே - ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலேயுண்டாயிற்று இதில்லாததொன் றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.

பரவ்யூஹவிபவங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவ தாரூபேண வந்தவதரித்து* திருவரங்கப்பெருநகருள் தெண்ணீர் பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பண்ணிகொள்ளும் கருமணியை க்கோமளத்தாதக் கண்டுகொண்டு, மணத்தானேபற்றி நின்று வா யாரவாழ்த்துகிற ப்ரபந்தமாகையாலே எல்லாப்ரபந்தங்களிலும் இப்ரபந்தத்துக்கு வைவலக்ஷண்யமுண்டு, மறையாழ்வார்களிற்காட்

ஸ்ரீ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பெரியபெருமானையதுப வியாரிற்கச்செய்தே தம்மையுணர்ந்ததுபவிப் பதுபரோப தேசம் பண்ணுவது, ஸபத (உ) பூர்வகமாகப் பெரியபெருமானுடைய பரத்வஸ்தாபம் பண்ணுவதாய், அந்யபராய்ப் போந்தார்; இவர் அங்ஙனன்றியே “வ-உண-பூர்ணம்” என்று சொல்லுகிற படியே பரத்வாதிகளால் பூர்ணரான பெரியபெருமானையே யதுப விக்கிறார்; நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களுக்கு பகவதநு பவம் நடவாரிற்கச்செய்தே முன்புள்ள ஜம்பபரம்பரைகளிலுண் டான தூகாநுபவஸ்மரணத்தாலும் ஸ்வரூபாநுபமான பகவத் போக (ஹோம) த்தினுடைய அலாபத்தாலும் க்லேஸாநுபவம கல்சி நடவாரின்றது.

ஜாத்யந்தனுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்துக் கடலையிலக்காக்கு மாபோலேயும், அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷஸ்ஸைக் கொடுத்து வைவரூபயந்தைக் காட்டி அதுபவிப்பீத்தாப்போலேயும், அச்சுர

எல்லாவற்றிலும்பற்ற ஆதிக்கம் எத்தாலேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (யதி ஹாஸ்தித்யாதி). வக்த்ருவைவலக்ஷண்ய மருளிச் செய்கிறார் (மற் றையாழ்வார்களிட்யாதி),

ழல் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; - ‘பல்லாண்டு’ ‘போற்றி’ என்று பாவிக்கவேண்டிற்று - அவர்களுக்கு; அதுவேண்டாதே ஜம்மவித்த மாய்த்து இவர்க்கு. (க) ‘குலங்களாய விரிண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்’ என்கிறபடியே இவர் தம்மைநாலு வர்ணத்திலும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்; பெரியபெருமானும் அப்படியே நினைத்திருப்பர்; நித்யஸூரிகள் நாலுவர்ணத்திலு முள்ளாரல்லரே. ‘ஆழ்வார்கள் இருகரையர்’ என்னும்படியிறே ஸ்ரீ தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரை கார்த்தயம்; அவரிலும் இவர் ‘பரோபதேசமும் இதரநிரஸந

மாலாகாராதிகளுக்கு ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாதிகுணவிஷ்காரத்தாலே அதுபவிப்பித்தாப்போலேயும், (உ) ‘ஊர்கெகஷ்ணீநீ வரஜ வயவெநு ஸௌஷ்ட்யாழி ஸவஸ்க்ஷெக்யதிரிபுயா ராஜ்யா ரிஜகஷ்ணீ | கூர்வெளஹராத்ருஷ்டிகரகரம் ரஜ்ரஜாஜகா நாகஜாவணம் வரிணயிதா விஸுவாரீணவ்யூதீ- ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேந்த ஸௌந்தர்யமகநம் ஸர்வம்த்ரக்ஷ்யேகதமிதி முதாமாமதாமந்தசக்ஷீ | த்வம்ஸௌப்ராதர்வயதிகரகரம்ரங்கராஜாங்ககாநாம் தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஸ்வ பாரீணவ்ருத்தி’ என்கிறபடியே-இவருடைய ஸத்யதையாலே பெரியபெருமாள் அர்ச்சா ரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ஸௌந்தர்யத்தை ஆவிஷ்கரிக்க அந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தை லாவண்யமாகிற மரக்கலத்தாலே எங்கு மொக்க வதுபவிக்கிறார்.

இன்னம்மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு, வாசி; ‘பல்லாண்டு’ ‘போற்றி’ என்று பாவிக்கவேண்டிற்று அவர்களுக்கு அதுவேண்டாதே இவர்க்கு அது ஜம்மவித்தமாய்த்து. (க) ‘குலங்களாய விரிண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்’ என்கிறபடியே - இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்துக்கும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்; பெரியபெருமானும் அப்படியே நினைத்திருந்தார்; நித்யஸூரிகள் நாலுவர்ணத்திலு முள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருகரைய ரென்னும்படியிறே ஸ்ரீ தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார் ஐகார்த்தயம்; அவரிலும் இவர் பரோபதேசமும் இதர நிராகரணமும் அதுபவவிரோதி’ என்று

மும் அதுபவவிரோதி” என்று வெறும் பெரிய பெருமாளையே அடித்தலை செவ்விதாக வறுபவிக்கிறார்.

(க) [ஹேஹோஹேவாஸி-ஸ்நேஹோமேபரமஃ] (உ) “என்ற னளவன்றால் யானுடையவன்பு.” [ராஜஃஸ்யமி-ராஜம்ஸ்த்வமி] இது தானும் என்னால் வந்ததன்று, *அதுவுமவனதின்னருளே. [நிதிஃ ப்ரதிஷ்டிதஃ-நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ] இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று, தர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே; (உ) “நின்னலாவிலேன்காண்” என்னுமாபோலே. [ஹிஸ்யநியதா-பக்திஸ்சநியதா] ஸ்நேஹமாவதென், பக்தியாவதென். (பக்தியாவதென்னென்னில்; பெருமானையொழியச் செல்லாமைபிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தினிலே-ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது-‘நில்’ என்ன, (ஈ) “கஃ-ரஃ-ஹி-குருஷ்வ” என்னும்படியாய் முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள் நிலை.

[வீர-வீர] தன்னைத் தோற்றித்ததுறை. உம்முடைய வீரங் கொண்டு புறம்பே வென்றிமென்று இங்குவெல்லமுடியாது, தானும் வெறும் பெரியபெருமாளையே அடிக்கும்தலைக்கும் செவ்விதாக வறுபவிக்கிறார்.

(க) [ஹேஹோஹேவாஸி-ஸ்நேஹோமேபரமஃ] (உ) “என்ற னளவன்றால் யானுடையவன்பு.” [ராஜஃஸ்யமி-ராஜம்ஸ்த்வமி] இது தானும் என்னால் வந்ததன்று; *அதுவுமவனதின்னருளே [நிதிஃ ப்ரதிஷ்டிதஃ-நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ] இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று, தர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே. (ஈ) “நின்னலாவிலேன்காண்” என்னுமாபோலே. [ஹிஸ்யநியதா-பக்திஸ்சநியதா] ஸ்நேஹமாவதெது, “பக்தியாவதே தென்னில்; பெருமானையொழியச் செல்லாமைபிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தினிலே-ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது-‘நில்’ என்ன, (ஈ) “கஃ-ரஃ-ஹி-குருஷ்வ” என்னும்படி முறையறிந்து பற்றின இளையபெருமாள் நிலை. [வீர-வீர] தன்னைத்தோற்றித்த

பெருமானையொழிய வேறொரு ஸ்தலாந்தரமறியாதது எப்படியிருக்கிற தென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்நேஹோமேயித்யாதி).

(க) உத்தர-ரா- (உ) உ-திருவ ௧00. (ஈ) தி-வாய்-உ-ந-வ. (ச) ரா-ஆ.

வீரனாகையாலே தோற்பித்ததுறையப்பிடித்துப் பேசுகிறான், [ஹாவோநாநுஞ்ஞமஹதி - பாவோநாந்யத்ரகச்சதி] என்னை மீட், மராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சைமீட்கப்போகாது. 'ஹநுஞ்ஞ - அநயத்ர' என்கிறது- (க) "மற்றாராநுமுண்டென்பார்" என்னுமா போலே கொடுபோக நினைத்ததேசத்தின் பேருங்கூடத்தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடி யைப் போலேயாய்த்து இவரும், 'இவர் தேவாரமான பெரியபெரு மானையல்லது பரவ்யூஹவிபவங்களையறியாதபடியும்.

துறை [ஹாவோநாநுஞ்ஞமஹதி-பாவோநாந்யத்ரகச்சதி] (க) "மற் றாராநுமுண்டென்பார்" எனனுமாபோலே கொடுபோக நினைத்த தேசத்தின் பேருங்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமானபடி. இப்படி ராமா வதாரமல்லதறியாத திருவடியைப்போலே யாய்த்து-இவரும், அவர் தேவாரமான பெரியபெருமானையல்லது பரவ்யூஹ விபவங்களை யறியாதபடியும்.

அதுபாவ்யரான பெரியபெருமான் தம்மைப்பார்த்தாலும், பர த்வம்போலே தேஸவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், வ்யூஹம்போலே தத் ப்ராயமாயிருத்தல், விபவம்போலே காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், அந்தர்யாமித்வம்போலே அசக்ஷுர் விஷயமாயிருத்தல், அர்ச்சாவ தாரங்கள்போலே * தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணாதிருத்தல், அங்குவர்த்திக்கும்பேர் * சிலைக்கை வேடரேயாய் பயங்கராய் யிருத்தல், பெரிய ஏற்றமேற வேண்டியிருத்தல், வருந்திப் பெருங் கூட்டத்தோடேபோயேறினால்*கானமும்வானரமும் வேடுமேயாய் * மேலைவானவரின் றிக்கே யிருத்தல் செய்கையன் றிக்கே இத்தேசத் திலே இக்காலத்திலே எல்லார் கண்ணுக்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு (க) "பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பர ந்தநாடுஞ் சித்தர்களஞ் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கம்" என்கிறபடியே—எல்லார்க்கும் நின்றநின்ற நிலைகளி லே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸூலபருமாய் (உ) "வன்பெருவா னகம்" இத்யாதிப்படியே உபயவித்தியையும் நிர்வஹித்துக் கொ

ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் திருவவதாரஸ்தலம் உகந்தரி
ளின திருப்பதிகள் இவையெல்லாம் பெரியபெருமானே யானாப்போலே
அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்தர்ய குணசேஷ்டி தாதிக
ளெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கவிலே காணலாம். பெரியபெரு
மானாகும் ஐஸ்வர்யமுமெல்லாம் பரமபதத்திலே முகுளிதமாயிருக்
கும்; அவதாரத்தில் ஈரிலேபோரும்; இங்கேவந்தபின்புதழைத்தது.
எங்கனையென்னில்;—(க) * பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்
ணுலகும்ங்கா தும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோ
லுடைய திருவரங்கச்செல்வனாராகையாலே அவ்வோவிடங்களில்
ஸங்குசிதமாயிருந்ததிதே.

தன்னையுகந்தாரை பதுபவிக்கையன்றியே, ‘தான்’ என்றால்
ண்டுபோருகிற மேன்மையை யுடையராய், இப்படி ஸர்வாதிகரு
மாய் ஸர்வஸோஷியுமாய் ஸர்வரங்கருமாய் ஸர்வஸமாச்சரயணீ
யருமாய் நிரதிஸப்போக்ய பூதருமாயிருப்பவர். (உ) ‘செவ்வெய்யு
வா ஐரவாயாயாவநெய்யுபுலகி - செவ்வெய்யுபுலகி ச்சாலா
யாம் யாவந்தே நபர்வீததி’ என்று ‘ஸ்ரீபரதாழ்வான்’ என்னுடைய
சுமைவாங்கினுல்லது எழுந்திரேனென்று கிடந்தாப்போலே உந்
கள்சுமைகளை என்னுடையவைத்தாலல்லது எழுந்திரேன். (ங) ‘யொ
கேழ்வெய்யுபுலகி-யொகேழ்மம் வஹாமயஹம்’ என்று கிடக்கிற
வாந்தே. ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல், திருவவதாரங்கள், உகந்
தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் பெரியபெருமானே யானாப்போலே
அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்தர்ய குணசேஷ்டி தாதிகளெ
ல்லாம் பெரிய பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம்.

பெரியபெருமானுடைய அழகும் ஐஸ்வர்யமும் பரமபதத்தில்
முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்திலே ஈரிலேபோறும்; இங்கே வந்த
பின்பு தழைத்தது. எங்கனையென்னில்; * பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த
புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற எம்
பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனாராகையாலே
அவ்வோவிடங்களில் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிதே; தன்னையுகந்தா
பதுபவிக்கையன்றிக்கே “தான்” என்றால் விமுகராயிருப்பாருக்கூட

எல்லா ஸ்தலங்களையும் விட்டுப்பெரிய பெருமானைப்பற்றுகைக்கு ஹேது
வேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டமித்யாதி).

விமுகராயிருப்பாரும் கண்டநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கையாலே நீர் பையினால்வந்தஏற்றமுமிங்கேயுண்டு; குணதிக்யத்தாலேயிறேவஸ்து வுக்கு உத்கர்ஷம்; குணம் விஸேபறுவது இங்கேயிறே. குணத்தி லகப்பட்டார் இவ்விஷயம்போக்கி அறியார்களிறே.

(க) “யதொவாவொநிவநுஜெ-யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று - வேதங்களுக்கெட்டாத ஸர்வேஸ்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீ ரோபாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிறவிட மிறே. * மழைக்கன்றுவரைமுனேந்தும் மைந்தன்மதுரவாறான அவ்வாறு இவ்வாறு பத்துக்காணும். இவர் தமக்கு ப்ராப்பரும்

வநுபவிக்கும்படி யிருக்கையாலே நீர்மையாலே வருமேற்ற மிங்கே யுண்டு. குணதிக்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணம் விஸேபறுவதிங்கேயிறே. குணத்திலகப்பட்டார் இவ்விஷயம்போ க்கி யறியார்களிறே. (க) “யதொவாவொநிவநுஜெ-யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று - வேதங்களுக்கு மெட்டாத ஸர்வேஸ்வரனை ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டநுபவிக்கலாம்ப டி யிருக்கிறவிடமிறே. * மழைக்கன்றுவரைமுனேந்தும், மைந்த னேமதுரவாறான அவ்வாறு இவ்வாறு பத்துக்காணும். ஆஸ்ரயணிய ராகையாலே மேன்மையும், நீர்மையாலே உபாயபாவத்தையும், வீர்யாதிகளாலே விரோதிரஸரத்தையும் ஸௌந்தர்யத்தையும் சொல்லுகையாலே போக்யதையும் சொல்லிற்றுகிறது ப்ரபக ஸ்வரூபம் அதுபவத்திலே மறைந்துபோய்த்து. இப்ப்ரபந்தந்தான் ப்ரணவம்போலே அதிலங்குதிதமாயிருத்தல், வேதமும் வேதோப ப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும்போலே பரந்து துறுப்புக்கடா யிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸுக்ரஹமுமாய் ஸர்வா திகாரமுமாய், (உ) “புராஷுஸு-ப்ராப்பஸ்ய” இத்யாதிப்படியே ஆர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமுமாயிருக்கும்.

(அவ்வாறுஇவ்வாறு) என்றது-ரஸோக்தி. க்ருஷ்ணன் தானேவந்து இவ் வாற்றிலே கண்வளர்த்தானென்றபடி. ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷணயத்தைச் சொல் லாரின்றுகொண்டு ப்ரபந்தத்தினுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருளிச் செய் கிறார் (இவர்தமக்கித்யாதி).

அ-வ்யா:—

(க) “வெஹோவஸ்யஹ்ணாந்ராய தாவதாஹயதபு” என்றும். (க) வேதோபப்நம்ஹணாத் தாயதாவக்ரஹயதபு” என்றும். (க) “வெஹோவஸ்யஹ்ணாந்ராய தாவதாஹயதபு” - வேதாத் யாயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - வேதோபப்நம்ஹணமான மஹாபாரத ஸ்ரீராமாயணங்களும், (உ) “நாராயணகயோரீரோ-நாராயணகதாமிமம்” இத்தாதிசைச் சொல்லிவைத்து பகவத்கதையல்லாதவற்றையும் சொல்லிற்று; திருவாய்மொழியும், (ங) “அமர்சவையாயிரம்” (ச) “பாலோடமு தன்னவாயிரம்” (ரு) “உரைகொளின்மொழி” என்று *ஏதமிலாயிர மாயிருந்ததேயாகிலும், அந்யாபதேச ஸ்வாபதேசமென்ன, ஸாமாநாதிகரணய கிர்ணயமென்ன, த்ரிமூர்த்திலாம்யததுத்திர்ண தத்வநிஷேதமென்ன, இவைதொடக்கமான அருமைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய லாபாலாபமான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரதிபாதிபாதிக்கும்.

திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களொன்று மில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொருகுற்றமுண்டு - த்ரிவிதாதிகாரிகளுடைய குணதோஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாலே. இதுப்ரணவம்போலும்ல்ல, அதிஸங்குசிதமாய் துர்ஜ்ஞேயமாபுயிராமையாலே. (சு) “யஜ்ஹாஸ்திததந்யத்ர யந்நே ஹாஸ்திததத்க்வசித்” என்கிறபடியே. ஆயிரத்திலொன்றும் கடலிற்குளப்படியும்போலே புறம்பில்லாதவையெல்லா மிதிலேயுண்டாய் இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியே யிருக்கும் பரவ்யூஹவிபவங்களை ப்ரதிபாதிக்கையன்றியே அர்ச்சவதாரூபேண வந்தவதரித்து, * திருவடங்கப்பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளுங் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்ணுரக்கண்டு, * மணத்துணைபற்றி நின்று வாயாரவாழ்த்துகிற ப்ரபந்தமாகையாலே எல்லா ப்ரபந்தங்களிலும் இப்ப்ரபந்தம்

(க) ஸங்கேதே.

(உ) பாச-

(ங) தி-வாய்-க-ந-க.

(ச) தி-வாய்-அ-க-க.

(ரு) தி-வாய்-ச-ரு-ந-க.

(சு)

ப்ராபகரும் ருகிஜநகரும் விரோதிநிவர்த்தகமுமெல்லாம் பெரிய பெருமானே யென்கிறார்.

பலபோக்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே” என்கிற படி யெங்கனேயென்னில்; ப்ரதமஸுக்ருதமும் தானும் பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப்போந்த ஸௌஹார்த்தமும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பார்த்தம் போராதிறே; உள்ளதுண்டாகில் அநுக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாயித்தனை. இதரவிஷயங்களில் அருசியும் பகவத்விஷயத்தில் அப்ரதிஷேதமும் விளைந்த இம்மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளைக் காட்டக்கண்டதுபவித்து ப்ரீதராகிறார். (க) “சூநமெநுஹரிஸ்யேஷி - ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட” என்று-மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்போலே, * தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து * கடைத்தலையிருந்துவாழும் சோம்பராயிருக்கிற லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளை அருள்பாடிட்டு, “நம் பாடுவானை யழைத்துக்கொண்டு

விலக்ஷணம். இவர், தமக்கு ப்ராப்யரும் ப்ராபகரும் ருகிஜநகரும் விரோதிநிவர்த்தகரும் எல்லாம் பெரியபெருமானே யென்கிறார். பலபோக்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே” என்கிற படியெங்கனேயென்னில்;—ப்ரதமஸுக்ருதமும் தானும் இப்பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப்போந்த ஸௌஹார்த்தமும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பார்த்தம் போராதிறே. உள்ளதுண்டாகில் அவனநுக்ரஹத்தாலே யாயித்தனை.

இதரவிஷயங்களில் அருசியும் பகவத்விஷயத்தில் அப்ரதிஷேதமும் விளைந்த மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டக்கண்டதுபவித்து ப்ரீதராகிறார். (க) “சூநமெநுஹரிஸ்யேஷி-ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட” என்று-மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்போலே, * தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து * கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பரான லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளை அருள்பாடிட்டு, “நம் பாடுவானை யழைத்துக்கொண்டுவாரும்” என்ன; அவரும் “அருள்

காணும்கோயிலுக்குவந்தது” என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி. அன்றியே, கோயில் போக்யதை தமக்கு நிலமல்லாமையாலே திருமலைபிலேபோய் தரிக்கப்பார்க்கிறாருண்டுமாம். (விரையார்) நித்யஸூத்ரிகளை யுடையனானதுக்குமேலே ஓரைஸ்வரயம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே - யழுந்துவார் ஆழங்காலிலே யிளைப்பாறத் தேமோபோலே அவர்களும் வந்து அடிமைசெய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்டவிடம். (நிமலன்) இத்தலையில் அர்த்தித்வமும்கூட வின் நிக்கேயிருக்க, இப்படி உபகரிக்கையால் வந்தஒளஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப்பார்த்திராதொழிகை. † (அசித்வயாவர்த்தியாலே) ஓரடியிட்டாருண்டாகில் (க)“வஹ்நி” ரஜிமரோமெனுவ ஹ்மஹ்நிஸ-நெநவ-பத்யாமபிகமாச்சைவ மலைபிலே தங்கிக்காண்வந்தது” என்றருளிச்செய்தார். நித்யஸூத்ரிகளை யுடையனானதுக்கு மேலே ஓரைஸ்வரயம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே யிளைப்பாறத் தேமோபோலே அவர்களும் வந்தடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்.) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால்பொலிய விட்டவிடம்.

(நிமலன்) நிர்ஹேதுகமாகவிஷயீகரித்தஸூத்தியோக(ம)த்தை யுடையவன். (நிமலன்) தன்பேறாக விஷயீகரித்த ஸூத்தியையுடையவன். இத்தலையைப் பெறுகைக்குப் பச்சையிட்டானும் தானே. இத்தலையில் அர்த்தித்வவின் நிக்கேயிருக்க இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஒளஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப் பார்த்திராதொழிகை. ஓரடியிட்டாருண்டாகில் (க)“வஹ்நி” ரஜிமரோமெனுவ ஹ்மஹ்நிஸ-நெநவ-பத்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்ஸநேநச.” ஆபி முக்யமடியாக அங்கீகரித்து ஓரஞ்ஜீவிமாத்ரமுங்கூட வுண்டறுக்க

“விண்ணவர் கோன்” என்கையாலே, சேஷித்வத்தினெல்லையென்கை. ஆழங்கால்வயங்க்யம். ஸீலகுணமிரு தியாலே ஆழங்காலென்கிறது.

இவனுடைய அத்வேஷாதிகளும் பொறுக்க மாட்டானென்னுமத்தை அருளுகிறார் (பத்யாமபித்யாதி).

உச அமலனாதிபிரான், சு-பா, அமலன் வ்யாக்யர்நம்

ஸ்நேஹஸந்தர்ஸநேநசு” (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தான யிருக்கையன்றிக்கே தன்பேறாயிருக்கை. “அமலன்” என்று-தனக் காக்கினபடி; “விமலன்” என்று-தன்னடியாரக் காக்கினபடி; “நிமலன்” என்று-நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியம் செய்தா னென்கிறார். (நின்மலன்) இதுதன்பேறுகச் செய்தானென்கிறார், (க) “கூ-கூ-கூ-வூ-ஹாராஹி - க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமஃ” என்கிற படியே.

(நீதிவானவன்) ஸேஷஸேஷித்வங்கள் முறைமாறாத நித்யவிபூ தியிலே யுள்ளவன். “ஈஸ்வரோஹம்” என்று எதிரிட்டிருக்குமிட மிறே யிவ்விடம். அங்குக்கலக்குவாருமில்லை, கலங்குவாருமில்லை; இங்குக்கலக்குவாருமுண்டு, கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங்கத் தம்மான்.) *நீதிவானவன் என்னு *நீண்மதிளரங்கத் தம்மானென்

மரிட்டாதா னெருவன். (நிமலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தான யிருக் கையன்றிக்கே தன்பேறாயிருக்கை. “அமலன்” என்றது-இவரைத் தனக்காக்கினபடி; விமலனென்றது-தன்னடியாரக்காக்கினபடி. “நிம லன்” என்றது-நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியஞ் செய் தானென்கை. (நிமலன்) இதுதன்பேறுகச்செய்தானென்கிறார். (க) “கூ-கூ-கூ-வூ-ஹாராஹி - க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமஃ” என்கிறபடியே. (நின்மலன்) தரின்உபகரித்தானய், இத்தலை, (உ) “உதவிக்கைம்மா றென்னுயிர்” என்றுப்போலே ப்ரத்யுபகாராதேடித் தடுமாறாதபடி, “ஹ்ருணஷ்டிவ்யுயோஹாஹி - ப்ரணஷ்டஸ்ய யதாலாபஃ” என்கிறபடி யே-உடையவன் உடைமையைப்பெற்றானாகில் நமக் கென்னென்று, ஆத்மலாபம் தன்னதாம்படியிருக்கிற ஸூத்தியையுடையவன்.

(நீதிவானவன்) இப்படிப் புரூபிதத்துகைக்கடி ஸேஷஸேஷி த்வங்கள் முறைகெடாமல் நடக்கும் நித்யவிபூதி வாஸனையென்கை “ஈஸ்வரோஹம்” என்று - எதிரிட்டிருக்கு மிடமிறே இவ்விடம். அங்குக் கலக்குவாருமில்லை; கலங்குவாருமில்லை; இங்குக்கலக்குவாரு முண்டு; கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) “நீதி

கலக்குகிறது - ப்ரக்ருதி. கலங்குகிறான் - பத்தா (வெஹி) த்மா.

(க) ரா-பா-க-அரு. (உ) தி-வாய்-எ-க-கரு.

கிறார்; (க) ‘அளப்பரியவாரமுதை யரங்கமேயவந்தணனை’ என்னுமா போலே. (நீண்மதிள்) ரக்ஷகத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதினையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமஸேஷி. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்த்தாலிறே சேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போக்யதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும் கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்துபுகுந்தானத்தனை யென்றுமாம். (திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும்குளிர் ததியும் விகாஸமும் பரிமளமும் தொடக்கமானவை.

ஆதித்யனைக்கண்டாலிறே தாமரையலருவது, இத்தாமரைக்கு ஆதிதயன் இவர். பிராட்டி திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலானவன்” என்னு, “நீண்மதிளாங்கத்தம்மான்” என்கிறார். (க) ‘அளப்பரிய வாரமுதை யரங்கமேயவந்தணனை’ என்னுமா போலே. (நீண்மதிளாங்கம்) ரக்ஷகமாகப்போரும்படியான மதினையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற சேஷி. இப்பாசுரம்கேட்டுப்போலேகாணும் திருமங்கையாழ்வார் திருமதின்செய்தது; அழகிய வாயாலே இதருளிச் செய்தபின்பாதாதே திருமாளிகைகளும் திருக்கோபுரங்களும் கனத்தது. (அம்மான்) அங்குள்ளாரோ டொத்த ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடுண்டாகையாலேயிறே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்த்தாலிறே சேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போவது நிலமல்லாமே மீளவும் கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுவாரைப்போலே, திருவேங்கட முடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை யென்றுமாம்.

(திருக்கமலபாதம்) பெருக்காற்றிலே யிழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாபோலே ஒரு தாமரைப்பூவை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார் - செவ்விகுளிர்த்தி நாற்றம் விகாஸம் இவை தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கையாலே ஆதித்ய ஸந்நிதியிலே அலரும் தாமரைபோலே ஆஸ்நிதஸந்நிதியிலே அலருந்தாமரையாய்த்துத் திருவடி

(திரு) பூஜ்ய வாசியாதல், பிராட்டிகாதல்.

(க) திருநெ-கசு. † போக்யதை.

ளித்தேன், தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கண்ணையுறுத்து, உள் ளேபுகுந்து நிற்கையாலே “என்கண்ணினுள்ளன” என்கிறார். அன்றியே தம்கண்ணாலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார், கண்ணினுள்ளே ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிற்று.

(ஒக்கின்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டிதலைக்கு வொத்திராநின்றது; அங்குத்தைக்கு ஸீலஸித்தி; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (ஒக்கி ன்ற) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாயிருந்ததென்னுதல்; என்கண்ணுக் கிலக்கானவிடத்திலும் பழையநிலை சூலையா திருந்ததென்னுதல். ஸம் ஸாரிகளைப்பார்த்து உங்களுக்குமொக்குமோவென்கிறாராதல், இந்த லாபம் அத்தலைக்கு மொக்குமோ வென்கிறாராதல்.

நிற்கையாலே என்கண்ணினுள்ளன. அன்றியே, தம்கண்ணாலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார். கண்ணி னுள்ளே ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிற்று. (ஒக்கின்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டுக்கு மொத்திராநின்றது அங்குத்தைக்கு ஸீலஸித்தி; இவ்வுத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தி.

(ஒக்கின்ற) என் கண்ணுக்கிலக்கான வுங்களுக்கு மொக்கு மென்கிறாராதல். “கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று - ஒரு பதமாய்-என் கண்ணினுள்ளன வாஸூப்போலே யிராநின்றதே யென்றபடி. ஒன்பதுபாட்டு வழியிலேய நுஸந்தித்து, பத்தாம்பாட்டி லே திருவடித்தொழுதாரென்கிற ஐதிஹ்யத்தின்படியே மாநஸஸா க்ஷாத்காரந் தான் கண்ணிட்டுக் கண்டாப்பேரலே யிருக்கை. அவ் வனன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தோடு சேர்ந்திருந்ததி சக்ஷார் விஷயமான திருவடிகளென்றுமாம்.

(அமலன்) * உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்; (ஆதி) * யவன்; (பிரான்) * மயர்வற மதிநல மருளினன்; (அடியார்) - * பயிலுஞ் சுடரொளி; (விண்ணவர்கோன்) * அயர்வறு மமரர்களதிபதி; (வந்து) அவர் “தொழுதெழு” என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்தன. (க)

“ஒக்கின்ற” என்கையாலே-நிலைசூலையா திருக்கை,

(க)

மூ.—உவந்த வுள்ளத்தன யுலகமளந்தண்டமுற

நிவரந்த நீண்முடியனன்று நேர்ந்த நிசாசாரைக் [னரைச்
கவர்ந்தவெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழிலரங்கத் தம்மா
சிவந்தவாடையின்மேற் சென்றதாமென சிந்தனையே. (உ)

ப-னா.—உவந்த உள்ளத்தனய்—(என்னை யகப்படுத்திகை
யாலே) ஸந்துஷ்ட சித்தனய்க்கொண்டு; உலகம் அளந்து—முன்று
லோகத்தையுமளந்து, அண்டம்உற—அண்டகடாஹத்திலே செல்
லும்படி, நிவரந்த-உயர்ந்தவனய், நீன்முடியன்-ஆதி ராஜ்ய ஸஞ்சக
மான திருவபிஷேகத்தை யுடையனய், அன்று—ஐநஸ்தாரத்திலே
யிருக்கிறவன்று, நேர்ந்த - எதிர்ந்த, நிசாசாரை—கரதாஷ்ணாதி
ராஷ்ணருடைய ப்ராணன்களை, கவர்ந்த - க்ரஸித்த, வெம்—க்ருர
மான, கணை—திருச்சரங்களை யுடையனய், காகுத்தன்—ககுத்தன் த
ருலோத்பவனய், கடி ஆர்—பரிமளம்மிக்க, பொழில்—சோலையா
லே சூழப்பட்ட, அரங்கத்து—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளமவ
னன, அம்மான்—ஸ்ரவஸ்வாமி யானவனுடைய, அரை - திருவ
ரையில் சாத்திய, சிவந்த ஆடையின்மேல் - திருப்பீதாம்பரத்தின்
மேலே, என் சிந்தனை - *சதிரிளமடவாருடைகளிலே ஆழக்கடவ
என் நினைவானது; சென்றது ஆம்—சென்றதே! என்று ஆஸ்சர்யப்
படுகிறார். (உ)

(அமலன்) - * உயர்வறவுயர் நலமுடையவன், (ஆதி) *பவன்,
(பிரான்)*மயர்வற மதிநல மருளினன். (அடியார்க்கு)*பயிலுஞ்சுட
ரொளி, (விண்ணவர்கோன்)*அயர்வறுமரர்களதிபதி. (வந்து) அவர்
*“தொழுதெழு” என்றார், இவர்க்குஅவைதானேவந்துநின்றன. (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில்—அவன் தொடர்ந்து
வந்தபடி சொன்னார், இப்பாட்டில் - தாம் மேல்விழுந்தபடி சொல்
லுகிறார்.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு (உவந்த) கீழிற்பாட்டிலே - “அரங்
கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்
கின்றவே” என்று - திருவடிகள் தானே தம்மை விஷயீகரித்துத்
தந்திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஸித்தபடியைச் சொன்னார்; இப்பாட்டில்.

திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத்தின் மேல் சேர்ந்தபடி யெங்ஙனையென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின்போக்யதைக்குக் குற்றமாம், ஆகையாலே போக்யதை யளவுபட்டது மல்ல, ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல, கடலோதம் கிளர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலை அளவிட்டல்லவே கரையேறுவது, ஒருதிரைஒருதிரையிலே ஏறவிசுமத்தனையிறே.

“வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின்வணங்கும் என் சிந்தனைக் கினியாய்” என்கிறபடியே அவன் விஷயீகரித்துப் புகுந்த பின்பு, திருவடிகளாவன்றியே அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பிரோம் பரத்தனவுஞ் செல்லத்தம்சிந்தை நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார். ஈன்று அணித்தானாகு, தன்கன் னுக்குவாஸநையில்லாமை யாலே முதலில் தானே தன்முலையை அதின்வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு சுவடறிந்தால் கன்றுதானே இதுகாற்கடைக் கொள்ளிலும் மேல்விழுமிறே. அப்படியே திருவடிகள் தானேவந்து போகய (ஹோது) மானபடி சொன்னார். முதற்பாட்டில்; இதில்-தம்முடைய நெஞ்சுசுவடறிந்து மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே கிடந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத்தின்மேலே சேர்ந்தபடி யெங்ஙனையென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போக்யதைக்குக்குற்றமாம்; ஆகையால் போக்யதை யளவுபட்டதுமல்ல, ஆசை தலை மடிந்ததுமல்ல, கடலோதம் கிளர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலை யளவிட்டல்லவே கரையிலே யேறுவது; ஒருதிரையிலே ஒரு திரையேற விசுமத்தனையிறே.

கீழ்ப்பாட்டில்-“நிமலன் நின்மலன்” என்று அபேக்ஷாகிரபேக்ஷ மாகவும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவும் தன் திருவடிகளை யுபகரித்தா னென்றிறே இவர் சொல்லிற்று. (௧) “ரக்ஷ்யாவெக்ஷாம் ப்ரக்ஷி க்ஷிதே - ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷிதே” என்கிறபடியே ரக்ஷ்யத் தினுடைய அபேகையையப் பார்த்திருப்பா னொருவனன்றோ; ஆகையால் இது உபபந்நமென்றுதோற்றி யிருந்ததில்லை! என்ன; இந்த லோகமாக மஹாபலியுபி (வி) மாநத்திலேபுக்கு அந்யஸேஷ

அரு.—இரண்டாமபாட்டு. (உவந்தவியாதி), (தானறிந்துசேரில்) திருவரையில் போக்யதையைறிந்து கிட்டிலென்றபடி. (விஷயத்தின் போக்யத்தை) திருவடிகளில் போக்யதை.

மாயக் கிடக்க, இவர்களுடைய அர்த்தத்திவ்நீர்பேகூ. மாக இவர்கள் தலையிலே தன் திருவடிகளைவைத்து இதுதானே ப்ரயோஜனமாக வுகந்து போருமாகாரம் அவனுக்கு அடியே பிடித்து உள்ள தொன் மன்றே, இன்று புதிதாக வருகிற தொன்றே வென்கிறார்.

(டு) “கூச்சூழிலுடாராரோ விஜயவரமோ-வோடிஹ -
க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமோ விஜ்வரம்பாமோதஹ” என்று - தம்

அரு—இரண்டாம்பாட்டு (உவந்தவித்யாஜி), (தானந்தசேசரில்) திருவரையின் போக்யதையையறிஞ் சிட்டுமென்றபடி, (விஷயத்தின் போக்யதை) திருவடிசனில் போக்யதை.

(சு) ஸ்தோ-ர-நக. (உ) சாந்தோ-ந-கச-உ. (ங) தி-வாய்-க-உ-க.

(ச) ஸ்ரீகுணா-சக. (ரு) ரா-பா-க்-அரு.

இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே; (க) “வ்யஸநெஷ்டாநிநுஷ்டிரணாஃ ஹ்யஸநேஷ்டா மதுஷ்யானாம் ப்ருபம்பவதி” என்கிறபடியே. (உலகமளந்து) வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கிடா! தானும் கிடாதே யளந்தது. உகக்கவறியாமைக்கு * வன்மாவையமிறே குணகுண நிருபணம்பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, பக்திமான்களும் பாதகிகளும் ஒக்க வாழ்ந்து போய்த்து.

(அண்டமுந் நிவர்த்த நீண்முடியன்.) அண்டகடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். அண்டகடா

மோடும் தம்பியாரோடு முண்டான வாஸநையாலே முடியை விலக்கினென்று வெறுத்திருந்தபெருமாள், இவன் இசைந்து முடியை வைத்த பின்பு உகந்தாப்போலே, இத்தலையில் அத்வேஷமே ஹேதுவாகத் திருவடிகளை வைக்கப்பெறுகையாலே மிகவும் பீர்தனம். எதிர்த்தலை யறியாதிருக்கத் தானேயுக்கிறது வாதஸல்யமிறே; உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறது வாதஸல்யமன்றே. இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே (க) “வ்யஸநெஷ்டாநிநுஷ்டிரணாஃ வ்யஸநேஷ்டா மதுஷ்யானாம்”

(உலகமளந்து) “வஸிஷ்ட சண்டாள விபாக(ஹம்)ம் ஸத்ரீ பும்விபாகம், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாகம்” என்றவற்றைப் பாராதே, எல்லார் தலையிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடி. (உலகமளந்து) வைத்த திருவடிகள் தலையிலேவந்திருந்தாலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கிடா! தான் கிடாதே யளந்தது; உகக்கவறியாமைக்கு * வன்மாவையமிறே. குணகுண நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, பக்திமான்களும் பாதகருமொக்க வாழ்ந்துபோய்த்து. (அண்டமுந் நிவர்த்த நீண்முடியன்.) அண்ட கடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபிஷேகத்தையுடையவன். அண்டகடாஹம் வெடித்து அடிபிடிக்க

உகக்க வறியாவிட்டால் ணைப்பானென்னென்ன வருளிசெய்கிறார் (குணகுணேத்யாதி).

௩௪ அமலனாதிபிரான், உ-பா, உவந்த வ்யாக்யானம்.

ஹம் வெடித்து அடைகட்டவேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம்பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) (க) “அண்டம் மோழையெழ”.

(நிவர்ந்த) நிமிர்ந்தபூவலர்ந்தாப்போலே. (நீண்முடியன்) உபய விபூதிக்கும் நிர்வாஹகனென்று தோற்றும்படி யிருக்கிற திருவபி ஷேகத்தை யுண்டாவன். ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கினாலே ரக்ஷ

வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம்பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) (க) “அண்டம் மோழையெழ”. “நிவர்ந்த” என்கிற ஸப்தம்-உயர் வென்றும் ஒங்கியென்றுங் காட்டும்; உவ வென்கையாலே - ஒங்கி யென்றபடி.

(நிவர்ந்த) பூவலர்ந்தாப்போலே. (நீண்முடியன்) முடிக்கு நீட்சியாவது - உபயவிபூதிக்கும் தரித்த முடியென்று தோற்றும் படியாயிருக்கை. (உ) “சூயிராஜ்யேயிகம் ஸுவநாநாஜீஸதெவி ஸாநயநிகுளெளஷி-ஆதிராஜ்யமதிகம் புவநாநாமீஸதே பிஸா நயந்கில மௌரி” என்னுமாப்போலே. ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கி லிறே ரக்ஷகன்முடிநற்றரிப்பது. (ங) “ஒருகாலுங்காமருசீரவண னுள் னத் தெண்மதியுங்கடந்து” என்று - திருவடிகளுக்கு வளர்ந்தி சொல்லப் பரப்தமாயிருக்கத் திருமுடிக்கு வளர்த்திசொல்லுகிற து- இத்திருவடிகள் அப்ராப்தமான திருவடிகளன்று, ப்ராப்தமான திருவடிகளென்றுதோற்றுகைக்காக, தான் அர்த்தியாய்ச்சென்று அர்த்தித்வத்தை மாறாதே அவன் கொடுத்தபடியாலே உவந்த உள் ளத்தனாய். அவன்றூன்றிய வுக்கவொண்ணாதே. (உலகமித்யாதி) திருக்கையில் நீர்விழுந்த வளவிலே அந்நீரே பற்றுசாகவளர்ந்து அளந்துகொண்டான்.

ஆக இப்படி அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக லோகத்தை இருந்த தேகுடியாகத் திருவடிகளாலே விஷயீகரித்தாப்போலே, உம்மு டைய நிகர்ஷிம்பாராதே, (ஃ) “அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம் படிவந்துபுகுந்து” என்று - நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானேயாகி

(அடைகட்ட) தமரிட. அளப்பதற்கு முன்பு நீண்முடியில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறா—(ரக்ஷயவர்க்கத்தையித்யாதி).

(க) தி-வாய்-எ-ச-க. (உ) வர-ஸ்த-உடு. (ங) திருநெ-டு.

(ஃ) பெரி-தி-தி-உ-க-உ.

கன் முடிதரிப்பது. (அன்றித்யாதி) கண்ட காட்சியிலே “ஜிதம்” என்ன வேண்டும்படியிருக்குமவனிறே. எதிரிட்ட பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விப சரத்தையுடைய சக்ரவர்த்திச் சூரகன்.

லும், உம்முடைய சித்தமானது ராகாதி தூஷிதமாயிருக்கையாலே, (க) ‘நாஷுஜீ—நாஸபதி’ என்கிறபடியே அங்குக் கால்பொருந்தியிருக்கமாட்டானே; ஆகையால் அத்தை நீர்போக்கப்பாரீரென்ன; (அன்றுநேர்ந்த நிசாசரரைக்கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்) கண்ட காட்சியிலே (உ) “ஜிதகதே - ஜிதந்தே” என்ன வேண்டியிருக்கிறவனிறே. எதிர்த்தபையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விப சரத்தையுடையவன்.

பெருமானும், (ங) “ஸிரயாவாய—ஸுஸிரயாஸார்த்தம்” என்கிறபடியே பிராட்டியும், நித்யஸூரிகளோபாதி * சுற்றமெல்லாமான இளையபெருமானாக தண்டகாரணயத்திலே போய்ப்புக்கு, பாதன் அங்கேவந்து பின்னாட்டுகையாலே அங்கிருக்கமாட்டாதே ஜநஸ்தானத்திலேபோய்ப்புக்கு அங்கு வர்த்திக்கிறிவிகள் பாடே சென்று, (ச) “சூவாவணஹிவாபிபூஷிதஹகாமநே - ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமிப்ரதிஷ்டமிஹகாமநே” என்று - உங்கள்ஸகாஸத்திலேயிருக்கப் பாராநின்றேமென்று இடம் தரவேணுமென்ன; அவர்களும் அங்கேயிருக்க அநுமகிபன், ணிரன்றாகப்பர்ணசாலை ஸபச்சமைத்துவாஸதுபலிகளுமிட்டு, அங்கே யெழுந்தருளியிருக்க, அவ்விருப்புக்கு விரோதிகளாய்வந்து கரதூஷணங்கள் எதிர்க்க, அவர்களைநோக்கி அந்தரிவிகள் கொடுத்தோரம்புணடோ; அவர்கள், (ரு) “வணஹிவஸ்யுஸரீரணி-ஏஹிபஸ்யசரீரணி” என்னும் படி உருமாய்த்த அநநராகஷஸை, தம்முடைய திருக்கைத்திருச்சார்ங்கக்களாலே*உருக்கெட வாலிபெழிந்த சக்ரவர்த்தி திருமகன், என்னுடைய ராகாதிதூஷங்களை * விவேசஸாஜாலத்தாலே ஸமிப்பிந்து, * அரவத்தமளியினேநிம் - அரவிந்தப்பாவையினேநிம் * பேபேனென்றென்னெஞ்ச நியையுட்படி புதுந்திருக்கிறவனென்கிறார்.

(க) வி-தர்மம். (உ) ஜித-கக. (ங) ஸஸேவ.
(ச) ரா-ஆ-ரு-ந். (ரு) ரா-ஆ-க-கக.

(அன்று) ரக்ஷகனுனவன் ரக்ஷயத்தை நோக்கக் கடவதாக வந்து நின்றவன்து. (நேர்ந்த நிசாசரரை) எதிரிட்டநிசாசரரை. ‘‘நேர்ந்தநிசாசரர்’’ என்கிறது - திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமழைக்கண்டும் எதிரம்பு கோப்பதே. என்று. நிசாசரர்-வெளியில் முகங்கண்டறியாத பைபல்கள். (கவர்ந்த) புறப்பநம்போது விநயத்தோடுபுறப்பட்டு, வேட்டைநாய்ச்ள் ஓடிமேல் விழுமாபோலே விழுகை. (வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய், படும்போதுகாலாக் நிபோலேயிருக்கை. (க) ‘‘ஜீஹ்வாவகவஸங்காமெஸஸ்டிரெஃ - தீப்தபாவகஸங்காஸஸஸாரை’’ என்கிறபடியே-பெருமான் கண்பார்ச்சிகிலும்முடித்தல்லதுறில்லாத வெம்மை.

ஸர்வம்’’ என்கிறபொதுவல்ல, ‘‘ராஜேஹுதிட - ராமபூதம்’’ என்று ராமாத்வைதமாய்த்து. ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பெருமான் சுண்டுவில்கொண்டு லீலாஸமநுபவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில்; [ராஜேராஜம் ப்ராஸாஸதி - ராமேராஜ்யம் ப்ராஸாஸதி] ‘‘ஃஹ, பவ - தஹ, பச’’ என்கிற காலத்திலே.

(அன்று) இப்படிஎல்லாருமொக்கப்ரவணராகிறவன்து. (நேர்ந்தநிசாசரரை) இவ்வடிவழகிலே தோற்று விழாதே ஸரஸந்த்ரங் களைத் தூவிக்கொண்டுவந்தெதிர்த்த ராக்ஷஸரை. (கவர்ந்த.) மாரீசஸுபாஹு-தவபத்துக்கிப்பால் ஓரிரைபெறாதே கிடக்கிறவையாசையாலே, இரைபெறுத ஸர்ப்பம்போலே எதிரிகள்மேலேவிழுந்துக்ரவித்தபடி. (வெங்கணை) அவன் றன்னைப்போலேயாய்த்து அம்புகளுமிருப்பது. (க) ‘‘ஜீஹ்வாவகவஸங்காமெஸஸ்டிரெஃ காணுநஹ-உஷ்மெணஃ - தீப்தபாவகஸங்காஸஸஸாரிதைஃ காஞ்சநபூஷணை’’ என்கிறபடியே-தொடுக்கிறபோது அம்பாய், எதிரிகள் மேலே போய் விழும்போது எரிகிற காலாக்நிபோலேயாய்த்து விழுவது. (உ) ‘‘நதூஜிஹ்ஜிஹம்ஃ ருஹம் ராஜேணாஹதம்ஸரெஃ-நத்வாமிச்சாம்யஹம்த்ரஷ்டும்ராமேணாஹதம்ஸரை’’ என்று *தயரதன் பெற்ற மாதக மணித்தடத்திலே புக்கு ஸ்ரமந்தீரமாட்டாதே சாவக் காணமாட்டுகிறிலேன், (௩) ‘‘சாங்காரண்டதண்டாமரைக்கண்

௩௮ அமலனாதிபிரான், ௨-பா, உவந்தவ்யாக்யாரம்.

(காகுத்தன்) குடிப்பிறப்பால் தாம் பாராதே விஷயீகரித்த
படியும் வீரவாசியும்.

(கடியார்பொழில்) திருவுலகளந்தருளின விடமே பிடித்து
அடியொற்றி, ராவணவதம் பண்ணிக்கொஞ்சுத் திருவாசலாலே
ணனுக்கன் றியென மனமதாழந்துநில்லாதே" என்கிறபடியே "நீயும்
நானும் கூடி, * இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுவாராய் ஆன்படப்போகாதே!" என்றாணிதே விபீ
ஷணன். (வெங்கண) வெஞ்சிலையினின் றும் புறப்படுகிறவையாகை
யாலே * வெங்கணையிருக்குமிதே. அவன் அதுகூலர்க்கு * புன
லுநவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அனலுருவாயிருக்குமாபோலே, பொ
ன்னெழுதின பகழிகளுந் தானுமாயிருக்கையாலே, அதுகூலர்க்கு
தர்ஸநீயமாய், அக்நிஸிகோப மங்களாகையாலே ப்ரதிகூலர்க்கு
ப(ஊ)யங்கரமாய் தந்திருப்பது இச்சாங்கனும்.

ஆக "உவந்த வுள்ளத்தன யுலகமளந்தண்டமுற நிவர்த்தநீண்
முடியன்" என்று (க) "கொழுணவாநு - கோகுணவாந்" என்று
ப்ரதமப்ரஸ்ரமாய் ஆஸ்ரயணீயமான சீலாதிசுணத்தைச் சொன்னா
ராய், "அன்று நேர்த்தரிசா சரரைக்கவரந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்"
என்று - அநந்தரமாக "கனுவீரூ வாநு-கஸ்சவீர்யவாந்" என்று
சொன்ன விஜோதிநிரலநகதுக்குறுப்பான வீரகுணங்களைச்சொல்
லுந்நேர். ஆக "மாம், அஹம்" என்கிற இரண்டினுடைய அர்த்த
மும் அதுஸந்தித்தாராய்விட்டது. "உலகமளந்து" என்று - திரு
வடிகள் ஸ்ரீகரமித்தபடிசொல்லி, "கவரந்த வெங்கணைக்காகுத்
தன்" என்று - திருத்தோள்கள் பராக்ரமித்தபடி சொன்னார். (கா
குத்தன்) இந்த இரண்டுகுணமும் உபயவிபூதி நாதத்வப்ரபுத்த
மன்று, ககுத்தஸ்தவம்ஸத்திலேபிறந்து படைததானாகையாலே ஒளத்
பத்திகவம்ஸம் படி. ஆக, கரதாஷ்ணதிகளை * சிலையால் வாஸி
பொழிந்தபடி சொல்லிற்று.

கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான். திருவுலகளந்தருளினத்தால்
வந்த ஸ்ரமமும், ஜகஸ்தாரத்தில் ராக்ஷஸவதம் பண்ணின ஸ்ரமமும்
(விஷயீகரிக்கைவ்யபீஷணம்தவானே.

† நிமிர்த்தபடி

(க) ௨௦-பா-௧-௨.

புகுந்து சாய்ந்தருளிணன். இன்னமும் வேர்ப்படங்கிற்றில்லை திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாய்க்கு ஸிரிரீரோபசாரமானபடி. (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் இடிவுதீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறபடி. (அம்மான்) இங்கே வந்த பின்பு ஈஸ்வரத்வம் நிலைநிற்கை.

(அரைச்சிவந்தவாடை) (க)* உடையாரந்தவாடை; (உ)* செக் கர்மா முகில்* திருமேனிக்குப் பரபாக (ம)மான திருப்பிதாம்பரம்.

ஆறுகைக்காக, பரிமள (ஊ) பரிதமான சோலையையுடைத்தான் கோயிலிலேவந்து, அந்தத்திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையுமநீட்டிக்கொண்டுசாய்த்தான். பரிவராயி ருப்பார், நடக்கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியா தினனே நீ துயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான், அடியாரல்லல்தவிர்ந்தவசைவோவன்றேவிப் படிதான் நீண்டு தா வியவசைவோ பணியாயே” என்று - நீஇங்குவந்துகண்வளர்த்தருளுகிறது ஹிரண்ய ராவணாதிகளை நிரஸித்தத்தால்வந்த ஸ்ரமத்தீரவோ? த்ராலோக்யத்தையு மளந்துகொண்ட ஆபாஸத் தால்வந்த ஸ்ரமத்தீரவோ? பணியாய் - உன்ஸ்வரங்கொண்டு நான்களறியும்படி சொல்லாயென்றார்களிறே. பிள்ளாய்! கிடக்கும் போது ஒருமூலையிலே ஒருவறியாமற் கண்வளர்க்காலாகாதோ. இன்னமும் அவர்கள் மறுகிளைகிளைத்து, அவனைக்கேபென்று தேடிக்கொடுவிலுய் கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ வென்று வயிறுபிடித்தாரிறே; அதுபோலுமல்லகிடர் இவன்கண்வளர்த்தருளுகிறபடி பென்கிறார்.

கொடிகள் த்ருஷ்டிகோசரமானானிறே அவன் கிடக்கிறபடியறியலாவது, இது அங்ஙனன்றே; - (ச) “உ-பா ஓநோவாதி-தூராத் கந்தோவாதி” என்கிறபடியே தூரஸ்தரையு மழைக்குமதிறே. *ஸர்வகந்த (மஈ)வஸ்து கண்வளர்த்தருளுகையாலே * கடியார் பொழி லாயிருக்குமிறே. திருச்சோலையில் பரிமளம்விடாயர்க்கு ஸிரிரீரோப சாரமானபடி. (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாட ரானாரு மிசிவாதபடி இங்குவந்து கண்வளர்த்தருளுகிறது ப்ரப்தியாலேயிறே. ஆகவித்தால் - போக்யதை சொல்லிற்று.

(அரைச்சிவந்தவாடையின்மேல்) மேகஸ்யாமமானதிருவரைக்
(க) தி-வாய்-க-எ-ச. (உ) திருவாசி-க (ந) தி-வாய்-அ-க-நீ. (ச)

(சிவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றின்மேலே யெனக் குமனஞ்சென்றது” என்னுமாபோலே ஆச்சர்யப்படுகிறார். (எனசிர்தனையே) ஆருடைய கூறையுடையைக்கண்டு உதக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது. (எனசிர்தனை) திருவடிகளின் சுவடறிந்தபின்பு புறம்புபோகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடாநிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே திருவடிகளில்நின்றும் திருப்பிதாம்பரத்திலே திருவுள்ளத்தைக்கண்டபடி.

இத்தால் - திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஒரோவகைகளாலே காண்கிறார்.

(உ)

சூப்பரபாக(ஹம்)ரலாவஹமான திருபிதாம்பரத்தின்மேலே(சிவந்தவாடையின்மேல்சென்றதாம்.) “சோற்றிலேயெனக்குமனஞ்சென்றது” என்னுமாபோலே ஆச்சர்யப்படுகிறார். (எனசிர்தனையே). ஆருடையகூறையுடையகண்டு உதக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது. த்ருஷ்டத்திலே லோககர்ஹிதமாய் அத்ருஷ்டத்திலே வெந்நரகிலே தள்ளவுங் கடவதா லுடைகளிலே ப்ரவணமான என்மநஸ்ஸு, த்ருஷ்டத்தில் ஆகர்ஷகமாய், அத்ருஷ்டத்தில் *ஹ தாபஸ்யந்தக்கு விஷயமான திருப்பிதாம்பரத்திலேவிழுந்து நகசபண்ணுநின்றது. (எனசிர்தனை). திருவடிகளின் சுவடறிந்து பின்பு புறம்பு போக மாட்டாதநெஞ்சு. தீர்த்தமாடாநிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே, திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பிதாம்பரத்தேகண்டபடி. மநஸ்ஸு என்றனதே “சிர்தனை” என்றது - சிந்தாவிசேஷத்தைப்பற்ற. இத்தால் - திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஒரோவகைகளாலே காண்கிறார்.

ஆக, கீழ் - “கமலபாதம் வந்தென் கண்ணிலுள்ளன” என்று தானே முற்பாடனாய்வந்து விஷயிகரித்தபடியாலே - ஸாதநாபாவம் சொல்லிற்று; “சென்றதாம்” என்று-தந்திருவுள்ளம் மேல் விழுந்ததாகக்கொல்லுகையாலே அதிகாரிஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. இங்கு: கீழ்-“நீண்மதிளரங்கம்” என்று-ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று.

அ. மூன்றும்பாட்டு. திருப்பீதாம்பரத்தினழகு திருநாபிகமலத் திலே வீசிற்று.

‘கடியார்பொழிலரங்கம்’ என்று - போக்யதை சொல்லுகிறது - இங்கு; ஆகவிப்பாட்டால் - முதற்பாட்டிலே, “நிமலன் நிம்மலன்” என்று - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபதரிக்கும் ஸூத்தியையுடைய வனென்றதாய்த்து, சொன்னவர்த்தந்கூடுமோவென்ன; கூடுமென்னு மிடத்திற்கு உதாஹரணஞ்சொன்னராய் நின்றது. (உ)

அ;-மூன்றும்பாட்டு (மந்திபாய்) திருப்பீதாம்பரத்தினழகின் மிகுதி திருநாபிகமலத்திலே வீசிற்று. முதற்பாட்டிலே ‘ஆதிபிரான்’ என்று - ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வஸ்மாத்தபரனாயிருக்குமென்று சொல்லக்கேட்டவர்கள், (க) ‘ஹ்மவ்விணஸிவாஜிகாபு-ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸிவாத்மிகாம்’ என்று - மூவர் ஜகத்காரணநாதரென்றுப் ப்ரஸித்தமாயிருக்க இவனை ஜகத்காரணபூதனென்றறியும்படி யென்னென்ன; ஸாஸ்த்ரமுகத்தாலே நம்முடைய காரணத்வத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிப்புதோமாகிவ் அது கர்மாதீநமான ருச்யநுகூலமாக கமுகின்நிரபோலே அயதாவாகப் ப்ரகாஸிக்குமென்று பார்த்தருளி, (உ) ‘தூயொபேவாஸூ-ஸூ ஸூதயநிடி 3௮௮௮ தயிகம் திருகாபிலாத்தூ வரநிவிதிகூ-ந- விவ்யயந- லொ-ந-அ-வொ-விபிவிநிடி-ந- ஹவதவூ-ந-ஹ-ஹ-வரவநிவிதிகூ-ந- - த்ரயோதேவாஸூஸ்யா ஸ்த்ரிதயமித மத்வைத மதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத்தத்வம் ப்ரமிதிவிதர்க்காந்விதயந்! விபோர்நாபிபத்மோவிதிஸிவநிதாநம் பகவதஸ்ததந்யத்ப்ரபங் கீபரவதிதிஸித்தாந்தயநிந-’ என்றும், (ங) “முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பரொன்றே, முதலாகு மூன்றுக்கு மென்பர், முதல்வா, நிகரிலகுகாருருவா நின்னகத்ததன்றே, புகரிலகுதாமரையின்பூ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தன்திருநாபிகமலத்திலே ஜகத்காரணபூதராகப் ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்துக் காட்ட, அந்த நாபிகமலம் அம்முகத்தாலே தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி, திருப்பீதாம்பரத்திலே துவக்குண்கிற வென்னுடைய மரஸ்ஸைத் தன்பக்கலிலே யிழுத்துக்கொள்ளா

சுஉ அமலனாதிபிரான் நட-பா, மந்திபாய் வ்யாக்யாநம்

மூ—மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்ய நின்ற னரங்கத் தரவினையான் ரெழில்]
அந்திபோல்நிறத்தாடையு மதன்மே லயனைப் படைத்ததோ
உந்திமேலதன்றோ வடியே னுள்ளத்தின்னுயிரே. (க)

பதவுரை.

மந்தி—ஆண்குரங்குகளானவை, பாய்—ஒருகிளையினின் றும்
மற்றொருகிளையிலு் இடைவிடாமல் பாய்ந்தபடியே யிருப்பதாய்,
வட—தமிழுக்கு வடவெல்லையும், திருவேங்கடம்—வேங்கடாத்ரியெ
ன்னும் திருநாமத்தை யுடையதும், மாமலை—உயர்த்தியையும் விஸா
லத்தையு முடையதுமான திருமலையிலே, வானவர்கள்—நித்யஸூரி
கள், சந்திசெய்ய நின்றான்—புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஆராதிக்கும்
படி நின்றவனாய், அரங்கத்து—கோயிலிலே, அரவின் அணையான்—
திருவந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொண்டருளுமவனுடைய, அந்
திபோல் நிர்த்து ஆடையும்—செவ்வானம்போன்ற நிறத்தையுடைய
திருப்பிதாம்பரமும், அதன்மேல்—அதுக்குமேலே, அயனைபடைத்
தது—ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான, ஓர் எழில்—அக்ஷதீய
மான அசிகையுடைய, உந்திமேலது அன்றோ—திருநாபிகமலத்
தின் மேலதன்றோ, அடியேன் உள்ளத்து—அடியேனுடைய மநஸ்
ஸிவிருக்கிற, இன் உயர்—நற்சிவன்- (க)

உ-வது வ்யாக்யாநம்.

நின்ற தென்கிற்றார். அதுபாவ்யத்தை எல்லைகண்டு மீளுதல்; தம்
முடைய ஆதரம்மட்டமாய் மீளுதல் செப்கிறுதல்லரே; தம்முடைய
சாபலமடியாக இருப்புண்கிறுத்தனையிரே.

வ்யா. (மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி
செய்யநின்ற னரங்கத்தரவினையான்) கீழ்ப்பாட்டிலே - “உலக
மனந்தண்டமுற நிவரந்த நீண்முடியன் - கடியார்பொழிலரங்கத்
தம்மான்” என்று - இந்தலோகங்களை யடையத்தன் திருவடிக
ளாலே யளந்துகொண்டார் பெரியபெருமா ளென்றாரே, அங்ஙனே
சொல்லலாமோ ; (க) “அன்று ஞாலமனந்தபிரான்-சென்றுசேர்
திருவேங்கடம்” என்றன்றோ நம்மாழ்வார் வார்த்தை; திருவேங்
கடமுடையான் திருவடிகளை க்காண னெனுமென்று * வழிபாடு

(க) தி-வாய் நட-ந.

வ் பா. (மந்திராய்) † (திருமலைபில் பலாக்கள் வேரேபிடித்துத் தலைபளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசிதசாபலத்தாலே ஒருபழத்தை புஜிக்கப்புக மற்றைமேலில் பழத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தைவிட்டு அதிலே பாய்ந்து தாவா நிற்கு மத்தனையய்த்து.) பெரியபெருமானுடைய திவ்யாவயவங்கனிலே தாம் ஆழங்கால் படுகிறுப்போலேயாய்த்து அவைகளும்.*
* கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. (மந்திராய்) ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக் செய்த ஸூரிகளும் (க) 'எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த வினைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு' என்றன்றோ பார்த்தித்தது; ஆகையாலே இந்தபூயியையடையத் திருவடிகளாலே ஆக்ரமித்து, (உ) 'அடிக்கீழ்மார்ந்து புதுந்தடியீர்வாழ்மின்' என்று-தன் திருக்கையாலே, * உலகமளந்த டொன்னடியைக் காட்டிக்கொடு நிற்கிறவனுமார், (ந) 'தானோங்கி நிற்கின்றான் கண்ணருவி வேங்கடம்' என்கிற படியே * அண்டமுற நிவர்த்த நீண்டமுடியனுமாய் நிற்கின்றான் திருவேங்கட முடையா னன்றோவென்ன; அந்தத்திருவேங்கட முடையானாகி றுணுமஇங்குக் கண்வளர்த்தருளுகிற பெரியபெருமாளே யென்கிறார்.

(மந்திராய் வடவேங்கட மாமலை) திருப்பிதாம்பரத்தினழகையனுபவிக்கச்செய்தே, திருநாபிகமலத்தி னழகிலேதாமிழுப்புண்ட சாபலத்துக்குப் போலியா யிருக்கையாலே குரங்குகளை நிர்ப்பாநமாகச் சொல்லுகிறார்.

(மந்திராய்) திருமலைபிலே பலாக்கள் வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக்குரங்குகள் ஜாத்யுசிதசாபலத்தாலே ஒருபழத்தை புஜிக்கப்புகிறவை மற்றைக் கொம்பிற் பழத்திலே கண்ணையோட்டி, இத்தைவிட்டு அதிலே தாவப்பாய்ந்து திரியாநிற்குமாய்த்தது; பெரியபெருமானுடைய திவ்யாவயவங்கனிலே தாம் ஆழங்காற்படுகிறுப்போலே, * கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. (மந்திராய்) ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்

† குண்டலிதமதிகம், வ்யத்யஸ்தஞ்ச.

(ச) தி-வாய்-ச-க௦; (உ) தி-வாய்-ச-க௦-கக, (ந) ச-திருவ

குரல் கேட்டவாரே பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபத
மும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்யையும் திருச்சோலையும்
ஒருபோகியாயிருக்கிறபடி. எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்தி
பாய்) பலாக்கள் வேரோடு பணையோடு வாசியற்பு பழுத்துக் கிடக்
கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப் பெறுதே தான் வேண்டின
படியே திரியும் படியாய்த்து.

(வடவேங்கடம்) தமிழ்தேசத்துக்கு எல்லைநிலம். போக்யதை
ஆளவற்றிருக்கை. உபயவிபூதியும் ஒருமூலையிலே யடங்குமென்று
மாம்.

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்னான்) எத்தனையேனும் தண்
ணியார்க்கும் முகங்கொடுத்து நிற்கிற விர்நீர்மையை யறுஸந்தி

குரல் கேட்டவாரே பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபத
மும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்யையும் திருச்சோலையும்
ஒருபோகியாயிருக்கிறபடி; எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை.

(வடவேங்கடம்) திருமலை என்னுதே “வடவேங்கடம்” என்
கிறது-தமிழர், தமிழக் கெல்லைநிலம் அதுவாகச் சொல்லுகை
யாலே. வேதஸப்தோப ப்ரும்ஹண ஸப்தங்களாலன்றிக்கே சம்
முடைய ஜம்மாநுஸுபமாகத்தாம் கணிபாடுகிறஸப்தம் நடையாடு
கைக்கு எல்லை அதுவாகையாலே சொல்லுகிறார். (மாமலை) போக்
யதையின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாதல்; (க) “பரன் சென்று
சேர்” என்றும், (உ) “முன்னமடைமினோ” என்றுஞ் சொல்லுகிற
படியே ஸேஷியானவன் தன்னுடைய ரக்ஷகத்வ ஸித்திக்காகவும்
ஸேஷபூதரானவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபஸித்திக்காகவும் வந்து
சேருகையால் வந்த ஸ்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறதாதல்.

ஸூரிகள் பரமபதத்தினின்றும் திருவேங்கடமுடையானை
யறுபவிக்கவரும்போது தன்ஸிகரத்தில் இளைப்பாறி வரலாம்படி
யிருக்கிற உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, உபய
விபூதியும் ஒருமூலையிலே யடங்கு மென்றுமாம்

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மந்திராயித்யாதி) தாத்பர்யமருளிச்செய்கி
றார் (பரமபதமுமீத்யாதி) (சந்திசெய்ய) கிட்டும்படிநின்றனென்னுதல்;
ஆஸ்ரயியாநிற்கப் பராக்காய் நின்றனென்னுதல்.

அமலனாதிபிரான், ஈ-பா, மந்திபாய் வ்யாக்யாரம். சடு

த்து, நித்யஸூத்ரிகள் வந்து படுகாடுகிடப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை யநுபவிக்கும் தனையிறே - அங்கு; ஸீலாநுபவம் பண்ணலாவது—இங்கேயிறே.

(வானவர்கள்சந்திசெய்ய)நித்யஸூத்ரிகள் *சிந்துபூக்கொண்டு போக(ஹோம)ரூபமான ஸமாஸாதந்தைப்பண்ண, அவன் பரம பதத்தினின்றும் தன்னீர்மை ப்ரகாஸிக்கைக்காக ஆதியான தான் திருமலையிலே வந்தவாமே, * விண்ணவர்கோனான தன்னுடைய மேன்மையை யநுபவித்துக்கொண்டு பேரந்த ஸூத்ரிகள், * விரையார் பொழில் வேங்கடவனான நீர்மையை யநுபவிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வருவர்கள்; அந்நீர்மைக்கடியான மேன்மையை யநுபவிக்கைக்காகத் திருமலையினின்றும் பரமபதத்தேறப்போவர்கள். (நின்றான்) இந்நிலையாலே ஓருத்தேயாகமுண்டென்று தோற்றும்படி நின்றான். பெருமாள், ருத்யமுகபர்வதத்திலே மஹா ராஜர் தொடக்கமான வாராஸேநைக்கும் இளையபெருமானுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நின்றப்போலேயாய்த்து - திரு வேங்கடமுடையானும், குரங்குகளோடு ஸூத்ரிகளோடு வாசியற அநுபவிக்கும்படி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையும். (க)“வாநாராணாநாராணா கஹோவீதூமஹி-வாநாராணம்நாராணஞ்ச கதமாஸீதஸமாகம்” என்று - திருவடியைப் பிராட்டி, இங்கிதகாரங்களறியாதே, குரங்குகளுக்கும் விலகிணரான மதுஷ்யர்களுக்கும் கூட்டரவுண்டானபடி என்னனே? [கஹோவீதூமஹி-கதமாஸீதஸமாகம்] தன் கடாக்ஷபாதமும் ஆபரணபாதமு முண்டென்றறியாதே நான்சேரவிட,பின்பு(உ)“தோழன்” என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, நான்பிரிந்து இங்கேயிருக்கக் கூட்டரவுண்டானபடி யென்னென்றுகேட்க; (ஈ)“ராஸிஸுயீரவயொரொக்யுஃ ஷெவ்யவாஸிஸாயத்-ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம்ஸமஜாயத்” என்று அவர்கள்சேர்ந்தப்ரகாரமறிந்திலைன், (ச)“ஸஹம் வவஹம்கரிஷ்யே” - அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்கிற இளைய பெருமானும் அருகேநிற்க அவர்பரிகரமான நான் இன்றுவந்து அந்தப்புர பரிகரமாய்ப்படி கூடினார்கள் என்றானிறே.

(க) ராஸு- (உ) தி-மொ-டு-அ- (ஈ) ராஸு (ச) ரா-அயோ-

௪௬ அமலனாகிபிரான், ஈ-பா, மந்திபாய் வ்யாக்யாரம்.

நித்யஸூத்ரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற சீலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்து ஆஸ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே விழிகண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் * ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே மந்திகள் பக்கவிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்றுமாம்.

(நின்றான்) நித்யஸூத்ரிகள் திருமலையிலேநிற்கிற சீலவத்தையிலே யீடுபட்டுவந்தாஸ்ரயிக்க, குருடர்க்குவைத்த அறச்சாலையிலே மிளிர்கண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் * ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே மந்திகள் பக்கவிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்றுமாம். (க) “மங்குல்தோய்சென்னிவடவேங்கடத்தானைக் கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான், திங்கள், சடையேற்றவைத்தானும் தாமரைமேலானும், குடையேறத் தாங்குவித்துக்கொண்டு” என்கிறபடியே - ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் ஸந்த்யாகாலங்களிலேவந்து ஸமாராதம் பண்ணப் பெரியமேன்மையோடே நின்ற நிலையைச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். (நின்றான்.) இந்திலையிலே ஒருத்யோகமுண்டென்று தோற்றும்படிநின்றான். ஸூத்ரிகள் ஆந்தவுத்தியோகத்தை யடியொற்றினவாதே, வடக்குத்திருவாசலாலே வந்துபுகுந்து, கோயிலிலே படுக்கையிலே சாய்ந்தவனாயிருந்தான்; இவன் கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, (உ) “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்றுவயிறுபிடிக்கவேண்டாதபடி, (ஈ) “நின்றிருந்துவெஃகனைக் கிடந்ததென்ன நீர்மை” என்கிறதிலே போரப்ரீதராய், இனி ஸம்ஸாரக்கிழங்கெடுத்தாலல்லது கிளம்பானென்று மீண்டுபேரனார்கள். (ச) “சூக்ஷ்மஹைரஸிவதூணவரீவாஹாத்மநா ஜந்யதா ஸஹி ர ஹைநிகேதநவஷிவி சுடிகுஷேஷாநஜைஸாநாஹிஸவ வஹிஷ்ணுசுபராயநாவிநாந்ஸிதி: வீணீஷெஹப்யாஹிஷ்வததஸ்யீவாஜீவீஹப்யவே - ஆஸ்தாந்தேகுணரஸிவத் குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பெளமநிகேதநேஷ்வபிகுருகுஞ்ஜேஷுரங்கேஸ்வர | அர்ச்சயஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி: ப்ரீணீஷேஹ்ருதயாநாபிஸ்தவததஸ் சீலாஜ்ஜெப்யஸே.”

(க) ச-திருவ- (உ) தி-ச-வி (ஈ) தி-ச-வி (ச) ர-ஸ்த-

(அரங்கத்தரவினணையான்) அங்குநின்று மிங்கேசாய்ந்தபடி. பரமபதத்தினின்றும் அடியொற்றினான், திருமலையளவும் பயண முண்டாயிருந்தது; அங்குநின்றும் வடக்குத் திருவாசலாலே கோ யிலிலே சாய்ந்தான். ராமாவதாரத்தேபிடித்து அடியொற்றி னான், ராவணவதம்பண்ணித் தெற்குத்திருவாசலாலேவந்து சாய் ந்தவித்தனையா யிருந்ததென்றுமாம். (அரவினணையான்) திரிகிற வன் சாய்ந்தருளினால் உள்ளவழகு. (அரவு) நாற்றம், குளிர்த்தி, மென்மையும்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) (க) [ஸெஷெஷுவாரலா ஹாரா யாடி-ஸேஷ்பே புரஸ்தாச்சாலாயாம்] ஸ்ரீபரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்கவிட்டுப்போந்துகடற்கரையிலேவளைப்புக்கிடந்தாப்போலே ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக் கிறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகளைப்போலே முதலில்சரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட்டவாறே, (உ) “வாவரோநய-சாபமாய” என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றாமையைக்காட்டிச் சரணம்புக்குக் கிடக்குமவ

(அரவினணையான்) புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான அவ்வடிவுக் குப் பொறுதபடி, காடுகளிலும் கரைகளிலும் திருவடிகளைக் கொண்டுலாவின விடாயெல்லாந்தீரும்படி சைத்யமார்த்தவ னெள ரப்பங்கனையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளி னான். “அரங்கத்தரவினணையான்” என்று சிலத்தையும் மேன்மை யையும் அழிகையு மதுபவிக்கிறார்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) (க) ‘ஸெஷெஷுவாரலா ஹாரா யாவாவெநுநபூலீடதி - ஸேஷ்பேபுரஸ்தாச்சாலாயாம் யாவந் மேநப்ரஸீததி’ என்று-ஸ்ரீபரதாழ்வானை வளைப்புக்கிடக்கவிட்டுப் போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக்கிடந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரி களைப்பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறான். சக்ர வர்த்தித்திருமகளைப்போலே முதலில் சரணம்புக்கு முகங்காட்டா விட்டவாறே, (உ) “வாவரோநய-சாபமாய” என்று சீறுமவரல் லர், ஆற்றாமையைக்காட்டிச் சரணம்புக்குக் கிடக்குமவர் இவர்.

முதற்பாட்டைக்கடாக்ஷித்துப்பரமபதத்தில் நின்றும் அடியொற்றுதல் இரண்டாற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்துர மாவதாரத்திலே அடியொற்றுதல்.

100 அமலனாதிபிரான், உ-பா, மந்திபாய் வ்யாக்யாநம்

விடாமெக்குப்பற்றாக; (க) ‘மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்’
என்னுமாயேலே. இப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் பக்கவிலே
திருவேங்கட முடையான் தன்மையு முண்டென்கிறது. (உ)

அவ—நான்காம்பாட்டு. திருநாபிகமலத்தோடே சேர்ந்த திரு
வதரபந்தரத்தை யதுபவிக்கிறார்.

அந்தத்திருநாபிகமலம் அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிக
களை யுண்டாக்கும்; ‘அடியேன்’ என்றிருப்பாரை யழிக்கும்.
பிள்ளையழகிய மணவாளரையர், பெருமாஸ்திருவடிகளிலே புக்கு,
‘நாயன்றே! அடியேன் திருவேங்கட முடையானைத் திருவடித்
தொழுது வரவேணுமென்று நினைப்பானின்றேன்’ என்று விண்ணப்
பஞ் செய்ய; ‘வாரீர்! அமலனாதிபிரானை யொருகால் இசை
சொல்லிக் காணீர்’ என்று திருவுள்ளமாக; பிள்ளையும் ஒருகால்
இசையை விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டருளி, இனிப்போகிலும்
போம், இருக்கிலு மிருமென்று திருவுள்ளமாயினார். முதலில்
கண்படுவது திருநாபிகமலமிதே.

இப்பாட்டில்-பெரியபெருமாள் பக்கவிலே திருவேங்கட முடை
யானான தன்மையு முண்டென்கிறது. (ங)

அவ; நான்காம்பாட்டு. திருநாபிகமலத்தோடே சேர்ந்த திருவு
தரபந்தரத்தை யதுபவிக்கிறார். முதற்பாட்டிலே - ஜகத்காரண
பூதனானவன், தம்முடைய அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்மை விஷயி
கரித்து, தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே திருவடிகள் தானேலந்து
ப்ரகாசித்தபடியைச் சொன்னாராய், நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கூடு
மோ வென்கிற அபேகைக்ஷயிலே ஸோதாஹரணமாகச் சொல்லா
நின்றனாகொண்டு, தந்திருவுள்ளம் திருவரையும் திருப்பிதாம்பரமு
மான சேர்த்தியிலே மேல்விழுந்துநசைபண்ணுகிறபடியைச் சொன்
னார்-இரண்டாம்பாட்டில்;

அவ்விரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன த்ரைனிக்ரமப்பதாநம் ப்ர
மாரோணைபத்திகளாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கே சேருமதன்

உத்தியைப் பற்றுகப்பற்றினவிடமுண்டோவென்ன வருளிச் செய்
கிறார் (மருடியேலுமித்யாதி). (ங)

(க) தி-உாய்-உ-எ-க0.

அமலனாதிபிரான், ச-பா, சதுரமாமதிள் வ்யாக்யாநம் ௫௧

உ-வது வ்யாக்யாநம்.

நேர வென்கிற அபேகையிலே திருமலையில் நின்றும் திருவுலகளத் தருமினாரும் பெரியபெருமானே யென்று கொண்டு, முதற்பாட்டில் “ஆதி” என்று சொன்ன அவனுடைய காரணத்வத்வத்தைத் திருநாபிகமலத்திலே ப்ரஹ்மாவையுண்டாக்கி, அம்முகத்தாலே வெளியிடா நின்றனகொண்டு, அந்தத் திருநாபிகமலத்தான் திருப்பிதம்பரத்திலே துவக்குண்கிற தந்திருவுள்ளத்தை ப்ரஹ்மோத் பாதகமான தன்மையையும் அழகையுங்காட்டித் தன்பக்கவிலே இழுத்துக்கொள்ள, அதிலே சுழியாறுபடுகிற படியையிதே மூன்றும்பாட்டிற் சொல்லி நின்றது ; தந்திருவுள்ளம் திருநாபிகமலத்திலே சுழியாறு படுகிறபடியைக்கண்டு, திருநாபிகமலத்துக் கார்ய ராயமான திருவயியும், இந்தத் திருநாபிகமலத்துக்கு வெறும் ப்ரஹ்மா ஒருவனுக்கிருப்பிடமான மேன்மையும் அழகுமன்றோ வுள்ளது ;

இதுக்கார்யமான நம்மைப்பார்த்தால், (க) ‘தி-வியலிஷி லிஷி, உ-க-உ-தாவலிஷி வலிசுயம்மணயதிதிலெஸாயம் வுரவூர தாஷி, உ-க-உ-தாவலிஷி ; ப்ரணதவஸதாம்புருதேதாமோதாத்வசரஃ கிணஸ்துபபருணாவிஷ்டம் பட்டம்கிலோதரபந்தம்” என்கிற படியே-பத்த (வெ) முத்தநித்யருபமான த்ரிவிதசேதநர்க்கும், த்ரி குணம்மகமாயும் ஸுத்தஸத்வாத்மகமாயும், ஸத்வஸுரந்யமாயு முள்ள அசேதநவர்க்கத்துக்கும் ஆஸ்ரயமான மேன்மையும், ஆஸ் ரிதர்க்குக்கட்டவு மடிக்கவுமரம்படி எளியோமான ஸௌலப்ப நீர் மையையு முடையோமான ஏற்றத்தாலே பட்டங்கட்டியன்றோ நா மிருப்பதென்று, தனக்குத் திருநாபிகமலத்திலுண்டான ஏற்றத் தைக்காட்டி, திருநாபிகமலத்திலே ஆழங்கால்படுகிற என்னெஞ் சைத் தன்பக்கவிலேவா இசிக்க, அத்திருவயிற்றை ஆஸ்ரயமாகப் பற்றிநிற்கிற திருவுதரபந்தம் தன்பக்கவிலே வரவிர்த்த மேலிட்டி நின்றதந்திருவுள்ளத்திலேஸ்வைரஸஞ்சாரம் உண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

௫௨ அமலனாதிரான், ச-பா, சதுரமாமதிள் வ்யாக்யாரம்

மூ.—சதுரமா மதிள்குழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்
துதரவோட்டி யோர்வெங்கணை யுய்த்தவ னேதவண்ணன்
மதுரமா வண்டுபாடமாமயிலா டரங்கத்தம்மான் திருவயிற்
றுதரபந்த மென்னுள்ளத்துணின் றுலாகின்றதே. (ச)

ப-ரை.—சதுரம்—நற்சதுரமாய், மா—உயர்ந்திருக்கிற, மதி
ள்—மதிள்களாலே, குழ்-குழப்பப்பட்ட, இலங்கைக்கு-லங்காககர்த்து
க்கு, இறைவன்-ராஜாவான ராவணனை, ஓட்டி-முதல்நாள் யுத்தத்
திலே பின்னிட்டுடும்படி செய்து, (பிறைநாளைப்பூசலிலே,)
தலைபத்து—அவனுடைய பத்துத்தலைகளும், உதிர—பனங்காய்கள்
போலே யுதிரும்படி, ஒர் - அத்விதீயமாய், வெம்—க்ருரமான,
கணை—ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை, உய்த்தவன்—ப்ரயோகித்தவனாய்,
(ஆயிர்தவிரோதி போகப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே,)
ஒதம் வண்ணன்-கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையனாய், வண்
டு-வண்டுகளானவை, மதுரமா-இனிதாக, பாட—காண்பண்ண,
(அதுக்குத்தக்கபடி,) மா—பெரியசிறகையுடைய, மயில்—மயில்
களானவை, ஆடு—நர்த்தகம்பண்ணுகிற, அரங்கத்து—கோயிலிலே
கணவளர்ந்தருளுகிற, அம்மான்—பரமசேஷியான ஆழ்கிய மண
வாளனுடைய, திருவயிறு உதரபந்தம்-திருவயிற்றில் தரித்த உதர
பந்தநமானது, என் உள்ளத்துள்—என்னெஞ்சிலே, நின்று—நிலை
பெற்று, உலாகின்றதே—ஸஞ்சரியாநின்றதே! யென்று ஈடுபடுகி
றார். (ச)

வ்யா. (சதுரமாமதிள்குழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்துதிர
வோட்டியோர் வெங்கணையுய்த்தவன்.) இரண்டாம்பாட்டில் உக்த
மான அபதாங்களிரண்டில் பூர்வாபதாநத்தைப்பற்றஒர்பேகை
யோடே அதுக்கு உத்தரம் சொல்லிற்றுய்நின்றது மூன்றாம்பாட்
டில் முற்கூறு; அதிலே அநந்தராபதாநத்தைப்பற்றஒர்பேகை
யோடே அதுக்குஉத்தரமாயிருக்கிறது-இதில்முற்கூறு. “அன்று
நேர்ந்த நிசாசரரைக்கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்” என்று-ஜந
ஸ்தாநத்திலே பெருமானும் பிராட்டியும் இளையபெருமானாய்ப்
பொய்ப்புக்கு, அங்குத்தைநிஷிகளை(க)“சூவாவஸுநஹரிஹரி-ஆவா

அமலனாதிபிரான், சடபா, சதுரமாமதிள் வ்யாக்யாநம் ஓந

வ்யா. (சதுரமாமதிள்த்யாதி) சட்டளைப்பட்டிருக்க.

ஸந்த்வஹமிச்சாமி” என்றபேக்ஷித்து, அவர்கள் நுமதியோடேயிருக்கிற காலத்திலே அவ்விருப்புக்கு வீரோதிகளாய்வந்த ஜநஸ்தாந வாஸிகளான கராதிகளை நிரஸித்தாப்போலே, உம்முடைய ஹ்ருதயத்திலு மிருப்பேனென் றநுமதிபெற்றுவந்து புந்ந்து, அந்நு வீரோதிகளான ராகாதிகளைநிரஸித்தானென்று சொன்னீர்; அந்த ராகாதிகளாகிறன—ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவணயமடியாக வருவதென்று;

அந்தப்ராவண்யந்தனக்கடி - அஹங்கார மமகாரங்களாகிற மதினையிட்டுக்கொண்டு நவத்வாரமான புரத்திலே வர்த்திக்கிற, (ச) “ஐந்ரீயாணாஹிவா தாய்யத்யநாநுவிப்யதே-இந்த்ரியானம் ஹிசரதாம் யம்மநோநுவிதீயதே” என்கிறபடியே சக்துராதிகரணங்களோடே கூடினமநஸஸன்றோ; இந்தத் *திமனங்கெட்டாலன்றோ ராகாதிகள்போவது, அவைபோனானன்றோ அவன் “பேரேன்” என்றிருப்பது; அதுகிடக்கிடர், அவன்னுனேவந்து மேல்விழந்து கிடக்கச்செய்தே, “சென்றதாமென சிந்தனை” என்றும், “உந்தி மேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிர்” என்றும் உம்முடைய திருவுள்ளந்தானே மேல்விழாநின்றதென்று சொன்னீர். இது இப்படி மேல்விழும்போது அவ்வரண ஸிந்ததாகவேணும், அழித்தாராரென்ன; அந்தஜநஸ்தாநவாஸிகளான கராதிகளுக்குக்குடியிருப்பாய் அரணோடேகூடின லங்கையை, ராவணனை யழிப்பதற்கு முன்னே, (உ) “நெய்யேஷிவாநீஉக்ளா-நேயமஸ்திபுரீ லங்கா” என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாக்கி இவர்களுக்கதிஷ்டாந பூசன ராவணனையும் ஸபரிசரமாக ஓரம்பாலையுருட்டின சக்ரவர்த்திதிருமகனே யிவ்வரணையழித்து * மநோரஜநீசரனை * விவேக ஸரஜாலத்தாலே ஸமிப்பித்தானென்கிறார்.

(சதுரமாமதிள்குழ்.) சதுரஸ்ரமாய்க்கட்டளைப்பட்டு அரணுகப்போரும்படி ஓக்கத்தையுடைத்தான மதின்களால் சூழப்பட்டிருக்கும், கட்டளைப்பட்டிருக்கையாகிறது-(ங) “வேலைசூழ்வெந்

சு அமலனாதிரோன், ச-பா, சதுரமாமதிள் வ்யாக்யாநம்

(மாமதிள்) தூர்க்க(௧-௨-௩)த்யம். “ஈஸ்வரன்” என்றறியச் செய்தே எதிர்க்கப்பண்ணினமதிள். (இலங்கைக்கிறைவன்) முழஞ் பெடுத்தவிஞ்சி சூழ்லங்கை” என்கிறபடியே கடலை அகழாகவுடைத்தாய், அந்தரம் காடாய்பர்வதமாய் அதின்மேலே மதிளாயிறே யிருப்பது.

(மாமதிள்) சந்த்ராதித்யர்களும் பின்னாட்டியே வரும்படியான ஒக்கத்தையுடைத்து, (௧) “ஹிஷோஷேதி-பிரேஷோதேதி” என்னும்படியிறேயிருப்பது. ஈஸ்வரனேநீர் நிற்கவுமெதிரிடப்பண்ணின மதிளிறே. இவ்வழகையு மரணையும் விஸ்வஸித்திறே பையல் பெருமானோடே யெதிரிட்டது. இது தானிட்டமதிளென்றறித்திலன். அரணுக்குள்ளேயிருக்கச்செய்தே பெருமானோடே யெதிர்க்கையாலே இதுதான் அழிக்கைக்குடலாய்த்து; அவ்வரணைவிட்டுப் பெருமாஸ்தோனையே அரணுகப்பற்றின ஸ்ரீவிபிஷணுழ்வான் (௨) “வல்லுனவலுதிஷ்ட - கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத” என்று - ஆகாசத்திலேநிலைபெற்று நின்றானிறே.

(இலங்கை.) குளசிக்கடுபோலே பிறரை நலிந்துபுக்கு ஒதுங்குமிடம். ஸத்துக்களுக்கு ப்ரவேசிக்கவெண்ணாகபடி யிருக்கும் அரணும் மதிளென்கை. (௩) “ஹவஸஜோநவாவஸுதிவஸ்தோவாநாநுவத-வஸெ | தயோஹிஷிவரீதாமெவஸுரீராவாஸஜி-தா || இஹஸந்தோநவாஸந்திஸதேரவாநாநுவர்த்தஸே ! ததாஹி விபரீதாதே புத்திராசாரவரஜிதா.” “வஸ்தோவாநாநுவஸு-வஸெ - ஸதோவாநாநுவர்த்தஸே” என்னவே, “ஹவஸஜோநவாவஸுதி-இஹஸந்தோநவாஸந்தி” என்னுமர்த்தம் சொல்லிறறியிறேயிருப்பது, ஆனால் இது சொல்லிறற்றென்னென்னில்; மனைக்கேடரில்லாமையோ, நீ உனக்கில்லாமையோவென்கை. நல்வார்த்தை சொல்லுவானெருவனுண்டாக, (௪) “தூரணுயிதூ-வா-வா-ந-த-வாந்துதி-க் குலபரம்ஸநம்” என்று புறப்படவிட்டானிறே. * கல்லாத வரிலங்கையிறே.

அரு:—நாலாம்பாட்டு(சதுரமித்யாதி) (கட்டளைப்பாடு)தூர்க்க(௧-௨-௩) சுவரணையோடேகூடியிருக்கை. கிரிதூர்க்கவந்தூர்க்க ஜலதூர்க்கம்; ஆக தூர்க்த்யம்.

(௧) தை-ஆ-அ. (௨) தா-யு-கௌ-௧௦. (௩) தா-ஸு-௨௧-௬. (௪) தா-யு-௧௧-௧௬.

அமலனாதிபிரான், ச-யா, சதுரமாமதீஸ் வ்யாக்யாநம் ௫௫

சிலே ஸிம்ஹமங்கிடந்த் தென்னுமாபோலே. (க) “ஐஹாராவண
பாலிதாடி-லங்காம் ராவணபாஸிதாம்”.

(இலங்கைக் கிறைவன்) ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீ வைகுண்டத்
தைக்கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலேகாணும்
இவனும் இலங்கைக்கு ஈஸ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்தஐஸ்வர்யமிதே. (உ) “யஜ்
யஜ்ரோநவவாநீஷ்யாஹிராஹ்ஸ்யஸூரஃ | ஸ்யாஹிஸூர
ஹிராஹ்ஸ்யஸூரவிஹாஹிதா - யத்யதர்மோநபலவாந்ஸ்யா
தயம் ராக்ஷஸேஸ்வரஃ | ஸ்யாதயம்ஸூரலோகஸ்ய ஸக்த்ரஸ்யாபிச
ரக்ஷிதா” என்றாணிதே. யாவனொருவனுக்காக இவனை யழியச்
செய்ய நினைக்கிறார், அவன் தன்னையே இவ்வரனுக்குக் காவ
லாகவைப்பார்கிடார்! அல்பமநுகூலித்தானாகில்.

திருவடிவர, ராக்ஷஸர் வருவதற்குமுன்னே லங்கையிதே கண்
டெதிர்த்தது. ஒருகைம்பெண்டாட்டிக்கும் அடைத்துக்கொண்
டிருக்கலாம்படியிதே ஊருமாணு மிருப்பது. (இலங்கைக் கிறை
வன்) “முழஞ்சிலே ஸிம்ஹமங்கிடந்த” என்னுமாபோலே. அது
க்குமேலே (க) “ஐஹாராவணபாலிதாடி - லங்காம்ராவணபாஸி
தாம்” என்கிறபடியே புலிகிடந்த தூறென்று அஞ்சுமாபோலே
அஞ்சவேண்டும்படியிதே இதுக்கு நிர்வாஹகனானராவணன்படி.
(இறைவன்) ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையா
கக்கொண்டுவிற்றிருந்தாப்போலே காணும் தானும் லங்கைக்கு
ஈஸ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூடமதித்த ஐஸ்வர்யமிதே. (உ) “யஜ்
யஜ்ரோநவவாநீஷ்யாஹிராஹ்ஸ்யஸூரஃ | ஸ்யாஹிஸூர
ஹிராஹ்ஸ்யஸூரவிஹாஹிதா - யத்யதர்மோநபலவாந்ஸ்யா
தயம் ராக்ஷஸேஸ்வரஃ | ஸ்யாதயம் ஸூரலோகஸ்ய ஸக்த்ரஸ்யாபிச
ரக்ஷிதா” (இறைவன்) துவர்க்கங்களடைய ஒதுங்க நிழலாயிருந்
தும்வன். ஒநீவன் ஸாத்திகனானல் அவன் பக்கவிலே ஸத்துக்க
ளடைய வொதுங்குமிதே; அப்படியிதே எதிர்த்தகையும். யாவ
னொருவனைக்கொலை செய்ய நினைக்கிறார், அவன் தன்னையே அவ்
வரனுக்குக்காவலாக வைப்பார்கிடார்! அல்பமநுகூலித்தானாகில்;

† பகலிருக்கை. (க) ரா-ஸூ-க-ஹ. (உ) ரா-ஸூ-சக-கஅ.

ருள் அமலனுதிபிரான், ச-பா, ச திரமாமதிள் வ்யாக்யாநம்

(தலைபத்துதிர.) பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலேயுதிர, அறுக் கவயுக்க முளைத்தசடக்கு. (ஒட்டி.) அநுகூலிக்குமாகில் அழியச் செய்ய வேண்டி விதேயென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்டபடி; (க) “உஜாநாஜாநாதி - கச்சாநுஜாநாமி” என்கிறபடியே.

(ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன்.) பிறறைநாளைப்பூசலிலே ஜயா பஜயங்கள் அவ்யவஸ்திதமன்றோவென்று ப்ரஹ்மாதிகள் கருதின வாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான் நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலை நின்ற நென்று அறிந்தபின்பு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

தாயையும் தமப்பனையும்சேர்நிருக்கவொட்டாதே பிரித்தபையவிதே இவன். (உ) “தேநஸீநாஜாநஸூநா டி - காஹத்ராஜடாயுஷ்டி - தேநஸீநாஜாநஸ்தாநாத் ஹ்ருதாஹத்வாஜடாயுஷம்.” ஹராணத் துக்குப் பரிஹாரமுண்டு, ஹநநத்துக்கு ப்பரிஹாரமில்லையிதே. இவர்திருவுள்ளமும் பரிஹாரமில்லையென்றுபுண்பட்டிருக்குமிதே யிது. (தலைபத்துதிரவோட்டி.) இப்படி பகவதபகார பாகவதாப சாராஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு எல்லை நிலமான பையலுடைய வர பலத்தாலே பூன்கட்டின தலைகளைப் பனம்பழங்களைக் காற்றூதிர் க்குமாபோலே, முளைக்கிறதலைகள் விழுகிற தலைகளைக்காணும்படி நெடும் போது லீலாரஸமநுபவிக்க, இச்சைக்கண்ட தேவர்கள் “ஓங்கணே முடிய நடத்துமாகிற்செய்வதென்” என்று அஞ்ச: இவ னைக்கொல்லவென்றுவைத்த அம்புதன்னை வாங்கி உதிரும்படியாக ஒட்டி. அநுகூலிக்குமவன் ப்ரதிகூலித்தாற் சொல்லவேண்டா விதே. பூசலிலேயிளைப்பித்துவைத்து ஓடவடித்தபடி; (க) “உஜா நாஜாநாதி - கச்சாநுஜாநாமி” என்கிறபடியே.

(ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன்) அமோக(வ)மாயிருக்கையும், நிர லித்தல்லது மீளாதிருக்கையும். (உய்த்தவன்) ப்ரயோகித்தவன். மற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்தித மன்றோ வென்று ப்ரஹ்மாதிகள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர் ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்ட வன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர்நின்றனென்றறிந்தபின்பு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

அமலனாதிபிரான், ச-பா, சதுரமாமதின் வ்யாக்யானம்: ஐன

(ஓதவண்ணன்) ராவணவதம்பண்ணி ஸ்ரீ விபிஷ்ணுழ்வானு
க்கு முடிக்கொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாப்பரஹ்மாதிகன் புஷ்பவ்ருஷ்டி
யும் ஸ்தோத்ரமும்பண்ண வீரஸ்ரீதோற்ற ஸ்ரமஹரமான வடிவோ
டே நின்றநிலை.

(மதுரமாவணப்பாட.) வினையற்றவாறே ஆடல் பாடலுக்கு
இடங்கொடுத்தபடி. சிலர்பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே, மயில்
கள் ஆடப்புக்கன, (மாமயில்). ஒருமயில் தோகைவிரித்தால் அத்
திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலிருக்கை. ருஷிகன் கொ
ண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிர்ந்து மயில்கள் ஆடப்புக்கன,
குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல்; இவற்றின் கூத்தாட்டாதல். என்றும்
திரயக்யோதிகளுக்கு நிலமாகை. (வண்பாட மாமயிலாடு) ஸ்ரீ

(ஓதவண்ணன்) ராவணவதாதந்தரம் மஹாராஜப்ரபுருதிகளு
டைய யுத்தஸ்ரமமடையப்போம்படி ஒருகடற்கரையிலே நின்றாப்
போலே யிருக்கை. ராவணனை நிரவித்தானித்தனைபோக்கி, லங்
கையிலொன்றும் குறியழியாமல் லங்கைகஸ்வர்யமடையத் தன்ன
தாக்கினாரிதே. அத்தைவிபிஷ்ணவிதே (டே) யமாக்கினொளதாரயத்
துக்கு, உதாரஸ்வபாவமான கடல்போலேயிருந்துள்ள ஸ்வபாவத்
தை யுடையவனென்று, 'ஓதவண்ணன்' என்கிறாராகவுமாம். அன்
ழிக்கே, 'ஓதவண்ணன்' என்று - பெரியபெருமானைச் சொல்லு
கிறதாகவுமாம். இத்தால் - ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழிக்கும்;
அநுகூலரை யழிகாமென்கை.

(மதுரமாவணப்பாட மாமயிலாடரங்கத் தம்மான்.) வினையற்ற
வாறே ஆடல்பாடலுக்கிடங்கொடுத்தபடி. சிலர் பாடப்புக்கால்
ஆடுவாரும் வேணுமிதே. மயில்களாடப்புக்கன. (மாமயில்) ஒரு
மயில் தோகைவிரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போ
லேயிருக்கை. (க) "மாதஸிதோர்முன்பு கோல்கொள்ள - தொடுத்த
தலைவன் வரவெங்குங் காணேன்" என்று என்னோட்டையா ளொ
ருத்தியுடைய விரோதியான ராவணனுடைய *தாய்தலையற்றற்று
வீழும்படி. ஸரவரஷ்த்தையுண்டாக்கின அந்த வீரன் என்னுடைய

Ac. No: 030707
Dg. 06-00-01/ 363

அமலனாதிபிரான், ச-பா, சதுரமாமதிள் வ்யாக்யாநம்: ரூக

(அரங்கத்தம்மான்) பெரியகோயிலிலே கண்வளர்கிற பரம ஸேஷியுடைய. (திருவயிற்றுதரபந்தம்) ஆபரணத்தக்காபரணம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள்ளின்று லாகின்றதே.) என்னெஞ்சினுள்ளே அழகு செண்டேறாகின்றதே; (சு) * நெஞ்சம்நாடிதே; அகல கின்றாலும் பசையிலை இப்பாட்டில்- தஸரதாத்மஜன்படியும் இங்கே யுண்டென்கிறார். (சு)

அவ; ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியா ிருக்கிற திருமார்புகிடர்! என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங் கர்யங்கொண்ட தென்கிறார்.

(அரங்கத்தம்மான்.) ஸம்ஸாரிகளுக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந் தருளி, தன்னுடைய ஸ்வாமிந்வத்தை யுதறிப்படுத்தவனுடைய. அங்ஙனன்றிக்கே 'அம்மான்' என்று வெள்ளையகாஷ்டையால் வந்த மஹத்தையைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். (திருவயிற்றுதர பந்தம்) பண்டேதிருவயிற்றுதான், (உ) "சிற்றிடையும்" என்கிற படியே வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியா யாய்த்திருப்பது. அதுக்கு மேலேயிதே * ஆபரணஸ்யா பரண மானதிருவுதரபந்தம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டின படி. (என்னுள்ளத்துள் றின்றுலாகின்றதே) அந்தத்திருப்பீதாம் பரத்திலும் செல்லவொட்டாதே திருநாபிகமலத்தினின்றும் வர வீர்த்து, இதுக்காஸ்ரயமான திருவயிற்றிலும் போகவொட்டாதே தான் மேல்விழுந்தாக்கித்துத் தன்னேற்றமடையத் தோற்றும் படி, மத்தகஜம்போலேசெருக்காலே பிசுகின்றுஉலாவா நின்றது.

(ங) "ஹீஸ்யாயதநஃஹதீ" - ஹீஸ்வஸ்யாயதநம்மஹதீ" என்றும், (க) "நெஞ்சநாடு" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே-என்னு டையபெரிய ஹ்ருதயத்திலேநின்று அழகுசெண்டேறா நின்றது. (சு)

அவ; ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியா ருடனே * திருவாரமார் பானது என்னை, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங் கர்யத்தைக் கொண்டதென்கிறார். மூன்றாம்பாட்டிலே - திருநாபி

(பெற்றவயிறு) அயனைப்படைத்தது. (அகலகின்றாலும்) தாம் அகலநீன் னாலும் ப்ரயோஜனமில்லை. அங்குமவந்து ஸஞ்சரிக்குமென்றபடி. (சு)

(க) திவாய்-அ-க-ச. (உ) திவாய்-இ-ரு-அ. (ங) தை-நா-கேக.

உ-வது வ்யாக்யாரம்

கமலம் ப்ரஹ்மாவை த(ய)ரித்துக்கொண்டிருக்கிற தன்மதிப்பையும் அழகையுங்காட்டி, தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் திருப்பிதாம் பரத்தினின்றும் தன்பக்கிலே யிழுத்துக்கொள்ள, அங்கே அது சுழியாதுபட்டபடியிறே சொல்லிற்று; கீழிற்பாட்டில் - இத்தைக் கண்ட திருவயிரினது ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தானே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மதிப்பையும், யசோதைப்பிராட்டி கட்டக் கட்டுண்ட தழும்பைக்காட்டி, தன்னுடைய ஸௌவ்யத்தையும் சிற்றிடையான வழகையுங்காட்டி, அத்திருநாபிகமலத்தினின்றும் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கிலே யிசிக்க, அங்குப்போக வொட்டாதே அப்படிக்குப் பட்டங்கட்டியிருக்கிறப்போலே யிருக்கிற திருவுதர பந்தரம் மேலிட்டுநின்று ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணுகிற படியையிறே சொல்லிற்று;

அந்தத் திருவயிற்றுக்கு ஒரு காலவிசேஷத்திலே காதாசித் கமாச ஸகலாண்டங்களையும் வைத்தத்தாலுண்டான மதிப்பும், ஒருகால் யசோதைப்பிராட்டி கட்ட அத்தால்வந்த ஸௌவ்யமுமிறே யிருப்பது; அப்படியன்றே திருமார்பு; (க) “ஸ்ரீ வக்ஷஸம் ஸ்ராமயாந மனோவஸூஸி-கடி-வ்யாநடி - ஸ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்தாந தரமநந்தேச ஸமாஸ்ரிதம்—ப்ரதாநம்” என்றும், (உ) “சூ-தூநடி வ்யஜமகொ மிரௌவடிமணாடி-ஸி-விஹஸிகௌஸூ-ஹிணீ-ஹ ரூ-ஹம் ஹவாஹிணீ - ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோநிர்லேபமகுண மலம் | பிபர்த்திகொஸ்துபமணிம் ஸவஸூபம் பகவாந்ஹரி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப முகத்தாலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற பெரிய மதிப்பையும், அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கு நிரூபகபூதையாய் நீர்மைக்கெல்லையிலமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோபிர்கட்டணமாயிருக்கிற ஏற்றத்தையும், உபயவிபூதி நாதனென்றிட்ட தனிமாலையை(ய)தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்தை முடைத்தாய், (ஈ) “அக்குவடமுதித் தாமைத்தாலி பூண்ட வனந்தசயனம்” என்கிறபடியே-யசோதைப்பிராட்டி பூட்டின ஆபரணங்களையு முடைத்தாயிறேயிருப்பது.

(க)

(உ) பெளஷ்கரஸம்ஹிதா.

(ஈ) பெரி-தி-க-அ-உ.

மூ.—பாரமாய பழவினை பற்றறுத் தென்னைத்தன்

வாரமாக்கி வைத்தான் வைத்ததன் றி யென்னுள் புருந்தான்
கோரமாநவஞ் செய்தனன்கொலறிபேனாந் தந்தமமாந் றிரு
வாரமார்பதன்னோ வடியேனை யாட்கொண்டதே. (௫)

ப-ரை.—பாரமாய-மிகவும் பாரமாய், பழவினை-அநாதிகா
லாரணிகமான பாபங்களை, பற்று அ-பற்றி, பாரமாய-பார
க்கி, என்னை-பாபங்களுக்கு ஆகரமான என்னை, தன்—தன்விஷய
த்திலே, வாரம்—ஆக்கியவைத்தான்—பகற்பதற்கும்படி பண்ணினான்;
வைத்தது அன்றி—அப்படி பகற்பதற்கும்படிவைத்ததுக்குமேலை,
என்னுள்—என்றறருதயத்திலே, புருந்தான்—பரவேசித்தான்; (இப்
படிப்புருருகைக்கடியாக,) கோரம்—இரத்தியங்களைவருத்திச் செய்
யத்தக்க, மாநவம் செய்தனன் கொல்—மஹா தபஸ்ஸைப்பண்ணி
னோனோ, அறியேன்—அறிகிறிலேன்; அரங்கத்து—கோயிலிலே
கண்வளர்ந்த தருளுகிற, அம்மான்—ஸர்வஸ்வாமியான அழகிய
மணவாளனுடைய, திரு—பெரியபிராட்டியாவரையும், ஆரம்—முக்
தாஹாரத்தையு முடைத்தான், மார்பு அது அன்றோ—திருமார்ப
ன்றோ, அடியேனை—அழகிலேயழிந்தவென்னை, ஆள்கொண்டது—
அடிமைகொண்ட தென்குறர். (௫)

உவது வ்யாக்யாநம்.

ஆகையாலே அந்தத் திருமார்பானது “திருவயிற்றிற்காட்
டில் தனக்குண்டான ஆதிசுபத்தையும் ஸௌலப்பத்தையும் திரு
வாரமுள்ளிட்ட ஆபரணச்சேர்த்தியால் வந்தவழகையுமுடையோம்
நாமன்றோ, ஆனபின்பு பேர்கலமானதமக்குச் சிற்றிடையானதான்
நிகரோ?” என்றுதன்னிதுமாப்பைக்காட்டி, அத்திருவுதர பந்தநத்
தினின்னும் தன்பக்கவிலே யிசுத்துக்கொள்ள, தம்முடைய நெஞ்
சளவன்றிக்கே கரணியானதம்மையும் ஸ்வரூபத்தொடாதினைப்பிடிப்
பித்து அடிமைகொண்டபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா;-(பாரமாய பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கி
வைத்தான்) கீழ்ப்பாட்டிலே - ராகாதிதோஷங்களுக்கு உந்தர்ப்
பூதமான *மனோஜகீசரனைப் பெரியபெருமான் செய்த *விவேக
ஸ்ரஜாலத்தாலே ஸம்பித்தபடியிதே சொல்லிற்று; அதிலே ஓரபே

வ்யாக்ய- (பாரமாய) ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரணேதன்னுபி
டக்சிலம் ஓநதிவேதி ன்று தள்ளவேண்டும்படி யிருக்கை: ஸம்வரீபி
ஸக்தேபோட அதுக்த உத்தரமாயிருக்கிறது - இப்பாட்டு.

அவர்தந்த * விவேகஸாஜாலத்தாலே * மனோரஜநீசரணை வெ
ன்றோமென்றீர், அந்த விவேக ஜ்ஞாநமாகிறது, (க) ‘வஸூதாதிஜ்ஞாய
தெஜ்ஞாநஸூ-ஸக்த்வாந்ஸஞ்ஞாயதே ஜ்ஞாநம்’ என்கிறபடியே ஸத்
வாபிவ்ருத்தியாலே உண்டாமதன்றே; அந்த ஸத்வந்தான் ரஜஸ்த
மஸ்ஸூகங்கள் தலைசாய்ந்தால் பிறக்குமதினே, அந்த ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்
கள்தான் (உ) ‘கருவஸூராமணாஹேவித - கர்மவஸ்யாகுணாஹ
யேதே’ என்கிறபடியே கர்மவஸ்யங்களாயன்றே இருப்பது, அப்
படியிருக்கிறகர்மங்கள்தான், (ங) ‘யஜ்ஞேணவாவேவநுஷி-தர்
மேணபாபமபநுததி’ என்கிறபடியே - நிவ்ருத்திகர்மானுஷ் ராத்
தாலே போக்குமவையன்றே, அந்தக் கர்மானுஷ்டாரந்துக்கு யோ
க்யமான ஜம்மே பிடித்தில்லாத உமக்கு அந்த அநுஷ்கர்மங்கள்
போனபடி யென்னென்ன; அநுஷ்டேயமான ஸாத்யகர்மானாலே
போக்கிலன்றே யோக்யதையே பிடித்தின்றியிலேயொழிவது, (ச)
‘கூஷ்டஃபரஃஸநாததஸூ-க்ருஷ்ணம்தர்மம் ஸநாதநம்’ (ரு) ‘ரா
ஜோவித்ரஹவாப்யஸூ-ராமோவிக்ரஹவார்தநம்’ (சு) ‘அறஞ்ச
வராகிநின்றவரங்கனார்’ என்கிறபடியே-வித்தஸ்வரூபான அவன்
றனே கைத்தொடனுப்ப்போக்கினுனென்கிறார்.

(பாரமாய) (எ) ‘வானக்கோணைக் கவிசொல்லவல்லேன்’ என்
கிறபடியே * மலக்குநாவுடைய நம்மாழ்வாரும் வகைசொல்லமாட்
டாதே, (அ) ‘தொன்மாவல்வினைத்தொடர்’ என்று திரளச்சொன்
னப்போலே, இவரும் ‘பாரமாய’ என்கிறார். கர்மத்தினுடைய கன
த்தினாலே அல்பஸக்திகளுனதான், ஸப்பாதித்ததாயிருக்கச்செய்
தேயும் வகைசொல்லப்போகாதபடியாயிதே யிருப்பது. ஸர்வ
ஸக்தியான அவன் போக்கும்போதும்வகையில்போக்கப்போகாது,

அரு. அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரமாயவித்யாதி) (பாரமாய) வினையினுடைய
பாஹுன்யமாதல்; க்ரௌன்யமாதல், இவற்றை வாக்யத் வயத்தாலே அருளிச்
செய்கிறார் (ஸர்வஸக்தியாதி.)

(க) கீ-கச-கன.	(உ)	(ங) தை-நா-எக.
(ச) பார-ஆர-அஅ.	(ரு) ரா-ஆ-ரு-எ-கந.	(சு) திருமாலே-சு.
(எ) தி-வாய்-ச-ரு-க.	(அ) தி-வாய்-ந-உ-உ.	

பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலே யாயிருக்கை.

(பழவினே) காலமநாதி, ஆத்மாவோ நித்யம், அசித்ஸம்ஸர்க்க முமன்றே யுண்டிறே. இக்காலமெல்லாங் கூடக்கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிதே. (க) “வவ்வாவொவ்வொரொக்ஷயிஷ்யாதி - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவன்றானே தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) விரகராயிருப்பார் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப்போக்கி, நித்யஸூத்ரிகளுக்குப் பாபஸங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கில்லாதபடி பண்ணி.

தொகையில் போக்குமித்தனை. வகையாவன-தான்சுதர்வித தேஹப்ரவேஸத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பனவும் பரிஹேதேஹத்திலே பிறக்கிறருசிக்கு அடியாயிருப்பனவும், விஷயப்ராவண்யதீக்ஷைக்கு அடியாயிருப்பனவும், தேவதாந்தரங்களுக்கு உத்தேச்யமென்றிருக்கும் புத்திக்கடியாயிருப்பனவும், ஈஸ்வரனைப்பற்றிநிற்கப் பரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுக்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பனவுமாக ஒருசுமையாயிறேயிருப்பது.

அதுக்கு மேலே, விஹிதாநுஷ்டாநத்தாலும் நிஷித்தாசாணத்தாலும் பாபகர்மாக்களோட்டை ஸஹவாஸத்தாலுமாக தீரிவிதமாய், அவைதான் மாநஸவாசிக்காயிக ரூபேண தீரிவிதமாயிறே யிருப்பது. (உ) “யஜ்ஞஹக்ஷயிம்-தாமஹவெஷுநாஸூக்ஷ்மிஷம் ஸுஜதிஜ்ஞாநம்-ஹக்ஷணாயெ-பதப்ரஹ்மகல்பநியதாநுபவேப்பநாஸ்யம் தச்சில்பிஷம் ஸ்ரஜதி ஜ்ஞாநிஹக்ஷணாதீதே” என்கிறபடியே. ப(ம)லாநந்த்யத்தை “பாரமாய” என்கிறதாகவுமாம். ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய், ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை. இப்படி பாரமாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்; (பழவினே) காலமோநாதி, ஆத்மவஸ்துவோநித்யம், அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் அன்றேதொடங்கி அநுவர்த்திக்கிறவையிறே. இக்காலமெல்லாம் கூடக் கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிதே. (க) “வவ்வாவொவ்வொரொக்ஷயிஷ்யாதி - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவன்றானே தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) விரகரானவர்கள் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப்போக்கி, நித்யஸூத்ரிகளுக்குப் பாபஸங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கு இல்லாதபடி பண்ணி, அஃ

பழமையேதென்ன வருளிச்செய்குர் (ஆத்மாவிய்யாதி).

(க) கீ-கடி-௬௬.

(உ) வை-ஸ்தவ-௬௦.

கூச அமலனாகிபிரான், து-பா, பாரமாய வ்யாக்யாநம்.

(என்னை) பாப்த்துக்குப்போக்கடியறியாதஎன்னை. பாபப்பெடும் ஆகாரமன என்னைவென்றுமாம். (க) “சுவஸிஹோடியி-அகமஜேறாததி” (பன்னாசாபி-கி-வந்தான்), “தான்” என்றால் பஷைபதிக்கும் படி பண்ணினான். என்சார்யம் தனக்குக்கூறாக என்பேரிலே தனக்கு இரும்புபற்று தன்பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கினபடி. அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறுகப்பற்றும்படி பவாஸிநான். (அகமகதான்) இச்சந்தாரச்சாபம்வைத்தான். (வைத்தாரமும், தத்திருதமானகர்மமும், அதடியான தேஹஸம்பந்தமுமெனது மூன்றும், இவற்றை வாஸநாகுசியோடே போக்கி. அதாவது-அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாநவாஸரையும் அஜ்ஞாநகுசியும், கர்மமும் கர்மவாஸரையும் கர்மநுசியும், தேஹமும் தேஹவாஸரையும் தேஹநுசியுமறுத்து, கர்மத்திலே அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்ய கர்மமாகிவிடே அடைவேபோக்குவது. வித்தருபனாகையாலே வாஸநையோடே கடுகப்போக்கினான்.

அநாதிகாலார்ஜிதமான கர்மங்களை ஸவாவநமாகப்போக்கவிட்டவனவேயோ? (என்னைத் தன்வாரமாகி வைத்தான்) (உ) “ஹஸ்யரொஹஸி ஹஹோ-ஹஸ்வரோஹமஹம்போகி” என்றிருக்கிறதான், “தான்” என்றால் பஷைபதிக்கும்படிபண்ணினான் (என்னை) (க) “சுவஸிஹோவாராயா நாரி-அயி-அஹஸம்மய பராதாநாமாலயி” என்றும், (ச) “பாவஸிமெய்யது பாஸியானேன்” என்றும்சொல்லுகிறபடியே - அபராபம் கிருபகமாம்படி யிருக்கிற வென்னை. இப்பாபத்திற்குப் போக்கடியறியாத வென்னை. பாபப்பெடும் ஆகாரமொழியும் (க) “சுவஸிஹோடியி-அகமஜேறாததி”. இப்படிசொல்லிட்டோ மென்கிற அநாதாபுமின்றிக்கேயிருக்கிறவென்னை.

(என் வாரமாகி வைத்தான்). என்பாபம் தனக்குக்கூறாக என்பேரிலே அவனுக்கிருப்பென்று தன்பேரில் எனக்கிருப்பாக்கினபடி-அந்தியிலே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறுகப்பற்றும்படி பவாஸிநான். (வைத்தான்). தம்முடைய வினைவன்றியிலே

வாரம் - ஸ்வேஹமாத், சுடமொழிநன். இவற்றுக்கு மிஹைபத்தான் இறுக்கிரெனென்று என்பேரிலே ஏறிட்டுக்கொள்ளுநகை.

(க) (உ) கீ-கக-கச. (ங) அஹி-ஸம்-க-க-ந-அ.
(ச) தி-மொ-க-க-க. (ச) தி-ச-வி-ககக.

த்தன்றி). †. இந்த நன்மை களுக்குமேலே. (என்னுள்புகுந்தான்) பின்னையும் தன்னுற்றமையாலே, விடாய்த்தவன் தடாகத்தைநீக்கி உள்ளே முழுகுமாபோலே, என்னுள்ளம் புகுந்தான். வாலிபுக் கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜரிருந்துகுறம்பு செலுத்தினுப்போலேயாக வெண்ணுதென்று என்ஸ்வருபஜ்ஞாநம் குலையாதபடியென்னெஞ்சிலேவந்துபுகுந்தான். (க) ‘சுநஸூநந்யஃ-அநஸநநந்யஃ’ என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்குமவனுக்கும் இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை யென்கிறது.

அத்தலையாலேவந்ததென்றுதோற்றவைத்தானென்கிறார்.(உ)[மாறு செய்தவாளரக்கன் நானுலப்ப - இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே.] ராவணனை ஸபரிசுரமாகக்கொன்று வெற்றிகொண்டபின்னை, என்னைத் தம்மோடே ஒருபேராகக் கூட்டுகையாலே யமாதிகளால் நினைக்கவொண்ணாதபடியானேன். (வைத்தான்). இச்சந் தாநச்சாபம் வைத்தான்.

(வைத்ததன்றி யென்னுள் புகுந்தான்.) என்னுடைய துஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, தானறிந்த * மதிநலத்துக்குத் தன்னையே விஷயமாக்கி வைத்ததுக்கு மேலே, நாம் ஸந்ரி ஹிதராவுதோமாகில் முன்புத்தை ருசிவாஸனைகள் மேலிட்டு, பழையபடியே துஷ்கர்மங்களைப் பண்ணி நானகலக் கூடுமென்று பார்த்து, அவைமேலிடாதபடி யென்னெஞ்சிற் புகுந்து, தன்னுடைய வாஸநாபலத்தாலே அவை தேய்ந்தறும்படி பண்ணி யிருந்தான். (என்னுள்புகுந்தான்.) (ஈ) ‘அடியேனுள்ளா னுடலுள்ளான்’ என்றும், (ச) ‘பேரோனென்றென் னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்’ என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - எத்தனையேனு மளவுடைய வர்களாள் விற்பெய்யும்தை, என்னிகர்ஷம்பாராதே வஸிஷ்டன் சண்டாள க்ருஹத்திலேபுகுமாபோலே புகுந்தான். (என்னுள்புகுந்தான்). (க) ‘சுநஸூநந்யஃ-அநஸநநந்யஃ’ என்கிறபடியே இத்தோ டொட்டற்றிருக்கு மவனுக்கு இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை யென்கிறது.

(சாபம்) குட்டி. ஸத்ருக்கள், விரோதிகளை யறுக்கு மென்று ஸந்தாகத் துக்கு ஒருகுட்டிவைக்குமாபோலே என்விரோதியைப் போக்கி ஸ்வரூபம் நஸியாதபடி வைத்தானென்றபடி.

(க) ருக்வே

(உ) தி-ச-வி-ககச.

(ஈ) தி-வாய்-அ-அ-உ.

(ச) தி-வாய்-க0-அ-உ. † ஸந்தாந பரம்பரையின்,

(கோரமாதவமி த்யாதி.) இப்பேற்றுக்கடி யென்னென்று பார்த்தார்; இந்தரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனே அறிகிறிலேன்; நானறியவொன்றுமில்லை.

இப்படி ஸங்கிப்பானென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நதீதிரத்திலேகிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினானுவறிகிறிலேன். கோரமான தபஸ்ஸாகிறது-அத்தலைக்காகத் தம்மையழியமாறினபெரியவுடையாரைப்போலே யிருக்கை. (க) “எந்நன்றி செய்தேனுவென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்னுமாபோலே.

(கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொல்) முன்பே கனத்திருந்தது, இப்பேறு ஸித்திக்கும்போது, (உ) “தவஸாந்நிஷேதே” - தபஸாந்நிஷேதேமஹத்” என்கிறபடியே நெடுங்காலம் அதிகோரமான பெரியதபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணினேனே. (ங) “ஹதா தவஸாராஜிஷேதா வாலி கஸேணா - மஹாதாதபஸாராம மஹதாசாபி கர்மண” (ச) “தெத்க்வஸாஜிஷேதாஷ்டேதம ஸோமமீவோத்யந்தம்” என்னுமவனைப் பெறும்போது அதிகோரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணவேணுமிதே. (அறியேன்) அறிகிறிலேன். நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி ஸங்கிப்பா நென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றான் நதீதிரத்திலேகிடந்து தபஸ்ஸைப் பண்ணினானுவறிகிறிலேன். கோரமானயுத்தத்திலே தம்மையழியமாறின பெரியவுடையாரைப்போலேயிருக்கை. (க) “எந்நன்றி செய்தேனுவென்னெஞ்சிற்றிகழ்வதுவே” என்று தம்பக்கல் ஒருநன்மைகாணுமையாலே ஸம்ஸுபிக்கிறார். “நிர்ஹேதுகமாக இப்படி உபசரிப்பதே!” என்றிறே இவர் வித்த(ஃ)யாகிறது. இத்தால்-நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தானென்றபடி தம்மையும் தம்முடைமையையும் நமக்காக்கினவர்க்கு நம்மையும் நம்முடைமையையும் அவர்க்காக்கினமுறை முதுகு தேய்த்தோ மித்தனையன்றோ வென்று, எல்லாஞ்செய்தும் தான் ஒன்றுஞ் செய்திலனாயிறே அவனிருப்பது; (ரு) “அடியார்க் கென்செய்வனென்றே யிருத்திரீ” என்னக்கடவதிறே.

(அரங்கத்தம்மான்) இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக் கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினனும் அவனாயிருந்தது. † இச்சீரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாக மாட்டாதே.

(திருவாரமார்பதன்றே) பெரிய பிராட்டியாரையும் ஊரத் தைய முடைத்தான மார்வன்றே. தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நிழலிலே பொதுங்குகிரர். இவனைக்குறித்து, (க) “தெநநெஞ்சு வத - தேநமைத்ரீபவது” என்றும், அவனைக்குறித்து, (உ) “நக ஸ்ரீநூவராயுதி - நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்றும் சிறையிலே யிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவள், மார்பிலே யிருந்தால் சேரவிடச்

“அறியேன்” என்றவர்தாமே ஸர்வதா(யா) இக்கனத்த பேற்று க்கு ஒரு ஹேதுவுண்டாக வேணுமென்று விசாரித்து, அறிந்தே னென்கிரர் மேல்; (அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றே வடி யேனையாட்கொண்டதே) இவருடைய ஈகோரமாதவ மிருக்கிறபடி. (அரங்கத்தம்மான்) இவருடைய விரோதியைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப் பிக்கைக்காகவாய்த்து இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இவருடைய பேறு தன்னதாம்படி தாம்பண்ணுகைக்குண்டான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினனும் அவனாயிருந்தது, இல்லையாகில் எனக்கு இக்கனவியபேற்றுக்கு வேறு உபாய முண்டாகமாட்டாதே.

(திருவாரமார்பதன்றே) பெரியபிராட்டியாரையும் ஆரத்தைய முடைத்தான திருமார்பன்றே. பெரியபெருமாள் தாமன்றே. (க) “ஹிரண்யவராட்ச - ஹிரண்யவர்ணம்” (ங) “ஹிரண்யவாகாரசு - ஹிரண்யப்ராதாராம்” என்கிற பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கோயிற் கட்டணமாய், அதுக்கு ஹிரண்யமயமான திருமதின்போலே யிருக்கிற திருவாரத்தை யுடைத்தாயிறே திருமார்பிருப்பது, அந்தத் திருமார்பன்றே. இதனால் - தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நிழலிலே பொதுங்குகிரர். இவனைக்குறித்து, (க) “தெநநெஞ்சு வத - தேநமைத்ரீபவது” என்றும், அவனைக்குறித்து, (உ) “நக ஸ்ரீநூவ ராயுதி - நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்றும் சிறையிலேயிருந்தே சேர விடப்பார்க்கும்வள் மார்பிலேயிருந்தால் சேரவிடச் சொல்ல

திரு - அழகாகவுமாம்,

† இக்கனவிய

சு.அ. அமலனாதபிரான், து-பா, பாரமாய வ்யாக்யாநம்

சொல்லவேணுமோ, அழகியமார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்குடலா மித்தனையிறே. (க) ‘வஸுவ-ஹ-ஹிஷண-ஹ-ஹிஷாஹ-ஹ-ஹ-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹ?’ என்னுமாபோலே.

(அடியேனை) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்போலே அழகுக்குத்தோற்ற அடிமை; இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற (உ) ‘ஹ-ஹிஷண-ஹ-ஹிஷாஹ-ஹ-ஹ-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹ?’ என்றவன், பிராட்டி கடாகூம் பெற்றவாதே, (ஈ) ‘ஹ-ஹிஷண-ஹ-ஹிஷாஹ-ஹ-ஹ-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹ?’ என்றானிறே. (ஆன்கொண்டது) இழந்தஸேஷத்வத்தைத்தந்தது.

வேணுமோ, அழகியமார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்க வற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்குடலா யிருக்குமித்தனை. (க) ‘வஸுவ-ஹ-ஹிஷண-ஹ-ஹிஷாஹ-ஹ-ஹ-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹ?’ என்னுமாபோலே.

(அடியேன்) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்போலே அழகுக்குத் தோற்றவடிமை; இது பிறந்துடைய வடிமை. முந்துற (உ) ‘ஹ-ஹிஷண-ஹ-ஹிஷாஹ-ஹ-ஹ-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹ?’ என்றவன், பிராட்டி கடாகூம் பெற்றவாதே, (ஈ) ‘ஹ-ஹிஷண-ஹ-ஹிஷாஹ-ஹ-ஹ-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹ?’ என்றானிறே. (அடியேனை) ஜ்ஞானநாதங்களுக்கு முன்னே ஸேஷத்வம் ப்ரதம நிருபகமான வெவ்வேறானவற்றோ (ஆன்கொண்டது) இழந்த ஸேஷத்வத்தைத் தந்தது.

முடிக்குரியவனை முடிசூட்டுமாபோலே, என்னுடைய ஸ்வரூப விரோதியையும் ஆஸ்ரயணவிரோதியையும், உபாயவிரோதியையும், உபேயவிரோதியையும், போக(வொய) விரோதியையும் போக்கி, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது, தன்னுடையமேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அநந்தயார்ஹ மாய்ப்பிப்பண்ணி, பெரியபிராட்டியாரை யிடுவித்து, (ஈ) ‘நகஸூரிஹ பராக்ஷி-நகஸூரிஹ பராக்ஷி’ என்னப்பண்ணி, பெரியபெருமானையிடுவித்து என்னுடைய விரோதி பாபங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்குவித்து, அவர்தம்முடைய போக்யதையை யென்னென்து

(அடியேனை யாட்கொண்டதே) ராஜ்யமிழந்த ராஜபுத்ரனை யழைத்து முடிசூட்டுமாபோலே, அழகிலே யழுந்தின வென்னை அவன் குணங்கிடர்! பிழைப்பித்த தென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை குணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம், குணத்திலே யழுந்தினார்க்கு குணமேவேணும். நீரிலே யழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்க விடுமித்தனை யன்றோ வுள்ளது.

இப்பாட்டால் - அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வ வ்யாபகத்வஸக்தியும் இங்கே யுண்டென்கிறார். (நு)

சிலே ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு புருநம்படிபண்ணி, என்னுடைய ஸ்வரூபா நுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றோ.

(அடியேனையாட் கொண்டது - அந்தத் திருமார்பன்றோ) என்னைப்போலே யிருப்பார், வேறே சிலரைத் திருத்தி யடிமைகொள்ளுகைக்கு, (க) “பாயுநீரநங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட, மாயனாதிருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந்தோளும் தூயதாமரைக்கண்களுந்துவரிதழ்ப்பவளவாயும், ஆயசீர்முடியுந்தேகும்” என்று தாங்கிடக்கிற ஆருக்கு அலங்காரமான ஆற்றழகு தொடங்கிக்காட்ட வேண்டிற்று, எனக்கு மார்பொன்றுமேயமைந்தது. அழகிலே யழுந்தின வென்னை அவன் குணங்கிடர்! பிழைப்பித்த தென்கிறார், அழகிலேயழுந்தினாரை குணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம், குணத்திலே யழுந்தினார்க்கு குணமேவேணும். நீரிலேயழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுத்தெளிவிக்கு மித்தனையிறே.

இப்பாட்டில் - அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபிஸக்தியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (நு)

“ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்” என்கிறபடியேகைங்கர்ய விருத்தமான அழகிலே ஈடுபட்ட வென்னை. ஸ்ரியஃ பதித்வகுணத்தைக்காட்டி மீட்டாப்போலே, ஸ்ரியஃ பதித்வகுணத்திலே அகப்பட்டாரை ஸௌந்தர்யமாகிற அழகைக்காட்டி மீட்கலாக தோவென்ன “மார்பதன்றோ” என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அழகிலே அழுந்தினாந்த்யாகி).

௭௦ அமலனாதிரான், சு-பா, துண்டவெண் வ்யாக்யாம்

அ. ஆறும்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்டத்தினமுகு என்னையுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினமுகு திருக்கழுத்திலே யேறிட்டதென்னவுமாம்.

மு.—துண்டவெண்பிறையன் நுயர்தீர்த்தவனஞ்சிறைய வண்டுவாழ் பொழிங்குழாங்கநகர்மேயவப்பன் அண்டரண்ட பகிரண்டத்தொருமாதிலமெழுமால்வரைமுற்று முண்டகண்டங் கண்டரடியேனை யுய்யக்கொண்டதே (சு)

பதவுரை = துண்டம்—கலாம் த்ரமயம், வெண்—வெளுத்திருந்து ள்ள, பிறையன்—பிறையை ஜலையிலே யுடையனான ருத்ரனுடைய, நுயர்—பிணக்கெடுத்துத்திரிந்த பாசகத்தை, தீர்த்தவன்—போக் கினவனாய், அம்—அழகிய, சிறைய — சிறையுடைத்தான, வண்டு— வண்டிகள், வாழ்—வாழா நின்றுள்ள, பொழில் குழ்—சோலைகுழந்த, அரங்கம்நகர்—கோயிலிலே, மேய—கண்வளர்ந்தருளுகிற, அப்பன்— பிதாவானவன், அண்டர்—அண்டரந்தர்வர்த்திகளான சேதநரையுடைய, அண்டம்—அண்டத்தையும். பகிரண்டம் — புறம்பிலுண்டான அண்டங்களையும், ஒரு—அத்விதீயமான, மாதிலம்—மஹா ப்ருதிவியையும், எழு—ஏழுவகைப்பட்ட, மால்வரை—குலகரிகளையும், முற்றும்—ஒன்றொழியாதபடி, உண்ட—அமுது செய்தருளின, கண்டம் கண்டர்—திருக்கழுத்துக்கிடர், அடியேனை, உய்யக்கொண்டது—ஸம்ஸாரத்திலகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

ஆறும்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையு மமுதுசெய்தருளின கண்டத்தினமுகு என்னையுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினமுகு திருக்கழுத்திலேறிட்ட தென்னுமாம். கீழ்ப்பாட்டில் - திருமார்பானது ஹாராத்யாபரண ஸோபையையும் பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற மேன்மையையுங்காட்டி, தம்மைத் திருவயிற்றினின்றும் வரவீர்த்து எழுதிக்கொண்டபடியி னே சொல்லிற்று; இதில்—அந் கத்திருமார்புக்குமேலாய் (உ) ‘ராயேயு-வஸிராங்கண: ஸ்ரீரஜிநெதாரா-நிதகரிகுகதரணஸ்ரீவாக்ஷு-புரூபஸிவீஜை: | பூணயவிவஸூகஸீ விஸுராகாகரகடலீகநகவலயகீர்பா ஸாக்ராகவெவ்வொவூவா - மயதுஸமா மகண்

அமலனாதிபிரான், சு-பா, துண்டவெண் வ்யாக்யாநம் எச

உ-வது வ்யாக்யாநம்.

டஃ ஸ்ரீரங்கநேதுருதஞ்சித க்ரமுகதருண ச்ரீவாகம்புரலம்பமலிம்
 லுசஃ | ப்ரணயவிலஸல்லக்ஷயீ விஸ்வம்பராகரகந்தஸீ கநகவலயக்
 ரீடா ஸங்க்ரார்த்தலேக இவேலல்லஸந்” என்கிறபடியே - கமுகந்கன்
 றின் கழுத்துப்போலே பசுபசுகென்றிருப்பதாய் ரோகந்ரயாங்
 கிதமாய், இரண்டருகும் நெருங்கி நடுவு பெருக்திருக்கையாலும்,
 மொசுகுமொசுகென்றிருக்கிற நாதத்தை யுடைத்தா யிருக்கையா
 லும் ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யம்போலேயிருக்கிற திருக்கழுத்தானது; இந்
 தத் திருமாற்புகுள்ளது, (க) ‘அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா’
 என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்குக்கோயில் கட்டணமாயிருக்
 கிற ஆகாரமும், திருவாரத்தாலே அலங்க்ருதமான வாகாரமேயா
 ரே; இவளைப்போலே *சங்குதங்குமுன்கை நங்கையாயிருப்பார்
 அநேகம்நாய்ச்சிமார் ஸாபரணமான தங்கள் கைகளாலே ஆணைக்
 கையாலே அவ்வாபரணங்களமுத்த அவற்றாலே முத்திரையிருப்
 போமும் நாமல்லோமோ, ப்ரளயாபத்துவா ஸகலாண்டங்களை
 யும் ததந்தர்வர்த்திகளையும் ரக்ஷித்தோமும் நாமல்லோமோ? அது
 கிடக்க அவள்தான் மாற்பிடுவயிருந்தனைப்பதும் நம்மையன்றே,
 அதுவுங்கிடக்க பாண்டவர்கள் தூதுவிடுகிறபோது டட்டிவிட்ட
 மடக்கோலை இன்றும் நம்பக்கவிலையன்றேகிடக்கிறதது, அந்தஹிரந்
 தனக்கும் தா(யா)ரகம் நாமல்லோமோ” என்றுப்போலே தன்னு
 டைய ஆபரணஸோபையையும் யௌவந்தையும் ஆபந்நிவாரகத்
 வத்தையுங்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரமாகிறப்ரளயத்தினின்று மெடு
 த்துஉஜ்ஜீவிப்பித்த தென்கிறார்.

வ்யா;—(துண்டவெண்பிறையன்றுயர்தீர்த்தவன்) கீழ்ப்பாட்
 டிலே - என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே என்னாலும்பிறராலும் பரி
 ஹரிக்கவொண்ணாதபடி அநாதிகாலார்ஜிதமாய் * அவஸ்ய மநு
 போக்தவ்யமாய், பிடரியைப் பிடித்துக்கொடுநிற்கிற துஷ்கர்மங்
 களை, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, (உ) ‘தக்ஷணாபேவ
 உஸ்யதி - தக்ஷணாதேவநஸ்யதி” என்கிறபடியே - பெரியபெரு

வ்யா;- (துண்டமித்யாதி) கலமாத்ரமாய் வெருத்திருந்துள்ள பிறையை ஜடையிலேயுடையனான ருத்ரன்தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககுருவுமா யிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாவினுடையதலையையறுக்கை
 மான் நசிப்பித்தாரென்றிறேசொல்லிற்று; இத்தைக்கீகட்டவர்கள்,
 * பாரமாயபழவினையடைய அவள் புருஷிகாரமாகப் போக்கினு
 ரென்னுமிடம் ஆச்சர்யமாயிருந்ததீ! இது உபபந்நமென்று நரங்
 களறியும்படி யென்னென்ன; என்னேப்போலே தன்னுடைய அஜ்
 ஞாநத்தாலே ஈஸ்வராபிமாரியான ருத்ரானவன், லோககுருவு
 மாய்த் தனக்குப் பிதாவுமான ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸிரஸ்ஸை நகத்
 தாலேயறுத்து, இப்படித்தன்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்
 னைதபடியான துயரை ஸம்பாதித்து, அதுபோகைக்காக க்ஷீராப்
 திநாதன் பாடேறவர, அவ்விடத்தே தானும் பெரியபிராட்டியாரு
 மாய்த்தோன்றி, (க) “ஸ்ரீராம” ஐயாலிக்ஷாஹ்யாலிக்ஷி-ஸ்ரீமான்
 மயாபிக்ஷாம்பர்யாசித” என்கிறபடியே அபேக்ஷா தருணமாக அவள்
 புருஷிகாரமாக அவனுடைய ப்ரஹ்மஹத்தையால் வந்த துயரைத்
 தீர்த்தாப்போலே, (உ) “ஸுவைஹ்ருஹாஹவெச-ஸகலுப்ரஹ்
 மஹா பவேத்” என்கிற வென்னுடைய ப்ரஹ்மஹத்தையையும்
 போக்கினுனென்கிறார்.

இந்தச் சேதநன் மஹாபாதகாதி பாபங்களைப்பண்ணி மஹா
 ரெளரவாதி நரகங்களிலே யமபடர் கையினைத்துவிடமளவும் அசித்
 கல்பனய்க் கிடந்ததுபலித்து, அவர்கள் விட்டடித்தவாதே, முற்பட,
 (க) “ஸூரவாக்ஷியொஷாஸு வக்ஷிணஸூரீஸூபா - ஸ்தா
 வரக்ரிமயோப்ஜாஸ்ச பக்ஷிணஸ்சஸரீஸ்ருபா” என்கிறபடியே -
 முற்பட ஸ்தாவராதி யோனிகளிலே பிறந்து, (ச) “ஸ்ரீராம-ஷ்ரீஹ்ரு
 வுஹொகெஷிந” நக்ஷத்ரிகொவையிரொவீவா | நாவக்ஷா - கி
 லுஹாராசு ஸுவைஹ்ருஹாஹவெச - மாநஷ்யம் ப்ராப்ய
 லோசேஸ்மிந்நமுகோபதி ரோபிவா | நாபக்ராமதிஸம்ஸாராத் ஸக
 லுப்ரஹ்மஹாபவேத்” என்கிறபடியே “மநஷ்யஜம்மத்தினே பிறக்க
 வும்பெற்று, ஸ்ரோத்ரா திகரணங்களும் விதேயமாகப்பெற்று வைத்
 து, இவற்றைக்கொண்டு ஈஸ்வரனைப்பற்றித் திருநாமஸங்கீர்த்தந
 முகத்தாலே இந்த லம்ஸாரத்தைக் கடவானாகில் அவனை “ப்ரஹ்ம

அமலனாதிபிரான், சு-பா, துண்டவெண்பிறை வ்யாக்யாரம், எங்

யால்வந்த பாபத்தைப் போக்கினவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடலைச் சொருகுமாபோலே, ஸாதகனாயிருக்கச் செய்தே ஸுகப்ரதானாக அபிமாமித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது புகலில்லையே. சந்த்ரனுடைய கூடியத்தைப் போக்கினு னென்றுமாம். அவனுடையது (ஈ)ரிதத் தைப்போக்கினுப்போலே தம்முடைய துரிதத்தையும் போக்குமென்றுகருத்து.

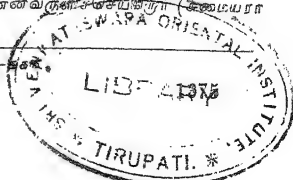
மஹா" என்றதிதே. புழுநெருகிறவனுக்கும் ப்ராஹ்மணஸாரீர்த்தை வதி(யி)க்கிறவனுக்கும் ஹிம்னையொத்திருக்கச்செய்தேப்ராஹ்மணவதம் ப்ராஹ்மணத்தையென்கிறது-அவனுடைய ஜீம் வ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால்வந்த கௌரவத்தைப் பற்றவிதே, அப்படியே, (க)“யவ்யூ-தூஸாரீர-யஸ்யாத்மாஸாரீரம்” என்கிறபடியே பகவச்சாரீரபூதமான ஆத்மாவை அபஹரித்து நாராயணத்தையென யொருவாய்ப்போக்குகிறவனை ப்ராஹ்மணாவென்னத் தட்டில்லையிதே.

(துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்) (உ) “சுலங்கலந்த செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்-வாசநீர்கொடுத்தவன்” என்கிறபடியே தீர்த்தஸேவையாலும் தந்தபஸ்ஸாலும் தன்ஸந்திமத்தையாலும் போக்கவொண்ணாத வலியதுயரை, பிராட்டிபுருஷகாரமாகத் தன்மார்பில் வாசநீராலே போக்கினது, தம்முடைய துயரைப்போக்கினதுக்கு நிதர்ஸனமாயிருக்கையாலே அவனை உதாஹரணமாக்குகிறார். தாழைமடலைக்குடி வருவாரைப்போலே ஒருகலாமாத்ரமான வெளுத்த சந்த்ரனை ஜடையிலேயுடையான ருத்ரனுடைய பாபத்தைப்போக்கினவன். கலரமாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே குடிவந்தானென்கையாலே-இப்படி-ஆபந்தனய் என்கிறவிடத்திலும் அலங்காரத்தேடேந்ரு(ஈ)ப்தனய் வந்தானென்கை, வெண்மையாலே-சிவந்தனுடைக்குப்பரபா(ஊ)ம)கமாயிருக்கிறபடி, சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடல் சொருகுமாபோலே, ஸாதகனாயிருக்கச்செய்தே ஸுகப்ரதானய் அபிமாமித்திருக்குமா

அரு; ஆரம்பாட்டு (துண்டவிய்யாதி) ஸாதகவேஷந்தோற்றஜடையை தரிக்கிறவனுக்கு சந்த்ரன்வேணுமோ வென்னவருகிச்செய்கிறா (சுமையராயிருப்பாநீத்யாதி).

(க) ப்ரு-டு-ஏ-உஉ.

(உ) தி-ச-வி-உஉ.

எசு அமலனாதிபிரான் சு-பா, துண்டவெண்பிறை வ்யாக்யாரம்

உவது வ்யாக்யாரம்.

ய்த்து, ஆனாலும் ஆடந்தவந்தால் அவனல்லது புகலில்லைபிறே. இத்தால் - ஒருதேவதையை அபரணமாகவுடையனாகையால் வந்த மதிப்பும், போக(ஹோம)ப்ரதாந இன்னு மிடமும், முழுக்ஷு வல்ல நென்னு மிடமும் சொல்லுகிறது.

(வெண்பிறையன்அயர்) தனக்குத்தக்க வாதமிதே. லோகத் துக்கு ஸந்தரனாபிருக்கிறவனுக்குவந்ததுக்கமிதே. இவன் தன்னு டையகர்வத்தாலேபர ஹம்ஸரிக்கிருந்தநம் பண்ணினவந்தாம் இவன் புத்தர்தவம் குலைந்தாலும் தான்பிதாவானபடியாலே இவனை அழி யாதேநெருக்குவாட்டுகைக்காக, (க) 'கௌரவீஜ்ஹவிஷ்ணு-கபா லீ, ஸம்பவீஷ்யஸி' என்று - ப்ரஹ்மா ஸாபிக்க, இவன்கையிலே, (உ) 'ஸ்வாப்யாடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பவித்திரிவோன்' என்கிற படியே - தபாலத்தாகக் கொண்டு பவிபுக்கான ஜயந்திப்பிபாலே, (ஈ) 'ஸ்ரீஹொகாநீ ஸம்வரிக்ரு - த்ரீர்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய பண்ணிக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலிலே சென்றவனவிலே, (உ) 'இடர்கெடுத்த திருவள்ளன்' என்கிறபடியே - பிராட்டியும் தாலும் மாய்வது அயரைத் தீர்த்தானிற்ற.

(உ) 'ஹவித்ராவபரிதுக்ஷஸுஹொஸிஹிஹி, த்ரீநீ ஹொகாநீ ஸம்வரிக்ரு - த்ரீர்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய த்ரீமவஸரணந்தத' [ஹம்-ஸி] பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே திரக் குழிய அபராதத்தைப்பண்ண, அவர்குயிகராய் ப்ரஹ்மாஸ்தரக் தைத்த, அதுபின் தொடர்ந்துகொடு திரிய, (சு) 'ஆவாராந்ஸு' என்கிறபடியே சக்ஷகாபேகையுடைய காகமானது; [வித்ராவ வபரிதுக்ஷ - பித்ராசபரித்யத்தி] பெற்றவர்களுக்கு பர (ஹ) மன்றோக்ஷிக்கை யெஸ்ஸபார்த்த, இந்த்ரான்டாடேசென்றான்; (ஐ) 'ஐநே-நீஹெந்ருஸு-நாயகொவாத்ரா-கி-ஹொகாநாய-பிரா லீஷு' - இந்த்ரோம்ஹந்த்ரஸ்ஸு-நாயகொவா த்ரா-ஹந்தா தா யுந்த்ரமவத்யம்' என்கிறபடியே எட்டுக்கதிரும் வீட்டெரிந்த பெரி யமதிப்புத்தானுமாலும் ராமவத்யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையா லே, (க) 'ஹொகாநாஹொ-ஸு-ஸு-வித்ரா-பூதாநாம் யோவ்யபா பிதா' என்கிறபடியே - திருபாதிகரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்கு ாகாதே, ஸர்வ பூதஸுஹ்ருத்தானவவளவிலே ப்ராதுக்ஷயம் (க) மாநீஸ்யே-கஷு-அஹ. (உ) தி-மொ-சு-க-க, (ஈ) ராஸு-ஹ-ஹ, (சு) தி-வாய்-ஹ-க-க, (ஐ) ரா-ஸு-ஹ-ச-ஹ. (சு) ஸஹஸ்ரதாம்.

அமலனாதிபிரான், சு-பா, துண்டவெண்பிறை வ்யாக்யாநம். எடு

உ-வது வ்யாக்யாநம்.

பண்ணி அவர்க்கு வந்தியனுலவன்றோ; இவன் இங்குப் புதுருகையாவதென்? “வெவ்நீராயினேந்தாய” என்னினொ வெண்ணில்; பரப்பட்டு புத்தமித்தரணத்தற்களே டேகூட எல்லாருக்கான நாத் சத்தியிலே குடநீர் வழித்துவிட்டான்.

[ஸு-மெரோஹ - ஸுரைஸ்ச] மாதா பிதாக்கள் கைவிட்டவள விலும் இவர்களுக்குப் தீவரத்தமாக பந்துவர்க்கமான தேவதைகள் கொடுப்பாய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்தபாஸகையாலே அவர்கள் பாடே சென்றான்; (க) “கவுஷ்விஹ்யுவிஷ்வாஹ்ய ஜாதிரோஷஸ்யஸம்யகே” எனகிறபடியே அபராதம் + அதுவாதையாலும் பெருமாருக்கு அஞ்சுகையாலும் மாதாபிதாக்கள் நேராகக் கைவிட்டார் களென்றிறகையாலும் அவர்களும் தள்ளிச் சுதவடைத்தார்கள். [ஸு-மெரோஹ - ஸுமஹர்ஷிபி] இந்தரன் கைவிட்ட தீரிலுந் துவையுமகப்படத் தங்கள் தபஸ்ஸையழிய மாறி ரக்ஷித்து, கஷ்டஞ்ஞஸம்ஸயப்ரதாநரஃ பிருக்தம்ருஷிகன்பாடே சென்றான்; அவர்களும், வந்திய ஹிம்ஸையிலே பண்ணுவதே தாராந்ருஸம்ஸ்யமுண்டோபவந்து கைவிட்டார்கள். [தீ-ந-மெரோகாந்-ஸு-பிரிகர] - தீரிலே கைவிடப்பட்டவர்கள் தமப்பனுக்குச் செல்லும் தேசமாகையாலே ஒரே னுமொருத்தர் ஒருகாலாகிலும் புத்திபேதம்பிறந்து பரிசுரவிக் கக்கடுமோவென்று த்ரைலோக்யத்திலும் தச்சன்கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப்போலே ஒன்பதின்கால் புதுத்து திரிந்தான்; அங்கு ரக்ஷகராவாரைப்பெற்றிலன். [உ-மெரோஹ - ஸு-மெரோஹ - தமேவஸரணம்கத] கோபித்தாரேயாகிலும் நாராயணத்வப்ரயுக்தமான குடற்றொடக்குண்டாகையாலே அவர்கள் முகத்திற்காட்டில் அம்பு விட்டவர்முகமே குளிர்த்திருக்கையாலும், (உ) “ஸக்யுஷ்வஹ்யவநாய - ஸக்யுஷ்வஹ்ய - ஸக்யுஷ்வஹ்ய - ஏதக்ஷ்வந்தம்ம” என்றருளிச்செய் பாவக்கையாலும் அந்தச் சிறின்பெருமனேயமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப் பற்றினான். “ஸக்யுஷ்வஹ்யவநாய - ஸக்யுஷ்வஹ்ய - ஸக்யுஷ்வஹ்ய - ஏதக்ஷ்வந்தம்ம” என்கிறவிடத்திலே, ஸர்வஸுபத்திமயானவருக்கு சிதேதாத்தியாகையாலே - பிறரால்வரும் பயத்தையும், தன்னால்வரும் பயத்தை

௭௬ அமலனாதிபிரான், சு-பா, துண்டவெண்பிறை வ்யாக்யாரம்

யும், ரக்ஷணனவெணனால் வரும் பயத்தையும்போக்கி ரக்ஷிக்கக்
 கடவனென்பபடி. இப்படி இக்காகம் பட்டதுபட்டு, * கீரநீ^௧வொ
 காநீ^௨வூட்டிசிகர^௩ஃ தீரீரீலோகாந்ஸம்பரீக்ரம்ய பண்ணித்திரிந்தா
 னிறே. லோகத்துக்காக ஸம்ஹர்த்தாவாய்ப் பெரியமதிப்போடே
 குப்பிடுகொண்டு திரிந்து, ததாதர்ஸிதபந்தா (வநூ) வாய்க்கொ
 ண்டி, தன் புத்யா ஒருவனை ஸம்ஹரிக்கப்புகுப்பப்பட்டபாடிதேதிது.
 (க)“கீரநீ^௧நாராயணஸூரீரீ^௨நீ^௩யாவிக்கூராவ்யாவிதஃ | விஷ்ணு
 ப்ரஸாபீரூபஸூரீ^௪ரோணி கவரவஜ்ஜஹஸூரீ^௫பா^௬வ்யாபிதாவெஹ-
 யாயாதவஸூரீ^௭பஸூரீ^௮யநாய^௯பா - ததீரநாராயணஸ் ஸ்ரீமாத் மயா
 பிக்ஷாம்ப்ரயாசிதஃ | விஷ்ணுப்ரஸாதாத்ஸூரீரோணி கபாலம்
 தத்ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம்ஸ்வப்நஸப்ததநம்யதா”
 என்று - துர்மாதியானவன் தானே தன்னபிமதவிஷயத்தைப்பார்த்
 துச்சொல்லும்படியிறே அவனுடைய துயரைப்போக்கினபடி.
 [கீர-ததீர] அந்தப்பரமபதத்திலே, [நாராயண-நாராயண] இ
 அபராதம் பாராமல் ரக்ஷிக்கைக்கடியான பந்தவிசேஷத்தைச்
 சொல்லுகிறது, [ஸ்ரீரீ^௧நீ^௨-ஸ்ரீமாத்] அந்த பந்தவிசேஷம் கிடக்
 கச்செய்தேயும், (உ)“க்ஷிவாஸீ-க்ஷிபாமி” என்றால் பொறுப்பிக்கு
 மவள். [யாவிக்கூராவ்யாவிதஃ - மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ]
 நாட்டையடையக்குப்பிடுகொண்டு அபேக்ஷித பலபரதனை நான்
 இரந்தேன். [விஷ்ணுப்ரஸாபீரூ^௧நீ^௨-விஷ்ணுப்ரஸாதாத்] அகவாயி
 லிருந்து என் அலமாப்பையடைய அதுஸந்தித்துக் கொண்டு
 போருகிவனுடைய ப்ரஸாதமடியாக. [வஸூரோணி - ஸூரீ
 ரோணி] உன்னுடைய வெளபாக்யவிசேஷமிதே. [கீர-க
 வரவஜ்-ததீ-கபாலம்] ஒருகாலும் நிரம்பாதேவிடாதேகிடந்தது,
 [வஹஸூரீ^௧யா^௨ஸஹஸ்ரதா] காண்டவாண்ணாதபடியாய்த் துக்காண்.
 விரோதி போக்குமிடத்தில் புகுந்துபோய்த்தென்று தெரியாதபடி
 வாஸனையோடே போக்குமிடத்துக்கு நிதர்ஸமிதே.

(துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்) சந்த்ரனுடைய
 க்ஷயத்தைப்போக்கினுனென்றுமாம். அவனுடைய துயரத்தைப்
 போக்கினுப்போலே என்னுடைய துரிதத்தையும்போக்குமென்று
 கருத்து.

அமலனாதிபிரான், சு-பா, துண்டவெண்பிறை வ்யாக்யாநம் என

(அஞ்சிறையவண்டு வாழ்பொழில்சூழ் அரங்கநகர்மேயவப் பன்) லோகத்தில் ப்ரதாநரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யையைப்பண்ணி அலைந்து கொடுகிடக்கப்படுக்கவாறே தான் கடக்கவிற்கவொண்ணு தென்று இவர்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகக் கிட்டவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுகள் வாழாநின்ற சோலைசூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன்.

(அஞ்சிறையவித்யாதி) லோகத்தில் ப்ரதாநரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யை பண்ணி அலைந்துகொடுகிடக்கப்படுக்கவாறே, “நாம் கடக்க நிற்கவொண்ணுது” என்று, அவர்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக, கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுவாழாநின்ற உள்ள சோலைசூழ்ந்த பெரிய கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன். அந்தருந்ரன் * அலங்கல்மார்பில் வாசநீர்பெற்றுக் களித்தாப்போலேயாய்த்து, இர்தவண்டுகளும் அந்தச்சோலையிலே மதுபாநம்பண்ணினத்தால் பிறந்தஹர்ஷம் சிறகிலே தொடைகொள்ளலாம்படி களித்துவாழுகிறபடி.

(வண்டுவாழ்பொழில்) வண்டுகள் அவன்பக்கல் ஸ்செல்லாதே திருச்சோலையின்போக்யதையிலே இளமணல்பாய்ந்து கால்வாங்க மாட்டாதேநிற்கும். அவ்வண்டுகளைப்போலே, தம்மையும் அதுபவிப்பித்து விடாய்கெடுத்தானென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே. (க) “உலா ஹரெவவக்ஷாஹ்ர ராகாஸெவக்ஷீணாஹ்ரஃ | தஸ்யெவஹ்ர நகரஹ்ரஃ ப்ராஸுதெவஹ்ரஹ்ரஃ - உபாப்யாமேவபக்ஷாப்யா மாகாஸேபக்ஷிணங்கதி | ததைவஹ்ரநகரம்ப்யாம் ப்ராப்ய தேபுருஷோத்தமம்” என்கிறபடியே. (உ) “வண்டுகளோவம்மின்” என்கிற முமுகூஸக்களான ஸாத்விகர், ஸம்யக்ஜ்ஞாந ஸத்கர்மங்களாகிற மோக்ஷபரிசுரங்களைக்கொண்டு வாழுகிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பெரியபெருமானுக்கு ஆபரணமாய், ஊருக்கும் ஆபரணமாயிருக்குஞ்சோலை. சோலைக்கு ஆபரணமாயிருக்கும் வண்டுகள்; வண்டுகளுக்கு ஆபரணமாயிருக்கும் அழகிய சிறகென்கை.

(க) நாரஸிம்ஹ-சுக்கக (உ) திருவி-நுதி, ஸ்செல்லத்.

எ அ அமலனுதிபிரான், சு-பா, துண்டுவெண்பிறை வ்யாக்யாநம்,

(வண்வொழ்பொழில்) வண்டிகள் அவன்பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் போக்யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து சொல்வாங்க மாட்டாதே நிற்கும்; அவ்வண்டிகளைப்போலே தம்மையதுபவிப்பித்து விடாய் கெடுத்தானென்கிறார்.

(அண்டரண்டமியாதி) அண்டரந்தர்வர்த்திகளுடைய அண்டம். (பகிரண்டம்) - புறவண்டம்; அத்விதீயமானமஹாப்ருதிவி, பூமிக்கு ஆணிபடித்தாப் போலேயிருக்கிற ஏழுவுகைப்பட்ட குலகிரிகள், ஒன்றொழியாமே ஆடிக்காற்றில் பூளேபோலே பறந்து திருவயிற்றிலே புதும்படியுண்ட கழுத்துக்கிடர். இவற்றைத்தனித்தனியே சொல்லுவா னென்னென்னில்; தனியே சொல்லுகை போக்யமாயிருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக்கண்

ருந்தானவன் வந்தபேக்ஷிக்க அவனொருவனுக்கு உதவின படியைச் சொல்லிற்று - கீழ்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அநேக ஜகத்தினுடைய ஆபத்தைப் போக்கிறதன்றோ திருக்கழுத்தென்கிறார் மேல்; (அண்டரண்டம்) அண்டரந்தர்வர்த்திகளான சேதநரையுடைத்தான இந்த அண்டம். (பகிரண்டத்து) பஹி:உண்டான வண்டங்கள், ஈத்ருஸங்களானபுறம்பிலுண்டான அண்டங்கள், (ஒரு மாநிலம்) ஈத்ருஸமான அண்டங்களை தரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்விதீயமான மஹாப்ருதிவி. (எழுமால்வரை) இவ்வண்டங்களும் பூமியும் பாதாளத்தில் விழாதபடி சங்கு(ஸங்கு)ஸ்தாபனம் பண்ணிவைப்போலே இந்த பூமியை ஊடுருவிரிற்கிற குலபர்வதங்களேழும்.

(முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டர்) இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவா னென்னென்னில்; தனித்தனியே சொல்லுகைதான் போக்யமாயிருக்கையாலே. பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக்கண்டவாறே ஜகத்தையெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமைதோன்றா நின்றதாய்த்து, (உண்டகண்டம்) விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்த

(பஹிரண்டம்) அண்டரந்தம், (பூளே) பூளேப்து,

(சு)

அமலனாதிபிரான், சு-பா, துண்டவெண்பிறை வ்யாக்யாநம். எக

டால் ப்ரளயபரந்திலே ஐகத்தை யெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்
தமை கோற்றுகின்றதாய்த்து. விடுகாது தோடிட்டுவளர்ந்ததெ
ன்று தெரியுமாபோலே.

(அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) முன்புபெற்ற கைங்கர்யத்
துக்கு விச்சேத (ஜேஷி)ம் பிறவாதபடி கோச்சிற்று; என்னை ஸம்
ஸாரத்தில் ஓர்நாளும் அகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

இப்பாட்டால் - ஆபதஸகனான ஸர்வேஸ்வரன் படியும் இங்கே
யுண்டென்கிறார். (சு)

தென்று தெரியுமாபோலே. (முற்றுமுண்டகண்டம்) பஹிரண்
டாந்தர்வர்த்திசேதநரும்பாதாளாதிகளும். (உண்டகண்டம்)சேஷ
பூதனுக்கு கைங்கர்யம் தா(யா)ரகமாயிருக்குமாபோலே, இவற்றி
னுடைய சஷணம் தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. (க)“சுதூவர
வாழ்ஹணாதீ” - அத்தாசராசரஹணாதீ”(உ)“யவ்யுஷ்ணவ
க்ஷேத்ரணொஹவக ஓஷநீ - யஸ்யப்ரஹ்மசக்ஷதர்ஞ்ச உபே
பவமதநம்” என்னக்கடவதிமே. (அடியேனை யுய்யக்கொண்டதே)
ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று
மெடுத்து அக்கரையேற்றி “ஸக்ஷேநீ - ஸந்தமேநம்” என்னும்
படி பண்ணிற்று இப்படிப்பட்ட திருக்கழுத்தன்றே.

இப்பாட்டில் - ஆபதஸகனான ஸர்வேஸ்வரன் படியும் இங்கே
யுண்டென்கிறார். (சு)

அவ;-ஏழாம்பாட்டில், திருவத்யரத்தி லகப்பட்டபடி சொ
ல்லுகிறார். நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பமிழந்தேனென்னுமாபோலே.
கீழ்ப்பாட்டில் - “முற்றுமுண்டகண்டங் கண்டரடியேனை யுய்யக்
கொண்டது” என்று திருக்கழுத்தானது தன்னுடைய ஆபதஸகத்
வாழ்களைக்காட்டித் தம்மையெழுதிக்கொண்டபடியையிதே சொல்
லிற்று; இதுக்குமேலான *திருப்பவளச்செவ்வாயானது (ங)“உலக
முண்டபெருவாயன்” என்கிறபடியே ஆபதஸாத்வத்திலும்முற்பாடர்
நாமல்லோமோ; ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, “ஸவ்ஹ
கெவ்யோஷிஷாஜிதஹி” - ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத்

அஃ அமலனாதிபிரான், எ.பா, கையினார் வ்யாக்யாநம்.

வ்ரதம்மம்” (க) “இதஹாவெநஸுஹ்ரஹ்ஸுஜெயக்ஷணீத -
மிதாபாவேஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம்கதஞ்சந” (உ) “வவ்வா
பெஷ்யோ ரொக்ஷயிஷ்யாதி - ஸ்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி”
என்றாப்போலே சொல்லுகிற *மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தைக்கெல்
லாம் ப்ரதாநகாரணம் நாமல்லோமோ, ஓராபரணத்தால் இடுகிவப்
பன்றிக்கே ஸ்வாபாவிசுஸௌந்தர்யமுடையோமும்நாமல்லோமோ,
(ங) “கருப்பூரம்நாறுமோகமலப்பூநாறுமோதிருப்பவளச்செவ்வாய்
தான் தித்தித்திருக்குமோ” என்று - தேசிகரைக்கேட்டும்படியான
ஸௌகந்த்யஸாரஸ்ய முள்ளிட்டபோக்கியதையை யுடையோமும்
நாமல்லோமோவென்றாப்போலே, தன்னுடைய ஏற்றத்தைக்காட்டி
தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அந்தக்கழுத்தினின்றும் தன்பக்கலி
லேவர இசித்துத்துவக்க, (ச) “செவ்வாய்முறுவலோடெனதுள்ளத்
திருந்த, அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்கிறபடியே - அந்தத்
* திருப்பவளச்செவ்வாயிலேதாம் அபஹ்ருதஹ்ருதயராயகப்பட்ட
படியைச்சொல்லுகிறார். ஆனால் “செய்யவாயையோ வெண்ணைச்
சுந்தைகவர்ந்தது” என்னவமைந்திருக்க, கீழில் விசேஷணங்க
ளால் செய்கிறதென்னென்புதென்னில்; கீழ் அஞ்சாம்பாட்டில்-
“பாரமாய பழவினைபற்றுத்தென்னைத் தன்வாரமாக்கிவைத்தான்”
என்று - அநேக ஜம்மாஜிதமான பாபராசியையடைய, இத்
தலையில் ஒருவேறுதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்னுடைய
நிகர்ஷம் பாராதே ஸவாஸநமாகப் போக்கினென்று சொல்லி,
அது கூடுமோ என்கிற அபேக்ஷயிலே, ஈஸ்வராபிமானியாய் துர்
மாகியான ருத்ரனுடைய துயரை அவன்தன்மைபாராதே போக்
கினாப்போலே, என்னுடைய நிகர்ஷம் பாராதே பாபங்களையும்
போக்கினென்று ருத்ரனைத்ருஷ்டாந்தமாகச்சொன்னாராயிறே
கீழ்ப்பாட்டில் கின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள் இது விஷமோதா
ஹரணங்காணும்; அந்தருத்ரனாகிறான்(ரு) “கடாஹிதவநாநௌ
ஸுஷ்ரிஸம்ஹாரகாரகௌ - ததாதர்ஸிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்
ஹாரகாரகௌ” என்கிறபடியே - ஸம்ஹாரமாகிற தொழிலிலே

(க) ரா.யு.கஅ.ந. (உ) கீ.கஅ.கக. (ங) நா.தி.எ.க.

(ச) தி.வாய்.அ.எ.எ. (ரு) பார.ஸா.மோ.ந.சஉ.கக.

அமலனாதிபிரான், எ-பா, கைபினுர் வ்யாக்யாநம் அக

அ. ஏழாம்பாட்டு. திருவதரத்திலே அகப்பட்டபடிசொல்
னுகிறார்; † நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தையிழந்தேனென்னுமா
போலே.

புநலோத்தமனலே நியுக்நனாகையாலே அதிகாரி புநலனுமாய்
அவனுக்குப் ப்ரஹ்மஸிரேக்ரந்தந்தாலே வந்த ஆபத்துத்தானும்
ப்ராமாதிகமாக ஒருகால் பிறந்ததாகையாலே * தன்னலங்கல்
மார்பில் வாசநீர் மாத்ரத்தாலே போக்கலாம்; நீராகிதீர், (க) ‘ஸுரு-
திஸ்யுதிஸ்ஸெவாஜா - ஸ்ருதிஸ்ஸமருதிர்மமைவாஜா’ என்
கிறபடியே பகவதர்ஜ்ஞாநுபமான வேதவைதிகமர்யாதையை யதிக்
ரமித்தவருமாய், அதுக்குமேலே, அக்ருத்யகரணக்ருத்யகரணாபு
மான பாபங்களை அநாதிகாலம் கூடுபூரித்தவருமாயன்றோவிருந்
பது; ஆனபின்பு உம்முடையபக்கல் ஒரு கைர்முதலின்பிக்கே
யிருக்க உம்முடைய பாபங்களை அப்படிப்போக்கப்போமோ, அது
கிடக்க அந்த ருகரந்தான் தேவர்களுக்குமேலாயிருக்கையாலே,
ஆனமேலேயிருந்தார் ஆனமேலேயிருந்தார்க்குச் சுண்ணப்பிடு
மோபாதி அவன் கார்யம்செய்யக்கூடும், மறுஷ்யர்களுக்கும் கீழா
யிருக்கிற உம்முடையபாபங்களைப்போக்கக்கூடுமே. ?; அதுகிடக்க
(உ) ‘ஸுஷுணஃஸுருதாயஜேஷ்டாய-ப்ரஹ்மணஃபுத்ராயஜ்ஜேஷ்
டாய’ என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ரனாபடி
யாலே தனக்குப் பௌத்ரனென்றிட்டு அவன் கார்யம்செய்யலாம்,
அப்படியிருப்பதொரு பந்தனிஸேஷம் உமக்கில்லையே; அதுவுங்
கிடக்க அந்த ருத்ரன்றான் (ங) ‘ஸூவுலகும் பஸிதிரிவோன்’ என்கிற
படியே திருப்பாற்கடலிலே செல்ல, பின்பன்றோ அவனுடைய
துயரைப்போக்கிற்று, நீரும் அப்படி போனீரோவென்ன; அவந்
துக்கு அடைவே உத்தரமாயிருக்கிறது.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கையினுரித்யாதி). இங்குத்தெப்பம் அறுபவபரி
கரமான நெஞ்சு.

(க) (உ) (ங) தி-மொ-சு-க-ச-

† (பா) நீந்தப்புக்குத்தெப்பமிழந்தேன்,

அ.உ அமலனாதிபிரான், எ-பா, கையினர் வ்யாக்யாநம்

மூ.—கையினர் சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினர் துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்
மையனா னியரங்கனா ரவினை மிசைமேயமாயனார்
செய்வாயையோ! வென்னைச் சிந்தைகவர்ந்ததுவே. (எ)

ப.—ரை—கையின் - திருக்கைகளிலே, ஆர் - அழகு நிறைந்து, சுரி-சுரியையுடைத்தான, சங்கு-ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும், கனல்-சத்ருக்கள் பேரில் அனலையுமிழ்கிற, ஆழியர் - திருவாழியையுமுடையராய், வரைபோல்—பர்வதம்போலே, நீள்-அழகுமிக்கிருந்துள்ள மெய்யினர்—திருமேனியையுடையராய், விரை ஆர்-பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள, துளபம்-திருத்திழாய்மலையாலே, கமழ்—பரிமளிதமாய், நீள்—உயர்ந்திருந்துள்ள, முடி—திருவடிஷேகத்தையுடையராய், எம் ஐயனார்—எனக்குப் பிதாவானவராய், அணி—ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான, அரங்கனார்—கோயிலிலேவந்து, அரவின் அணையிசை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, மேய - கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார்-ஆஸ்சர்யச் செய்கைகளை யுடையரான அழகிய மணவாளனுடைய, செய்ய்வாய்-சிவந்த திருப்பவளமானது, ஐயோ!-, என்னை—ஸ்தீரிகளுடைய சிவந்த அதரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வென்னுடைய, சிந்தை-மறஸ்ஸை, கவர்ந்தது—தன்பக்கவிலே யிருத்துக்கொண்டது. (எ)

வ்யா:-(கையினரித்யாதி) வெறும்புறத்திலேற்பட வடிக்கவல்லகையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே அனலையுமிழாநின்றதுள்ள திருவாழி, இவற்றையுடையராயிருக்கை.

வ்யா:-(கையினா சுரிசங்கனலாழியர்) (க) “சுரிமுனிநதகைததம்” என்றும், (க) “வ்யஸிவ்யாவரோ - பரிகோபமாய” என்றும்—வெறும்புறத்திலே விரோதிகளை நிரஸிக்கவற்றாபிருக்கச்செய்தே அசிரந்த்யஸ்க்திகளான திவ்யாயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு, * எப்போதுங் கைகழலாநேமியானாயிருக்கிறது * நம்மேல்வினைகடிகைக்கன்றோ வென்கிறார்.

(படவடிக்கை) ஈடுபடுத்துகை. “சுரி” என்று ஸுவிரமாய், அத்தால் துளையென்றபடி. “சங்கு” என்றவிடத்தில் கடைக்குறைத்தலாய் “சங்கு

(க) தி-நெ-உரு.

† (பா) ஆலத்திவழிக்க.

ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்குச்சரி ஸ்வபாவமானப்போலே திருவாழியாழ்வானுக்குப் ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே அனலுமிழ்கைஸ்வபாவம். திருக்கோட்டியூரிலே அனந்தாழ்வான், பட்டரை, “ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் த்விபுஜனே, சதுர்ப்புஜனே” என்ன; இருபடிகளும்பெருமென்ன[†] (இரண்டிலும்புஜிதேசென்ன), த்விபுஜனாகில் பெரியபெரு

ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்குச்சரி ஸ்வபாவமானப்போலே திருவாழிக்குப் ப்ரதிபக்ஷிகள்மேலே அனலுமிழ்கையும் ஸ்வபாவமிதே, வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான பாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழ்நாநின்னுள்ள திருவாழி இவற்றையுடையராயிருக்கை. (க) “வெவொஷொயாநூராஷ்டாணாஹுஷ்யாமிஷ்டிரயத்”-ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்” எனறும், (உ) “தீயவசுரர் நடலைப்படமுதங்கும்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே வீரோதிவர்க்கத்தைத் தன் த்வரியாலே தானே நிரவிக்கவல்ல ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும், (ங) “கருதுமிடம் பொருது” என்கிறபடியே வீரோதிவர்க்கத்தை, (ச) “கூறாய் நீறாய் நிலனாகி” என்கிறபடியே அழியச் செய்துந் திருவாழியையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்னுடைய * அதுக்கலரூப் பாபங்களைப்போக்குகைக்கன்றோ. பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே பெருந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே ஒருவிசேஷ திவஸத்தினன் னுகோளரியாழ்வானைப்பார்த்துத்தெற்காழ்வார் சொன்னவார்க்கையை ஸ்மரிப்பது. திருக்கோட்டியூரிலே பெருந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், பட்டரை, ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் த்விபுஜனே சதுர்ப்புஜனேவென்றுகேட்க; இருபடியாயிருக்கவுமடுக்குமென்ன; இரண்டிலும் அழகிபதேதென்ன; த்விபுஜனாகில் பெரியபெருமானைப்போலே யிருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனல்” என்றாய், “கனலாழி” என்று—நெருப்பையுமிழ்கிறதிருவாழியென்றபடி. பெரியபெருமாள் சதுர்ப்புஜராயிருக்கச்செய்தேயும் ஆபாததமேலெழ த்விபுஜராய்த் தோற்றுகிறப்போலே, பரமபதநாதனும் சதுர்ப்புஜனாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரமாணந்தரங்களாலே த்விபுஜனாய் த் தோற்றினாகில் பெரியபெருமாள் மறைத்துக்காட்டுகிறப்போலே ப்ரமாணங்களும்மறைத்துச்சொல்லுகிறதென்று பட்டருக்குக்கருத்து.

(க) கீ-க-கக, (உ) நானி-எ-உ (ங, தி-வாய்-கர சு-அ, (ச) தி-வாய்-சு-கர உ.

† கனலுனை [†] உத்தராந்ருணம்.

அச அமலனாதிரான், எ-பா, கையினர் வ்யாக்யாநம்

மாணைப்போலே யிருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனாக்ல் பெருமாணைப்போலே யிருக்கிறது” என்றார்.

(நீள்வரை) மலையைக்கடலை யொப்பாகச்சொல்லு மித்தனை யிறே. நீட்சி-போக்யதாப்ரகர்ஷம். (க)*பச்சைமாமலை போல்மேனி; அதுக்குமேலேஒப்பினையழகு.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமாய் ஆதிராஜ்யஸஞ்சகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையருமாய். (எம்மையனார்) உறவுதோற்றுடை. எனக்கு ஜநகரானவர்.

முகில் பெருமாணைப்போலே யிருக்கிறதென்றார். (கையினர் சுரிசங்கனலாழியர்) நம்மைப்போலன்றிக்கே தெவியக்கண்டவர்கள் பெரியபெருமாளையும் சதுர்ப்புஜராயிறே யதுபவிப்பது.

(நீள்வரைபோல் மெய்யினர்) திவ்யாயுதங்கள் தானும் மிகை பென்னும்படி மேருமந்தரமாத்ரமான வென்னுடைய பாபராசிகளை, மலையையிட்டு மலையை நெரித்தாப்போலே நெரிக்கவற்றான பெரியமலைபோலே திண்ணிதான வடிவையுடையவர். மலையைக் கடலை ஒப்பாகச்சொல்லுமித்தனை. நீட்சி-போக்யதாப்ரகர்ஷம். (க) “பச்சைமா மலைபோல்மேனி” இந்த வடிவை அதுபவிப்பார்க்குப் பரகாரூபமாயாய்த்து இவர்களிருப்பது; அதுக்குமேலே ஒப்பினையழகு.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) பெரியவர்கள்காரியஞ்செய்தவன் உம்முடைய காரியஞ்செய்யப் புகுகிறானேவென்ன; வெறும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கே ஸேஷ்யென்றன்றே அவன் முடிகவித்திருக்கிறது. (உ) “விஸுநயந” கிஷ்பேஷி - பிசுநயர்க்கலமொளி” (ங) “வெதிவ்ஸுஷு-பதிவ்ஸ்வஸ்ய” என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே உபயவிபூதிநாதனென்றன்றே. (துளபவிரையார் கமழ்) * ஸர்வகந்தவஸ்துவுக்குத் தன்கந்த (உந்)த்தாலே மணங்கொடுக்க வற்றாய் மேன்மைக்குடலாயிருக்கிறபடி. (நீண்முடி) என்னாவும் வந்து என்னை விஷயிகரித்தமுடி. (எம்மையனார்) ருத்ரனுக்கு பெளத்ரனாயிருப்பதொரு பந்தவிசேஷமுண்டே, உமக்கு அதில்லை

அமலனாகிபிரான், எ-லா, கையினார் வ்யாக்யாநம் அநி

(அணியரங்கனார்) ப்ராப்தவிஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத் துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

(அரவினணைமிசை) ரத்நங்கோயெல்லாம் தங்நத்திலே புதைத் துக் காட்டுமாரோலே தன்னபூசுதெரியத் திருவனந்தாழ்வான்

மேயென்று சொன்னதுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்; - அவனுக்கு பெளத்ரத்வதிபந்தமொன்றுமேயன்றோவுள்ளது. (க) “போதாவிதா ஹராதா - மாதாபிதாப்ராதா” இத்த்யாதிப்படியே ஸர்வவிதபந்து த்வமுமுள்ளது எனக்கேயன்றோ. (எம்மையனார்) என்னைப்பெற்ற தம்பபனார். (உ) “விதெவவாஜ் ஸு-பிதேவபுத்ரஸ்ய” இத்த்யாதி யிற்பட்டிய இத்தலையிற் குற்றங்களைப் பொறுக்கவேண்டும்படியா ன பந்தமுடையவனன்றோ.

(அணியரங்கனார்) அந்த ருத்ரன் கஹீராப்தியளவும் போயன் றோ காரியங்கொண்டது, நீர் அவ்வளவும் போந்தவிரேயென்ன; அதுக்கு உத்தரமாக அவன் *மூவுலகும் பலிதிரிவோனாகையாலே போய்க் காரியங்கொள்ளுத்தனான், *அமுங்குமூவியாயிருக்கிற வென்போல்வாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ, ப்ராஜைகினைத்திலேவிழந் தால் கூடக் குதிக்குந்தாயைப்போலே இங்குவந்துசாய்ந்தருளிறு. (அணியரங்கனார்) (க) “போதாவிதாஹராதா நிவாவஸ்துரணமஸு ஹுஜிதிராஸாயணம்-மாதாபிதாப்ராதா நிவாவஸ்துரணம் ஸு ஹ்ருத்திராஸாயணம்” என்கிறபொதுவன்று, (உ) “திருவரங்கத்து னோங்கும்” இத்த்யாதிப்படியே - பெரியபருமாதாமேயென்கிறார். (அணியரங்கனார்) அலங்காரமான கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தவர். ஆபரணமானது பூண்டவனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறது, இவ்வூரும் ரக்ஷைனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறதாகையாலே சொல்லுகிறது. (அணிய ரங்கனார்) ப்ராப்தவிஷயமாயிருக்கக்கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத் துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிற படி.

(அரவினணைமிசைமேயமாயனார்) இவ்வளவேயோவுள்ளது, (ச) “யத்ராவஸ்துரணம் - யத்ராமஸஸகம்மணம்” என்றும்,

(க) ஸுபா. (உ) கீ-கக-சச. (உ) திருமலை-உ.எ. (ச) ரா-கஎ-க.

அக அமலனாதிபிரான், எ-பா, கையினூர் வ்யாக்யாநம்

மேலே சாய்ந்து காட்டுகிறபடி. (மேயமாயனார்) மின்மினி பறக்கிற
படி. (உ) [ஹஸ்யாவொயிதஸ்யீரஜாநீ-ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்]
எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாரே பொல்லாங்குகள் தெரியும்,
இங்குப் பழையவழிகளும் நிறம்பெறும்.

(க) 'நாகணைமிசைசம்பிரான்சரணேசரணநமக்கு' என்றுஞ்சொல்லு
கிறடியே புருஷகாரபலமுமுண்டென்கிறார். (அரவினணைமிசை
மேய) ரத்நங்கனையெல்லாம் சாடியிலே பதித்துக்காட்டுமாபோ
லே தன்னழகுதெரியாதார்க்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்
துகாட்டினபடி. (அரவினணைமிசைமேய) தான்புருஷகாரமாகச்
சிலரைக்காட்டிக்கொடுத்தால் அவர்களை அவன் ரக்ஷிபாதேவியில்
தானும் அவனையெடுத்து உகறிப்போக்கும். (அரவினணைமிசை
மேய மாயனார்) (உ) 'ஹஸ்யாவொயிதஸ்யீரஜாநீ ஸுவஸுவஃ
ஸமயாபோதிதஸ் ஸ்ரீமாநஸுகஸுபந்தபி' என்கிறபடியே-
தானெழுந்திருந்த ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேணுமோ, புலிகிடந்த
தூறென்றால் ம்ருகங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்து பேரமாயபோலே
ஆஸ்ரிதருடைய விரோதிவர்க்கமடையத் தான்கிடக்கிறபடியைக்
கண்டபோதே (ங) 'காணோவொருங்கிறுக்கண்டிலமால்' என்றும்
படி கிடக்கிறஆஸ்சர்யபூதன், (மாயனார்) மின்மினிபறக்கிறபடி. (உ)
'ஹஸ்யாவொயிதஸ்யீரஜாநீ-ஸமயாபோதிதஸ் ஸ்ரீமாந்' எல்லார்க்
கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தபோதே பொல்லாங்குகள் தெரியும், இங்
குப் பழையவழிகும் நிறம்பெறும்.

(மாயனார்) அங்ஙனன்றிக்கே, (ச) "கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்
டம்" என்கிறபடியே இன்று நாமுஞ்சென்றதுபவிக்கப் பார்த்தா
லும் ஒருக்கடித்தென்ன வெண்ணுதே மல்லார்தென்னவொண்
னுதேயிருக்கிற ஆஸ்சர்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (மாயனார்)

இடையழகு வாசாமகோசரமாய் ஆஸ்சர்யாயிருக்கையாலே "ஐடி, ஐடி
இதம், இதம்" என்னப்போகாமல் மின்மினிபறக்கிற தென்றபடி. நெஞ்சு
பறிகொடுக்கை - இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கேகல்லான நெஞ்சைநீராக்கி
இங்கே அந்த நீரையும் அபஹரித்த தென்றபடி, (எ)

(க) தி-வாய்-ரு-க0-கக. (உ) ரா-ஸு-நஅ-உரு. (ங) பெரி-திருவ-ருச,
(ச) திருமாரை-உரு,

அமலனாதிபிரான், எ-பா, கையினர் வ்யாக்யானம் அ.எ

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ.

(ஐயோ) திருவதரமும் சிவப்பும் அநுபவிக்க அரிதாய் “ஐயோ!” என்கிறார். (என்னை) பண்டிட நெஞ்சு பறிகொடுத்த வென்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுகிறார். (என்னை) கல்லைநீராக்கி, நீரையும் தானே கொண்டது.

இப்பாட்டில் - ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் படியும் இங்கே காணலா மென்கிறார். (எ)

செய்யவாயையோ என்னைச் சிந்தைகவர்ந்ததுவே) ஸ்வநிகர்ஷாநு ஸந்தாரத்தாலெ றிற்காலிக்கிறவென்னை, ஸ்வாபாவிசஸௌந்தர்யத் தையும் போக்பதையையுமுடைய திருப்பவளமான துதன்னுடைய ஸ்மிதத்தைக்காட்டி, அருகே சேர்த்துக்கொண்டு என்னுடைய மனஸை அபஹரித்தது. (என்னைச் சிந்தைகவர்ந்தது) உழக்கைக் கொண்டு கடலின் நீரை யளக்கப்புக்கு, அது தன்னையும் பறிகொடுத்தேன். (என்னைச் சிந்தைகவர்ந்தது) * துவர்த்தசெவ்வாயினர்க் கேதுவக்கறத்துரிசனான வென்னைக்கிடர்! இப்படி அகப்படுத்திற் றென்கிறார். (செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடையபொய்ச்சிரிப்பிலே துவக் குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்க வொண்ணுமோ. (ஐயோ) திருவதரமும் சிவப்பும் அநுபவிக்க வரிதாய் “ஐயோ” என்கிறார்.

(ஐயோ) அவரும் தம்மை முழுக்கவநுபவிப்பிக்கப்பார்த் தார், நானும் முழுக்கவநுபவிப்பேனாகப் பாரித்தேன், இத்தை, திருவதரம் ஒட்டாதே யிடைபிலே இறுஞ்சிக்கொள்வதே! ஐயோ வென்கிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி நீரையும்தானே கொண்டது. சித்தாபஹாரத்தைப்பண்ணி ஆத்மாபஹாரத்தை யழித்தது. ப்ர தாநஸேஷியைக் கண்டவாறே த்வாரஸேஷியளவில் நிலலாதிதே.

இப்பாட்டில் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் படியும் இங்கே காணலா மென்கிறார். (எ)

அ. எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிறார். கீழிற்பாட்டிலே - “செய்யவாயையோ வென்னைச் சிந்தைகவர்ந்தது” என்றுதிருப்பவளத்திலேஇவள் அபஹ்ருதஹ்ரு

அ.அ. அமலனாதிராமன், அ-பா, பரியனாகி வ்யாக்யாநம்

தய ராகிறபடியைக் கடைக்கணித்துக்கொண் டிகிடக்கிற திருக் கண்ணானவை, “செய்வாயையோ” என்று இவாதாமே சொன் னார், அப்படியே சிவப்பால்வந்த அழகொன்றுமேயன்றி அந்தத் திருவதாத்துக்குள்ளது, சிவப்பும் கருப்பும் வெறுப்புமான பரபரி கத்தாதுள்ள அழகுடையோமா யிருப்போமும் நாமல்லோமோ, (க) “சிவஜாஹ்வநஸுபாஹம் நகுஜெயடி-மித்ரபாவேநஸம்ப்ராட் தம்நத்யஜேயம்” என்னுப்போலே சொல்லுகிறவார்த்தைகளு மெம் லாஜ்ஜைக்கையாகிறது, (உ) “ஜாயதி நஹிவாநாஹ்யம்பெஸு கி” - ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம் யம்பஸ்யேத்” என்று - ஜாயமாநத்தை சையில நாம்கடாக்கித்தபின்பு ஸாத்விகனம் முமுக்ஷுவான வஸவிலே யன்றோ, அதுகிடக்க அந்த வார்த்தைதான் “ஆயுதமெமேன்” என்று ஆயுதமெதித்தாப்போலே யன்றிக்கே, (ங) “மெயம்மைப்பெரு வார்த்தை” என்று விரிவளித்திருக்கலாம்படியாத்வல்யமடியாகப் பிறந்தவார்த்தையென்று அந்த அகவாயில் வாத்வல்யத்துக்குப் பரகாஸகமா யிருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க, (ச) “யபா கவ்யாஹம் வஹ்நரீகரெவகிணீ” - உதாஹ்யாலம் புண்டரீகமே வமகிணீ” என்றும், (ரு) “அனைத்துலகுமுடையவாவிந்தலோசனன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேன்மைக்குப் பரகாஸகமாயிருப்போ மும் நாமல்லோமோ; அதுக்குமேலே, (சா) “வஹ்நரீகா க்ஷாநக்த ரிடி-புண்டரீகா க்ஷாநக்தமாம்” என்றும், (ஏ) “வஹ்நரீகா க்ஷ! நஜா நெஸரணவாஸடி - புண்டரீகா க்ஷ! நஜாநெஸரணம்பரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தந்தாமுடைய ஆபந்திவாரணத்துக்கு உபாயமாகப்பற்றுவதும் நம்மைப் புரஸாரிக்கையாலே உபாயபாவ த்தைப் பூரிக்கின்றமும் நாமன்றோ, (அ) “தாமரைக்கண்ணனை விண் ணைர் பரவும் தலைமகனை” என்று அவனுக்கு போகயதாப்ரகர்ஷ முண்டாகிறது நம்மோட்டைச் சேர்த்தியாலன்றோ வென்றுப்போ லே தங்களுடைய ஏற்றத்தைக்காட்டி, (கா) “அவ்வாயன்றியானறி யேன்” என்றிருக்கிற தம்மை, (கா) “தாமரைக்கண்ணனுக்கு அந்நுத் தீர்த்து” என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறார். (கா) “செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்த

(க) ரா-யு-கஅ-ங. (உ) பா-மோக்த (ங) நா-தி-கக-கா.
(ச) சாந்தோ- (ரு) தி-வாய்-க-எ. (சா) பா-ஸபா- (ஏ) ஜி-த-க-
(அ) தி-வாய்-உ-க-ங. (கா) தி-வாய் அ-எ-எ. (கா) தி-வாய்-எ-ங-ங.

அமலனாதிபிரான், அ-பா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாநம். அக

அ. எட்டாம்பட்டி. திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகொடுத்த தென்கிழார்.

தாயும் சங்கொடுசக்கரம் கண்டுநீதும்” என்றவனாவும் சொன்னா - சீழ்; * தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்த்தபடி சொல்லுகிறார் - இதில்.

‘பாரமாயபழவினைபற்றறுத்து’ என்று - தம்முடைய அஜ்ஞாநாஸத்கர்மாதி நிகர்ஷம்பாராதே, பெரியபெருமான், பெரிய பிராட்டியார் புருஷகாரமாக, தாம் அநாதிகாலமார்ஜித்த பாபங்களை யடையப் போக்கிபடியைச் சொன்னாராய், அதுகூடுமோ வென்கிற அபேகையிலேகூடுமென்னுமிடத்துக்கு நுத்ரணைத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராய், அந்தரம் விஷமத்ருஷ்டாந்தமென்று சிலவேறுதல்களைச் சொல்ல, அவற்றுக்கு அடைவேடத்தரஞ்சொன்னார் - கீழிற்பாட்டில்; இதில் - அந்த ‘பாரமாய’ என்கிற பாட்டைப்பற்ற ஓரபேகையெழும்ப அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - அநாதி காலார்ஜிதமான உம்முடைய பாபங்களை அடையப்போக்கினு னென்றீர், அதுமறுக்கியெழாதபடிபோய்த்த தாவது-அவித்யாஸஞ்சித கர்மமென்றும், அநாத்யவித்யாஸஞ்சித புண்யபாபகம்ப்ரவாஹப்ரவ்ருத்த (பூவுயி) மென்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தகர்மத்துக்கு வேறுதலுதையான அவித்யை போன லன்றோ அதுபோய்த்ததாவது; அதுபோய்த்ததோ வென்கிற அபேகையிலே, அந்த அவித்யையாவது - தன்னோடு அது பந்தித்தாரை பகவத்ப்ரவணராக்கவொட்டாதேவிபரீதங்களை அது ஷ்டிப்பிக்குமதிதே; அப்படியே தன்னோடதுபந்தித்த ப்ரஹ்மா தனை பகவத்ப்ரவணனாக வொட்டாதே விபரீதங்களை யதுஷ்டிப் பிக்கத் தேடின ஹிரண்யணை, (க) “தஜொஹிரண்யா-ஒவெண வாரி ணாஜி-வாமதழ் - தமோஹிரண்யரூபேண பரிணாமமுபாகதம்” என்கிறபடியே - தமோரூணம் ஹிரண்யனென்று ஒருவடிவுகொண்டதாயிற்ற யிருப்பது; அப்படியே யிருக்கிறவனை, (உ) “அங்கப்பொ முதே யவன் வீயத்தோன்றிய” என்கிறபடியேந்ருவிம்ஹரூபியாய் வந்து தந்திருக்கையி லுகிராலே கிழித்துப்போகட்டாப்போலே, * ஞானக்கையாலே என்னுடைய அவித்யையைக் கிழித்துப்போக ட்டா நென்கிறார்.

(க)

(உ) தி-வாய்-உ-அ-க,

கூ0 அமலனாகிப்பிரான், அ-பா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாரம்.

மு.—பரியனாகிவந்த வவுணனுடல் கீண்டவமரர்க்
கரியவாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்வரியோடி நீண்டவப்
பெரியவாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே. (அ)

ப-ரை.—பரியன் ஆகி—வரபலங்களாலே பருத்த ஸரீரத்தை
யுடையனாய், வந்த—(‘பரதத்வமுன்’ என்கிற ப்ரஹ்மாதனை)
நலிகைக்குவந்த, அவுணன்—அஸுரான ஹிரண்யகபிபுவினு
டைய, உடல்—சரீரத்தை, கீண்ட—கிழித்துப் பொகட்டவனாய்,
அமரர்க்கு—ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கு, அரிய—கிட்டவரியனாய்,
ஆதி—காரணபூதனாய், பிரான்-தான் முற்கோலிவந்து உபகரிக்கு
மவனாய், (எல்லார்க்கு முதவுகைக்காக,) அரங்கத்து அமலன்—
கோபிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகையால் வந்த ஸுத்தியை
யுடையனான அழகிய மணவாளனுடைய, முகத்து—திருமுகமண்
டலத்திலே, கரிய ஆகி—கறுத்து, புடைபரந்து—விசாலமாய்,
மிளிர்ந்து—சலித்து, செவ்வரி ஓடி—செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட—
காதளவும் நீண்ட, அ—அப்படிப்பட்ட, பெரிய ஆய—பெரியன
வாகிய, கண்கள்—திருக்கண்களானவை, என்னை—கல்நெஞ்சனான
வென்னை, பேதைமைசெய்தன—தன்பக்கவிலே பகஷபதிக்கும்படி
பண்ணிற்று. (அ)

வ்யா.—(பரியனாகிவந்த) பகவத்குணங்களை யநுஸந்தித்து
ரைந்திராமே, ஸோஷித்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஸ்வ
ரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பா யொசிந்திராமே, (பரிய) நா
ஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. ஊட்டி

வ்யா;—(பரியனாகி) பகவத்குணத்தை யநுஸந்தித்து ரைந்தி
ராமே, ஸோஷித்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஸ்வரனை
யாசைப்பட்டுத் தளர்ந்த வுடம்பா யொசிந்திராமே, நாஸிம்ஹத்
துக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை. ஆதமவஸ்துவென்று
ஒன்றுளது, அதுக்கு அவனேஸோஷியாயிருக்கையாலே அந்தஸோஷி
யானவனைநம்முடையஸோஷித்வமாகிய ஸ்வரூபத்தின்வித்திக்காகப்
பெறவேணும்மென்று, * நினைந்து ரைந்துள்ளாரைந்துருகி உடம்பை
வினைக்கப் பண்ணுகிறான்மே. அங்ஙனன்றியிலே பராத்மாவை

அமலனுதிரான், அ-பா, பரிபனாகிவந்த வ்யாக்யாநம் கூக

யிட்டு வளர்த்தபன்றிபோலே உடம்பைவளர்த்தானித்தனை. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார்.

(அவுண்ணுடல்கீண்ட) கரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறந்த முகமும், நாமடிக்கொண்டஉதும், செறுத்து நோக்கின நோக்கும், குத்தமுறுக்கின கையும் கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றிபோலே ஈமங்குநாரைக் கிழிக்குமாபோலே கிழித்தபடி.

யதுபவிக்க ஆசைப்பட்டிப் பெறுமையாலே பக்தி தலைமண்டையிட்டு, (க) “நின்பாலன்பாயே - அடியேனுடலம் - நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே” என்கிறபடியே ஸரீரத்தை இளைப்பித்து மெலிந்திருக்கிறானன்றே; (உ) “வாஜெஸூரஹம்ஜெனா ஜகதிந்நோபியுபஸூரிந-பரமேஸ்வர ஸம்ஜ்ஞோஜ்ஞ கிமந்யோ மய்பவஸ்திதே” என்கிறபடியே தன்னுடைய அஹங்காரமகாரங்களாலே பூண்கட்டி, (ங) “வவவாநீ ஸ்ரஹ்ராக்ஷிவஃ - பலவாந் ப்ரஹ்மராக்ஷஸஃ” என்னுமாதோலேபருக்கப்பண்ணின ஸரீரமிறே. ராஜாக்களுக்குச் சிலர் ஊட்டியிட்டுச்சிலகாவற்பன்றி வளர்த்துவைக்குமாபோலே, கரஸிம்ஹத்தினுகிருக்கு இரைபோடும்படி தேவர்கள் வரங்களாலே யூட்டியிட்டு வளர்த்துவைத்தார்கள்; மேல் இத்தால்வரும் அநர்த்தமு மறியாமையாலே வரங்கொடுத்துப் பருக்க வளர்த்தார்கள்; இதுதானேதாம் களிக்கைக்கு உறுப்பாய்த்து. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார். இன்னும் வருகிறனாகக் காணும் இவர்க்குத் தோற்றுகிறது. அதுகூலனுப் வருகையன்றிக்கே பகவத் தத்வமில்லையென்றும், உண்டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும்வந்த க்ரௌர்யத்தை நினைத்து பயப்படுகிறார்.

(அவுண்ணு) இப்படி பகவத்பாகவத : விஷயமென்றால் அவன் சிவட்கென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; * ஆஸுநீம் யோநிமா பந்நனாய் மூடனாகையாலே யென்கிறார். (உடல்கீண்ட) திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படியிறே * ஊன்மல்கி மோடுபருத்திருக்கிறபடி. அப்படியிருக்கிற ஹிரண்யஸரீரமானது கரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறந்தமுகமும் நாமடிக்கொண்டவுதும்,

(க) தி-காய்-டு-அ-க. (உ) வி-பு-க-கன-உந. (ங) கைஸிகம்.

† மக்கின

௯௨ அமலனாதிபிரான், அ-பா,பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாநம்

(அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்) தேவர்களுக்கு உத்பாதகனான மாத்தரமே; கையாளாய்நிற்பது ஆஸ்ரிதர்க்கு. சிறுக்கனுக்கு உதவிநிறுத்தி லீல தன்னிலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப்பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி ந்கிறப்தாநன். (க) “ஶ்ரஹ்ரஜஶ்ருக்யுகிரீஸாதஜொயிகெஷ்மிந் ஜாதஶ்ருக்யுதவாநுகஶ்ரீ | நஸுஶ்ருணொநவஶ்ருக்யெவொய்ய,பொ மெநிதஸுநிவஸி வஸிகுரவ்ய ஸாஶி:க்வஹம்ரஜஶ்ரக்யுகிரீஸாதமோதிசேஸமிந் ஜாதஸஸுரே தரகுலே க்வதவாநுகம்பா | நப்ரஹ்மஜேணுநசபவஸ்யநவைரமாயா யோமே:ப்பிதஸுநிவஸி பத்மகரப்ரஸாத:.”

இறுத்துநோக்கின நோக்கும் குத்தமுறுக்கினகையும் கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றிபோலே உலர்ந்த தாழைநாரைக்கிழித்தாப் போலே கிழித்தபடி. (உடல்கிண்ட) தன்னதான ஆத்மவஸ்துவக் குஶ்ரபிவ்வாராமல் (உ) “கிள்ளிக்களைந்தான்” என்னுமாபோலே, அஹங்காரமேறுவான தேஹத்தைக்கிழித்துப் பொகட்டான்.

(அமரர்க்கரிய) இப்படி ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு எளியனாய்நிற்கிற அவ்வளவுதன்னிலே ப்ரஹ்மருத்ரா திகளுக்குக்கிட்டவரியனாய்நுக்கும் (க) “ஶ்ரஹ்ரஜஶ்ருக்யுகிரீஸாதஜொயிகெஷ்மிந் ஜாதஶ்ருக்யுதவாநுகஶ்ரீ | நஸுஶ்ருணொநவஶ்ருக்யெவொய்ய,பொ மெநிதஸுநிவஸி வஸிகுரவ்ய ஸாஶி:க்வஹம்ரஜஶ்ரக்யுகிரீஸாதமோதிசேஸமிந் ஜாதஸஸுரே தரகுலேக்வதவாநுகம்பா | நப்ரஹ்மஜேணுநசபவஸ்யநவைரமாயா யோமே:ப்பிதஸுநிவஸிபத்மகரப்ரஸாத:.” ஸ்வஸாமர்த்த்யங்கொண்டுகிட்டநினைப்பார்க்குதயை பண்ணுமனாவிலும் கிட்டவரிதாயிருக்கும்; அந்நயப்ரயோஜனார்க்குச் சேற்றத்சிலும் கிட்டலாயிருக்கும். அந்நனன்றியிலே, தேவர்களுக்கு அரியனாயிருக்கிறவன் தமக்கு எளியனாயிருக்கிறபடியைச்சொல்லுகிறார். அதாவது - தம்முடைய நிகர்ஷமபாராதே தம்மையே விஷயிகரித்துத் தம்முடைய துஷ்கர்மங்களையடைய ஸ்வாஸநமா கப்பிபாக்கி, நம்மை முழுக்கவறுபவிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(க)

(உ) திருப்பாவை-௧௩.

அமலனாதிபிரான், அ-யா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாரம். கூட

(ஆதிப்பிரான்) தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்லாதனுக்கு எவியனானநிலையும் ப்ரஹ்மாதிசுளுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகார மாயிருக்கிறது.

இப்படி தேவர்களுக்கரியனா யிருக்கிறவன் உமக்கு எவியனா யிருக்கைக்கடி யென்னென்னில்; (ஆதி) காரணபூதன். பஹு புத்ரவானாவன் விகலகாரணனான புத்ரன்பக்கலிலே போர வத்ஸலனா யிருக்குமாபோலே, இவனும் ஜகத்காரணபூதனாயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய அஜ்ஞாநாஸக்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னளவிலே போர வத்ஸலனாயிருக்கும். (ஆதி) தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன்.

(ஆமரர்க்கரிய வாதிப்பிரான்) தமக்கு உபகரித்தபடியை நினைத்து “பிரான்” என்கிறால்லர், தேவர்களுக்குக்கிட்ட வரியனா யிருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதியை, முற்பாடனாய்ச் சென்றுபோக்கின உபகாரத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறார். (ஆதிப்பிரான்) ப்ரஹ்லாதன் “ஸர்வகாரணம்” என்ன; ஹிரண்யன் அதுக்குப்பொருமல் “இந்தத் தூணிலுண்டோ அந்தக்காரணபூதன்” என்று தூணைத்தட்டிக்கேட்க; ப்ரஹ்லாதனும் “ஸர்வார்த ராத்மாகாண் அவன், ஆகையாலே இதிலுமுண்டு” என்ன; (க) “அங்கப்பொழுதே” என்கிறபடியே – அவன் தட்டின தூணிலேவந்து நரஸிம்ஹரூபமாய்த்தோன்றி அவன் தட்டின கையைப்பிடித்து, (உ) “பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான்” என்கிறபடியே அவனைக்கதுப்பிலே யடித்து அவன்மார்பைக்கிழித்து ப்ரஹ்லாதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தைக் கயஞ்செலுத்தி, தன்னுடைய காரணத்வத்தையும் ஈஸ்வரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தின உபகாரத்தைப்பற்றச் செல்லுகிறாராகவுமாம்.

(அரங்கத்தமலன்) நரஸிம்ஹ வ்யாவ்ருத்தி. அதாவது ஒரு காலவிஸேஷத்திலே ஒரு தூணின் நடுவேவந்துதோன்றி, ப்ரஹ்லாத

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பரியனாகியத்யாகி) (ஆதி) காரணபூதனாதல், ப்ரதானாதல், முந்துறவாதல், ஆகமூன்றர்த்தம்.

(க)

கூசு அமலனாதிபிரான், அ-பா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாரம்.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே வந்தஸூத்தி ஒருகால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம்போலேதீர்த்தம்ப்ராஸாதித்துப்போதல் செய்யாமையாலே வந்த சுத்தியாகவுமாம்.

நெருவனுக்கு வந்த விரோதியைப்போக்கின வளவிறே - அங்குள்ளபு; இங்குக் கிடக்கிறகிடை - எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாருடைய விஜேராதிகளையும் போக்குகைக்கு அணித்தாகவந்து இரண்டு தூணுக்கும் நடுவேகிடக்கிறகிடயாகையாலேவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமிதே. (அரங்கத்தமலன்) ப்ரஹ்மாதனாகுறன் பகவதஸ்நிதி உண்டானவளவிலே, (க) ‘யாப்யீகிரவ்வெகாநாட்யாபிரீதிரவ்வேகாநாம்’ என்று-பகவத்விலையப்ரேமத்தை யபேகூத்கையாலும், மலைகளாலே கடவிலேயமுக்குண்டபோது ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுகையாலும், (உ) ‘பியிஹகீஷ்வாவெஷ்வ’ - மயிபக்திஸ்தவாஸ்த்யேவ’ என்கிற வந்தரமே ஜ்ஞாநபக்திகளையுடையனாகையாலே அவளளவிற்பண்ணின உபகாரம் அப்படியாகையாலே வருவதொரு மாலியமுண்டு அங்கு; இங்கு(ங) ‘ஏஷ்யேதஸங்கீழ் மகனென்ன திரங்கி’ என்கிறபடியே நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்பண்ணிப் பிற்காலிப் பாரளவிலும் அந்த நிகர்ஷம்பாராதே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்து விரோதிகளையும்போக்கிப் பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கையாலே கீழ்ச்சொன்னமாலியம் பெரியபெருமாளுக்கில்லையென்றிட்டு, ‘அரங்கத்தமலன்’ என்கிறார்.

அஸ்மதாதிகளும் திருமுகத்திலே விழித்து அவித்யாஸௌசம் போய்ஸூத்தராம்படியான அமலத்வம்; என்னையுமாளாம்படினோக ஸாரங்க மஹாமுநிகளோடே கூட்டின அமலத்வம். எல்லார்க்கு முதவும்படிக்கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகையால் வந்தஸூத்தி. (ச) ‘சிப்டனேசெமுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்’ என்னக்கடவதிதே. ஒரு கால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம்போலேதீர்த்தம் ப்ராஸாதித்தல் செய்யாமையால்வந்த ஸூத்தியாகவுமாம். விரோத்யம்ஸம்கழிந்து ஸூத்தராநுல் அதுபவவிஷயம் சொல்லுகிறதுமேல்; (அரங்கத்த மலனியாதி) இவையே ரொன்றேயமையும்-என்னைப் பேதைமை

(க)வி-பு-க-உ-உக. (உ)வி-பு-க-உ-உக (ங) தி-மொ-நி-அ-வ.
(ச)தி-வாய்-எ-உ-சு.

அமலனாகிபிரான், அ-பா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாநம், கூடு

(முகத்து) அவனுடைய முகத்து (கரியவாகி) விடாய்த்தார் முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப் போலேயிருக்கை.

செய்யவென்கிறார். (க) 'வண்டினமுரலும்' இத்யாதிப்படியே *அண்டர்கோனும், பரமபதம் முதலான வாஸஸ்தாநங்களுடும் விட்டுப் படுகாடுகிடக்கும்படியாய்த் த இவ்வூரின் போக்யதை நுப்பது; அதுக்குமேலே கண்வளநுகிறவருடைய அமலத்வம் (உ) 'விஞ் ஷாவெநஸபீராவம் நகூஜெயங்குஜந - மித்ரபாவேநஸம்ப்ரா ப்தம் நத்யஜேயம்கதஞ்சந' என்று - விபிஷணவிஷயமான வார் த்தையை க்ரயஞ்செலுத்துகைக்காக * செல்வசிபீடணற்கு வேறு கநல்லானும், * தென்றிசை யிலங்கைநோக்கிக் கண்வளர்ந்தருளு கிறானத்தனை, ஸர்வப்ரகாரநிக்ருஷ்டனு என்போல்வாரையும் ஸூத்தரர்க்குக்கைக்காகவாகையால் கிடக்கிற ஸௌலப்பம்; அது க்குமேலே ஒன்றிறே முகம்.

(முகத்து)(ங) 'வஜ்ஜெவஸூகூஷிஸூஜெவஜ்-ஸக்மாபஸ்யத க்ருஷ்ணஸ்யமுகம்' என்றும், (ச) 'உன் முகம்மாயமந்திரந்தான் கொலோ' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே - வெறும் முகந்தானே ஆகர்ஷகமாயிறேயிருப்பது. கீழ் - தாமதபவித்த திருப்பவளத் தின் வைலக்ஷண்யம் பின்னாட்டுகையாலே அந்தத்திருவதர்த்தை யுடைத்தான திருமுகத்தைப்பிரித்துச் சொல்லுகிறார். அதுக்கு மேலே, (ங) 'சுதூரணைக்ஷணம் - அத்யருணைக்ஷணம்' என்கிற படியே இரண்டாமுங்காலாய்த்து. சந்த்ரமண்டலத்திலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலேயும் ஒரு தாமரையிலே இரண்டுதாமரை பூத்தாப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கண்கள்.

(கரியவாகி) புண்டரீகம்போலே வெளுத்திருக்கிற திருக்கண் களுக்குப் பரபாக(வா)மம்படி இரண்டு கருவிழியையுடைத்தா ய், அங்குனன்றிக்கே, அஞ்ஜநத்தாலே கறுத்திருத்தல்; கண்களைக் கண்டபோதே தாபத்ரயத்தருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி குளிர்ந்திருக்குமென்னுதல். விடாய்த்தார்முகத்திலே நீர்வெள்ளத் தை வெட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கை.

(க) திருமாலே-கடு (உ) ரா யு-சஅ-ந. (ங) வி-பு-டு ௨௦-டுச, (ச) நா-ந-௨-ச.

கூசு அமலனாகிபிரான் அபா, பரீபனாகிவந்த வ்யாக்யாரம்

(புடைபாந்து) கடலைத் தடாகமாக்கினுப்போலே இடமுடைந் தாயிருக்கை. (மிளிர்ந்து) திரைவீசிக் கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) ஸ்ரியப்பதித்வத்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. (நீண்ட) செவியளவும் அலை யெறிசை.

(புடைபாந்து) கடலைத்தடாக மாக்கினுப்போலே இடமுடை த்தாயிருக்கை ஸ்வதஃ காண்கிற வளவுக்கவ்வருகே இரண்டு பார்ஸ்வமு மிடுங்கியிராதே, (பாந்து) இடமுடைத்தாய் அவித்யா திகளேப்போக்கி யநுபஷிப்பிக்குங் காரியங்களைப்பற்ற வருகிற பரப்பு.

(மிளிர்ந்து) க்ருபாப(ஊ)ரிதமா யிருக்கையாலே கரையருகும் வழிபோகவொண்ணாதபடி அலையெறிந்து திரைவீசுகை. காண வேணுமென்கிற இவருடைய த்வரையிற் காட்டிலும் இவரை விஷ யீகரிக்கை யிலுண்டான கண்களின் த்வரையைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வரியோடி) ஸ்ரியப்பதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந் திருக்கை. ஐஸ்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கு மென்னவுமாம். (நீண்ட) ஒழுகுநீண்டிருக்கையும், தம்மளவும் கடா க்ஷிம்வந்து விஷயீகரித்தபடியும். (சு) [சூபயாவாயாகரிஷி] லோணை வாகலாஜிஜிவவா-கொகூடுநெடுது | பூயஜெஸ்ரவஸீ வஸோஜ்யுணாடுத ஐகிடுடுடுணவிடிஜிரஜுடுநெது || - க்ருபபா பரயாகரிஷ்யமானே ஸகலாங்கங்கிலஸர்வதோகூடேநத்தே | பாத மம்ஸ்ரவஸீஸமாஸ்த்ருணாதே இதிதைர்க்யேணவிதந்திரங்கநேது.] பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிறபடிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் பட்டர். அதாவது - பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களானவை மீனுக் குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே நித்யவஸூரிகளுக்கு முகங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுக்கும் கண்க ளிரண்டாய், ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரம்பண்ணி குஹாதிகள் விது ராதிகள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அலப்பகாலம் முகங்கொடுத்து விஷயீகரித்து வந்தாப்போலே, வெறுங்கையோடே போனவர்க ளுக்குங் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்

(க) ரங்கஸ்தவே-க-க-அ.

அமலனாதிபிரான், அ-பா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாநம் கூள்

(அப்பெரியவாயகண்கள்) பின்னையும் போக்தாவினளவன்றி
க்கே யிருக்கையாலே, “அப்பெரியவாயகண்கள்” என்கிறார்.
“இது” என்ன வொண்ணுதே பரோகூ நிர்தேசம் பண்ணவேண்
டும் படியிருக்கை. (என்னை) பெரியமனிச்சன்கிடர் நான். என்
வைதக்த்ய(२-५))த்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மொளக்த்யத்தைத்
தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாபோலே.

திரேனென்று கோயிலிலே அர்ச்சாருபியாய் அவ்வவர் நிகர்ஷன்
களைப்பாராதே முகம்கொடுத்துக் கொண்கிடக்கிற பெரியபெரு
மாளுக்கும் கண்ணிரண்டாயிருக்கவோ; இவருடைய க்ருபையைப்
பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்டாவோ வென்று பார்
த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே யாகவேனு மென்றிருக்
கும் ராஜாக்கள், முற்படத் தங்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரான வண்ணி
யரை அழிபச் செய்யுமாபோலே பெரியபெருமானுடைய அவய
வார்தரங்களடைய நாமேயாகவேனுமென்று, பார்வஸ்தங்களா
யிருக்கிறன திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்
வருகே போவதாகமுற்பட, அவற்றுடனே யஸ்யெறிகுற்போலே
யாய்த்துத் திருக்கண்கள் செவிகளாவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

(அப்பெரியவாயகண்கள்) பின்னையும் போக்தாவினள வன்றி
க்கே யிருக்கையாலே “அப்பெரியவாயகண்கள்” என்கிறார். “இது”
என்னவொண்ணுதே பரோகூநிர்த்தேசம் பண்ண வேண்டும்.
படியிருக்கை. கீழ் “பரந்து கீண்டு” என்று - ஆயரம் விஸ்தாரங்
களைச்சொல்லுகையாலே, இங்கு - போக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொ
ல்லுகிறது. போக்யதாதிஸயத்தாலே, (க) ‘அப்பாஞ்ச சன்னியம்’
என்னுமாபோலே முகத்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார்.
(என்னை) அறப்பெரியமனிச்சன்கிடர் நான், என்வைதக்த்யத்
தைப் பறித்துப்பொகட்டு மொளக்த்யத்தைத் தந்தன. ஒருவன்
ய்ய அவனை மற்றையவனு மெய்யுமாபோலே.

(பெரியமனிச்சன்) ஒன்றுக்கும் களாயாத க்ஷெஞ்சன், “கண்கள்”
என்கிறத்விவசுத்தைப் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனெய்யவித்யாதி) (அ)

கூஅ அமலனாதிபிரான், அ-பா, பரியனாகிவந்த வ்யாக்யாரம்

(பேதைமை செய்தனவே) ராமஸரம்போலே முடிந்து பிழைக்க வொட்டுகிறன வில்லை. இத்தால்-நரஸிம்ஹாவதாரத்தின்படியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (அ)

(பேதைமை செய்தனவே) ராமஸரம்போலே முடிந்து பிழைக்க வொட்டுகிறனவில்லை. (என்னைப் பேதைமை செய்தனவே) கீழ்ப்பாட்டிலே - “என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே” என்று ஜ்ஞாநப்ராஸரத்வாரத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு - ஜ்ஞாநத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாபஹாரமாவது—அழகிலே அலமருகை. * மாதாராகயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டமுந்துவேளை, தன்பக்கவிலே ஆதரத்தைப் பிறப்பித்து, * மதியெல்லாமுள் கலங்கும்படி பண்ணிற்று. (என்னைப் பேதைமை செய்தனவே) அவன் அக்கண்களாலே(க்) “அமலங்களாக விழிக்கும்” என்றிருந்த கடாஷிங்களுக்கு இலக்கானார்க்குத் தெளிவைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாயிருக்க, எனக்குள்ள அறிவுதன்னையு மழித்தது. இனி(உ) “தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்பார்க்கெல்லாம் அழகிதாக ப்ரார்த்திக்கலாம்.

இப்பாட்டில் - நரஸிம்ஹாவதாரத்தின்படியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (அ)

அவ;- ஒன்பதாம்பாட்டில்- † ஊழிபூசல்போலே நிறமானது எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டிவந்து என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்ட தென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் - “கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே” என்று(ங) “ஹ்ருஹ்ருஹ்ருகாஸாநாவிஷ்ய”-ஹ்ருஸாவஸூரூ | ஹ்ருநரூராவவவாணாநாவிஷ்யபெ ராக்ஷவெஸூரூ-ப்ரஹ்மதண்ட ப்ரகாஸாநாம் வித்யுத்ஸத்ருஸவர்ச்சஸராம் | ஸ்மரந்ராகவபாணநாம் விவ்யதேராக்ஷஸேஸ்வரூ” என்கிறபடியே-ராமஸரம்போலே யிருக்கிற அந்தக்கடாஷி பாதங்களாலே,(ச) “கடைக்கணென்னுஞ் சிறைக்கோலால் நெஞ்சுருருவவேவுண்டு நிலையுந்தளர்ந்துரைவேனை” என்றுப்போலே இவர்படுகிறபாட்டைக்கண்ட திருமேனியானது, தனிப்பூச்சுடுவாரைப்போலே நம்முடைய அவயவஸௌந்தர்யத்தைத் தனித்தனியே யதாபவித்தாரித்தனையன்றோ, இவர்கலம்பகன்மலை சூடுவாரைப்போலே இந்த அவயவங்

(க) தி-வாய்-க-க-க.

(உ) தி-வாய்-க-உ-க.

(ங) ரா-யு-க-உ-ங.

(ச) நா-தி-க-ந-ந.

† ஊழிபூசல்

அமலனாதிபிரான், கூ-பா, ஆலமாமரத்தின் வ்யாக்யாரம் கூக

மூ.—ஆலமாமரத்தி னிலேமே லொருபாலகனாய்
 ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தாவினனையான் [ழில்
 கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோரோ
 நீலமேனி யையோ நிறைகொண்டதென் னெஞ்சினையே. (க)

ப.—மா—பெரிய, ஆலமரத்தின் இலேமேல்—ஆலமரத்
 தின் சிற்றிலையிலே, ஒரு—அத்விதீயமான, பாலகன் ஆய்—பால
 னாகி, ஞாலம் ஏழும்—பூமிப்பரப்பையடைய, உண்டான்—தன்
 திருவயிற்றிலே வைத்தவனாய், அரங்கத்து கோயிலிலே, அரவின்
 அணையான்—திருவநந்தாழ்வான்மேலே கணவளர்த்தருளுகிற அழ
 கிய மணவாளனுடைய, கோலம்—அழகிதாய், மா—பெருவிலைய
 னான, மணி-ரத்தங்களால் செய்யப்பட்ட, ஆரமும்—ஹாரமும், முத்
 துத்தாமமும்—முத்தாஹாரமும் விளங்குமதாய், முடிவு இல்லது—
 அவதிகாண வொண்ணாத, ஓர்—அத்விதீயமான, எழில்—அழகை
 யுடைய, நீலம்—கருநெய்தல் மலரையொத்த, மேனி—திருமேனி
 யானது, என் நெஞ்சினே—என்மனஸ்ஸிலுண்டான, நிறை கொண்
 டது—அடக்கத்தையுழித்தது, ஐயோ—என்கிறார். (க)

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு ஊரழிபூசல்போலே திருமேனியின்
 நிறமானது எல்லாவற்றையுங் கூடக் கொண்டுவந்து என்னெஞ்
 சைக் கொள்ளுகொண்ட தென்கிறார்.

சுருக்கு ஆஸ்ரயமான நம்மை அவற்றோடேகூட வதுபவிக்கப்
 பெற்றிலரே; இனி மற்றையாழ்வார்களோபோலே பரக்கப்பேசினின்று
 அதுபவிக்கவும் வல்லரல்லர், ஆனபின்பு இந்த அவயவங்களோடும்
 ஆபரணங்களோடு மாகச்சேர்ந்த சேர்த்தியால் வந்தவழிகும் ஸ்வா
 பாவிச ஸௌந்தர்யத்தால் வந்த வழிமுமான நம்முடைய ஸமுதாய
 ஸோபையை இவரை யதுபவிப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து,
 ராஜர்களுறு பூசலாய்க் கொலையிலே பரந்து தங்களுடைய சது
 ரங்கபலத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு அணியணியாகச் சிலர்மேலே
 யேறுமாபோலே, இந்தத் திருமேனியானது அவயவங்களையும்
 ஆபரணங்களையுந் சேர்த்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸமுதாய
 ஸோபையைக்காட்டி, (க)“உய்விட மேழையர்க்குமசுரர்க்கு மரக்
 கர்கட்கும் எய்விடம்” என்று கொண்டு மேல் விழுந்து தம்முடைய
 திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கவிலே யிருத்துக்கொள்ள, தாம் அந்
 லேயகப்பட்டு நெஞ்சுழிந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(ச) தி-வாய்-எ-எ-க.

உ-வது வ்யாக்யாநம்.

வ்யா.—(ஆலமாமரமிய்யாதி) கீழைந்தாம்பாட்டாலே—தம்முடைய துஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கின்படியைச் சொல்லி, எட்டாம்பாட்டாலே - “பரியனாகிவந்தவவுண னுடல்கீண்ட” என்று - பிறந்த கர்மங்களுக்கடியான அவித்யையை, தமோருபமாவ ஹிரண்யனைக் கிழித்துப் பொகட்டாப்பீபோலே * ஞானக்கையாலே நீராஸித்தானென்றுமிறே இவர்சொல்லி நின்றது ; இக்கைக்கேட்டவர்கள், இந்ததேசமாகிறது * இருள்தருமாஞாலமாகையாலே * தெளிவிசும்பினின்றும் ஸர்வேஸ்வரன் தானே யவதரிக்கிலும் அவனுக்கும் ஸோகமோஹங்களை புண்டாக்கு மதாயிருக்கும். காலத்தைப் பார்த்தவாமே. “சுபுஜ்ஜாஹ்விதாநி - அப்ராஜ்ஞாதண்டலிங்காநி” என்கிறபடியே - உள்ளவறிவையுமழித்து விபரீதாநுஷ்டாநத்துக்குடலான விங்கங்களையு முடைத்தாயிருக்கும்; தேஹத்தைப்பார்த்தால் (க) “ஹமவஸ்தூருவகிரொயாநகரீடி - பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்” என்கிறபடியே - பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும். வேதாந்தஜ்ஞாநத்தாலல்லது அஜ்ஞாநம் போகாது; உமக்கு அந்த வேதாந்தஸ்வணத்துக்கு அதிகநரமே பிடித்தில்லை, (ங) “வெஹ்நாநுவிஜ்ஞாநஸுநிபிதாநாஃ-வேதாந்த விஜ்ஞாநஸுநிஸிதார்த்தாஃ” என்றுப்போலே சொல்லுகிறவேதாந்தஜ்ஞாநமுடைய பெரியவர்கள் பாடேசென்று உபஸத்திபண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தேவாஸியாயிருந்து இவ்வர்த்தங்களைக் கேட்டறியவொண்ணாதபடி நிஹிந ஜந்மத்திலே பிறந்தவராயிருந்தீர்; ஆகதேஸமிது, காலமிது, தேஹமிது, உம்முடைய ஜந்மமிது, இப்படியிருக்க பங்குனகீதோபந்ஷதாசாரியன் கீதைபதினெட்டோத்திலும் * நெறியல்லா மெடுத்தாரைக்க, * சைவீம்ஸம்பதமபிஜ்ஞான அர்ஜுநன் இத்தைக்

அமலனாதிபிரான், கூ-பா, ஆலமாமரத்தின் வ்யாக்யானம் கரு

வ்யா. (ஆலமாமரத்தினித்யாதி) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய சிற்றிலையிலே யசோதாஸ்தந்தயமும் பெரிபதென்னும்படி அத்விதீயனான பாலனாய். (ஒருபாலகனாய்) யசோதாஸ்தந்தயனான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பால்யம் செம்பால் பாயா சித்கும்.

கேட்டு(க) : “நஷ்டொரோஹஃ ஸூ-திருஸூ-நஷ்டோமோஹஃ ஸ்மருதிர்ப்தா” என்றுஞ் சொன்னாப்போலே நீர் உம்முடைய அஜ்ஞாநாதிகளையப்போய் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகச் சொல்லாநின்றீர்; இது அக(வ)டிதமாயிருந்ததி! என்ன;ப்ரளயகாலத்திலே இந்தஜகத்தாக நோவுபடப்புக, இத்தையடையத் தான் அதிசிவாயிருக்கத் தன் சிறிபவயிற்றிலே வைத்து, (உ) “ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைக்கும்நெறெடுத்தாய் சொல்லு” என்றும்படியிருக்கிற ஓராலிலோட்டைக் கொட்டை போராதாயிருப்பதோ ராலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து இந்தஜகத்தையடைய ரக்ஷித்தருவின அந்தஅகடிதக(வ)டநாஸாமர்த்ய முடையவனுக்கு என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி எனக்கு ஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்தவிது சால அகடிதமாயிருந்ததோ வென்கிறார்.

(ஆலமாமரத்தினிலேமேல்) (ங) ‘பாலாலிலை’ என்கிறபடியே ஆலமாமரத்திலே நெரியில் பால்பாயும்படியிருக்கிற இளந்தளிரிலே. “மாமரம்” என்று - விபரீதலக்ஷணையச்சிநியமாமென்றபடி. “இலைமேல்” என்கையாலே - இந்த இலைக்குள்ளே யடங்கும்படியாய்ந்து வடிவின் சிறுமையிருப்பது. (ஒருபாலகனாய்) யசோதாஸ்தந்தயம் ப்ரௌடதஸை யென்னும்படி அத்விதீயனான பாலனார். யசோதா ஸ்தந்தயமான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்.

அரு—ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஆலமாமரமித்யாதி) (செம்பால்பாய்கை) கேவலத்தப்பசையாயிருக்கை,

(க)

(உ) க-திருவ-சூக.

(ங) நா-தி-சூக-உ.

கூட அமலாதிபிரான், க-பா, ஆலமாமரத்தின் வ்யாக்யாநம்

(ஞாலமிய்யாதி) சிறுப் பரணைகள் புரோவர்த்தி பதார்த்தம் களை யெடுத்து வாயிலிமாபோலே பூமிப்பரப்படைய + வாயிலே வைத்தானாய்த்து, பின்னேத்தனம். ப்ரளயத்தில் தன்னக(வ) டிதக(வ)டநத்தோ டொக்தும் - என்னையகப்படுத்தினபடியும்.

(அரங்கத்தரவினனையான்) ஸம்ஸாரப் ப்ரளயத்தினின்றும் எடுக்கக்கிடக்கிறபடி; அந்த ஆலினிலேயில் நின்று இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனைகாணும். † (அந்தவுறவொன்றுமே இவரச்சங்கெடுக்கிற வித்தனைகாணும்) இப்ப்ரமாதத்தோடே கூடின செயலேச் செய்தானென்றுபயப்படும்வர்கள் அச்சம்கெடும்படி கிடக்கிற விடம்.

இந்தபாலியத்தை உபபாதிக்கிறார்மேல்; (ஞாலமேழு முண்டான்) சிறுப்பிள்ளைகளாயிருப்பார், புரோவர்த்தி பதார்த்தங்ளை யடைய வெடுத்து வாயிலிதிமாபோலே, (க) “மஞ்சாடுவரையேழும் - ஈசன்” என்கிறபடியே - ஸப்தலோகங்களையும் இவற்றைச் சூழ்ந்த கடல்களேழையும் குலபர்வதங்களேழையும் மற்றுமுள்ளவையும டையவெடுத்து அமுதுசெய்தான். தேவதிர்யம்நறுஷ்யஸ்தாவர ரூபமான ஜகத்தையடைய வழுது செய்யாநிற்க, ஒருஸ்தாவர முண்டாய் அதிந்தாரிரிலே இடம்வலங்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளு கைபாகிறவிற்த அகடிதங்களைச்செய்தவனுக்கு அந்ததேசகாலதே ஹஜிம்மங்களா லுண்டான நிகர்ஷம்பாராதே எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, இதுக்கு விரோதிகளான அஜ்ஞாநாதிகளைப் போக் குகை சால அகடிதமாபிருந்ததோ, என்னும்போக்கிக் கொள்வ தன்றோ வரிது, அவனுக்கரியது உண்டோ. ப்ரளயத்தில் அகடிதக (வ)டநத்தோ டொக்கும்-என்னையகப்படுத்தினபடி. (அரங்கத்தர வினனையான்) ஸம்ஸார ப்ரளயத்தினின்று மெடுக்கக் கிடக்கிற படி. அவ்வாவினின்றும் இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனை. இப்ப்ர மாதத் தோடேகூடின செயலைச்செய் தானென்று பயப்படுமவர் கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிற இடம்.

பதச்சேர்த்திக்குத்தாத்பர்யத்வயமருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரப்ரளயேத் யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (அச்சம் கெடுகை) கீழேழுமூத்தரமாய், மேலே ஆலிலையாயிருக்கையென்றிங்கே கோயிலிலே இருவந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்த்தருள்கை.

† வயிற்றிலே † குண்டலிதமதிகம். (க) தி-மொ-உ-க0-க.

அமலனாதிபிரான், கூ-பா, ஆலமாமரத்தின் வ்யாக்யானம் ௧௦௩

(அரவினணையான்) ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலே புகாவிடில் ஜகத் து ஜீவிபாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முகத்தே விழியா விடில் தனக்குச் செல்லாதானபடி.

(அரவினணையான்) அந்தப்ரளயஜலதி(யி)யிலே இந்தஜகத்தை யடையத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே வைத்து, தான் அக்யந்தம் சிசுவாய், ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமானதோரிளந்தளரிலே இடம் வலங்கொண்டு கண்வளரானின்றான். “இப்படிப்பெரிய ஜகத்தையெல்லா மமுதுசெய்தால் அறாதொழிதல், அமுதுசெய்த அண்டத்தின் பெருமையாலும் இவற்றின் சிறுமையாலும் வயிறுவிரிதல், ஆல மிளந்தளரிலே யிடம் வலங்கொள்ளப்புக்கால் கடவிலே புக்குப் போதல்செய்யிற்செய்வ தென்?” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டாத படியிறே * திருவரங்கப் பெருநகராகிற பெரியகோயிலிலே, * இரு ளிரியச்சுடர் - அனந்தனென்னு மணையென்கிற பெரியபடுக்கை யிலே மொசுமொசென்று வளர்ந்த பெரியவடிவும் தாமுமாய்ப் பெரிய பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளினபடி. அங்குப்பரிவரில்லே யென்கிறகுறையுமில்லையிறே. படுக்கையான விவன்றன், (க) “வி ஞாணேவோஹாஹ ஸுஹுஹுஹுஹுஹுஹு - சிந்தாமணி மிவோ த்பாந்த முத்ஸங்கேநுத்தபோகநி” என்கிறபடியே - ஜகதுபாதா நமா யிருப்பதொரு சிந்தாமணியை யுமிழ்ந்து இத்தையாரேனு மொருவர் இறயஞ்சிக்கொள்ளில் செய்வதென்னென்று தன்மடி யிலே வைத்துக் கரண்டக மிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறப்போலே யிருக்க,(உ) “தி முகத்துநாகணை” என்றும், (ங) “ஆங்காரவாரமது கேட்டழிவு மிழும்பூங்கா ரரவணை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோ வென்று தன்னுடைய பணுமண் டலங்களாலே; விஷாக்கியை யுமிழ்ந்துகொடு நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே அவாந்தரப்ரளயத்திலே யகப்பட்டவர்களை, தன் திருவயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தான்; ஸம்ஸாரமாகிற மஹாப்ரள யத்திலே புக்கவர்களை, (ச) “ஸ்ரீராதீ ஸுஹுஹுஹுஹுஹு - ஸுஹுஹுஹு” என்றும், (ரு) “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்றுஞ்சொல்லு

(க) ர-ஸ்த-க-எ. (உ) நா-தி-க-க-க. (ங) ச--திருவ-க-௦.

(ச) ரா-ஸு-ந-அ-உ-க. (ரு) திருமாலை-உ-ந. † படியிலே

கட்சி அமலனாதிபிராஜன், கூ-பா, ஆலமாமரத்தின் வ்யாக்யாநம்

(கோலமாமணிபாரமும்) அழகியதாய்ப் பெருவிலையனாக நுள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத்தாமமும்) முத்துமாலையும். (கோலம்) இது துபெருமானைச் சொல்லுகிற து

(முடிவில்லதோ ரெழில்நீலமேனி) அவதி காண வொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஐயோ) பச்சைச்சட்டை யுடுத்துத் தனக்குள்ளத்தையடையக்காட்டி எனக்குள்ளத்தை யடையக் கொண்டான். (நிறைகொண்ட தென்னெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில் காம்பிரியத்தைப் போகவடித்தது.

கிற தன்கிடையழகைக்காட்டி ரக்ஷித்தான்.

இப்படிச் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் வடிவிற்குக் கிற படியைச் சொல்லுகிறார் மேல்; (கோலமாமணிபாரமும்) ஸ்ரீ கௌஸ்தபம்போலே மஹார்க்கமாய்ப் பெருவிலையான மாணிக்கங்களாலே யழுத்தப்பட்டுத் திருமேனிக்கு அலங்காரமான ஹாரத்தையும், (முத்துத்தாமமும்) த்ரிஸரம் பஞ்சஸரம் ஸப்தஸரம் என்றப்போலே சொல்லுகிற திருமேனியின் மார்த்தவத்துக்கு அநுருபமான குளிர்த்தியையுடைய முத்துவடங்களையும்.

(முடிவில்லதோ ரெழில்நீலமேனி) அவதிகாணவொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்ததிருமேனி. அபரிச்சேத்யமாய் அத்வீதீயமான ஸமுதாயஸோபையை யுடையதுமாய். (நீலமேனி) இந்த ஆபரணங்களாலும் ஸமுதாயஸோபையாலும் ஓரழகு வேண்டாதபடி இவைதனக்கு நிறங்கொடுக்கும்படி, (க) “மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப” என்கிறபடியே * நீலதோயடி ஐயுலா விடினெனவாகஹ - நீலதோயதமத்யஸ்த வித்யுல்லேகாகல்பமான வடிவு. “உருககநமிரிவரிசிஷ்டாடியி ப்ரவலிதவஹரி வக்” - த்ருதகநகிரி பரிமிளதுததி ப்ரசவீதலஹரிவத்” என்கிறபடியே அந்தத்திருமேனிதன்னைப் பார்த்தாலும் அறப் பளபளத்து, அத்தைநீக்கி உள்வாயிலே கண்ணையோட்டிப் பார்த்தால் காண்கிற வன்கண்களிலே குளிர அஞ்ஜநத்தை யெழுதினப்போலேயிதே யிருப்பது. அவனுக்கு ஆரந்தத்துக்கவதி(யி)யின்றிக்கே யொழுகிறதும் வடிவின்வைலகூண்பத்தாலேயிதே.

(ஆரம்)பதகம். “கோலம்” என்றது—ஆபரணச்சேர்த்தி அழகியமணவாளப்பெருமாளுக்கு. நிறை-நிறைவெல்லாமென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல். (க) (க) தி-வாய்-உ-ச-ச, † இட்டு

அமலனாதிபிரான், கல-பா, கொண்டல் வ்யாக்யாநம். ௧௦௫

இப்பாட்டால்-வடதளஸயநமும் பெரியபெருமாள் பக்கவிலே உண்டென்கிறது. (சு)

அ. வ; - நிகமத்தில், இவ்வாழ்வார் ஜ்ஞாநஸாக்ஷாதிகாரம்; மேல் லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் தோரில் வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்; - பெரியபெருமா எழுகைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றி னைக்காண வென்கிறார்.

(நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே) என்னுடைய ஹ்ருதயத் திலுண்டான பூர்த்தியை அபஹரித்தது; என்னகவாயில் காம்பீர் யத்தைபும் போகவடித்தது. இந்தஜகத்து கரணகளேபரங்களை இழ்வாமல் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தவனாயிருக்க அவ னுக்கபிமதமான அவ்வடிவு என்னுடைய கரணத்தையழித்தது.

(ஐயோ) பச்சைச்சட்டைபிட்டுத் தனக்குள்ளத்தைக் காட்டி- எனக்குள்ளத்தை யடையக் கொண்டான். நான் எல்லாவற்றையு மதுபவிக்கவேண்டுமென்றிருக்க எனக்கு அதுபவபரிகரமான என் னெஞ்சைத் தன்பக்கவிலே இழுத்துக்கொள்வதே; ஐயோ! என்கிறார். (சு)

அ. வ; நிகமத்தில்;—இவ்வாழ்வார், இவ்வூருக்குப் புறம்புள்ள தேசங்களிலுள்ளாரடைய ரஜஸ்தமஃப்ரகராய் ஸப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய் அதுதானும் நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே அர் த்தார்ஜநாதிகளிலே யிழிந்து * பெரியதோரிடம்பை பூண்டிருக்கிற படியையும், இவ்வூரிலுள்ளார் பரமஸாத்விசராய் நிரதஸயபோக்ய பூதராயிருக்கிற பெரிய பெருமானே அதுபவித்துக்கொண்டு * தொ ண்டுபூண் டமுதமுண்டுகளித்திருக்கிற படியையுங்கண்டு, (சு) 'வாஃ ஹ-தவஹஜாவர வஜ்ஜரானவ-பூவலிதி: | நஸௌரிவிநூவி ஶ-வ ஜநஸவாவவெஸவஸ - வரம்ஹ-தவஹஜவாலா பஞ் ஜராதர்வயவஸ்திதி: | நஸௌரிசந்தாவிமுக ஜநஸம்வாஸவைஸ ஸம்' என்று - புறம்புள்ளாராடு பொருத்தமின்றிக்கே இவ்வூ ரைப்பார்த்தால் (உ) 'ஸவ-புணுயெபெஸ-ஸர்வபுண்யமயோ தேஸ:' என்கிறபடியே (ரு) 'வவிநூணாஹிவி மாவிநேவவிதர வாஸி - பவித்ராண ஹிநேவிந்தி பவித்ரம்பரம:' என்னும்

(ச) (உ) (ரு) பார-ஆர-அ-அ-உஎ

கௌ அமலனாதிரன், கௌ-பா, கொண்டல் வ்யாக்யாநம்,

பரமபாவநான பெரியபெருமாள் தாமும், (க) “சிட்டனே செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்” என்று இவ்வூரோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே பாவந(ஹ)பூதரென்னும்படியான வைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே, நாம் இவ்வூரிலே புகுநுகை இவ்வூருக்கு மாலிந்யாவஹமென்றுபார்த்து. (உ) “அங்குமற்றேனல்லே னிங்குமற்றேனல்லேன்” என்கிறபடியே - பிறருடைய ரைசயத்தாலே அங்குப்போகவும் மாட்டாதே தம்முடைய ரைசயத்தாலே இங்குப்புகவும் மாட்டாதேஆந்தராளிகராய், (ங) “உதூரஞ்சீரஜாலாபு வஸஸவஸுசிஷ்ட-உத்தரம் தீரமாஸாத்ய கஸ்த ஏவவ்யதிஷ்டத்” என்ற ஸ்ரீ விபீஷணஸ்வாணப்போலே * அகமகிமுந் தொண்டர் வாழும்படி * அன்பொடுதென்றிசை நோக்கிக்கொண்டு கண்வளருகிற பெரியபெருமானுடைய த்ருஷ்டிபாதமான தென்னுற்றங்கரைபைப் பற்றி நின்றார்.

பெரியபெருமானும் (ச) ‘ஓரஹரோஹஸிஹஹொஹி-நாநெந்ராலில ஷுபெஸாபிபா - ஈஸ்வரோஹமஹம்போகி நாய்மோஸ்திஸத்ருஸோமயா’ என்று தேஸமாக அஹங்கார க்ரஸ்தமாய்ஸப்தாதிவிஷய ப்ரவணமாய் நோவுபடாநிற்க, இவர் இப்படியாவதே! என்று மகஸ்ஸிலேபோரவுகந்தா†(ரு) “நிஜபூசுவஃபுணவஃ-நிமக்ஷ ஆபஃப்ரணவஃ” என்கிறபடியே - இவரளவிலே திருவுள்ளம் பேராறுமண்டி, * நிஹீநாநாம் முக்யம் ஸரணமான திருவடிகளைக் கொடுவந்து இவருடைய திருவுள்ளத்திலே “என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவோ” என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாநகாரமாக ப்ரகாஸிக்கும்படிவைக்க, அந்தத்திருவடிகளை ய்துஸந்தித்து, தம்முடைய மகஸ்ஸானது ஜ்ஞாநாஸ்பதமாகையாலே அந்தத் திருவடிகளுக்கு மேலான திருப்பிதாம்பரமும் திருவரையுமான சேர்த்தியை மடிபிடித்ததுபலித்துஇப்படி கரணமும் நாமும்அதுபலிக்கும்படி நம்மையுண்டாக்கிற்றுத்திருநாபிஃமலமன்றோவென்று அத்தையதுபலித்து, மேன்மைக்கும் ஸௌஸ்ப்யத்துக்கும் பட்டங்கட்டிபுருக்கிறோம் நாமல்லோமோ வென்று திருவுதரபந்தநம் தன்பக்கலிலே வரவிசிக்க அத்தையதுபலித்து,

(க) தி-வாய்-எ-உ-ச (உ) தி-வாய்-ரு-எ-உ. (ங) ரா-யு-கௌ-கௌ.
(ச) கி-கௌ-கௌ. (ரு) † ஸந்தித்தம்

அமலனாதிபிரான், ௧௦-பா,கொண்டல் வ்யாக்யானம். ௧௦௭

அதுக்குமேலையிருக்கிற திருமார்பானது தன்னுடைய ஹாராத்யபரணங்களுக்கும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமான மேன்மையையுண்டாட்டி யிசித்துக்கொள்ள அந்தத் திருமார்பை யறுபவித்து, அந்தப்பிராட்டிக்கும் ஹாராத்யபரணங்களுக்கு மாஸ்யமான திருக்கழுத்தை யறுபவித்து, அதுக்குமேல், வாயில், (௧) “ஹ்யூஹிதேஹி - சுஹபந்தாரி - ஸர்வபூதேப்யம்—அபயம்தகாமி” என்றப்போலே சொல்லாநிற்கச் செய்தே அது விக்கிற நாய்ச்சி மார்க்ககப்படி, (௨) “வாயழகர் தம்மையஞ்சுதும்” என்று கண்டனைச் செம்பிளித் தறுபவிக்கும்படி ஸ்வாபாவிக ஸௌந்தர்யத்தை யுடைத்தான திருவதரத்தை யறுபவித்து, இப்படி அவயவங்களை யறுபவியா நிற்கச் செய்தே இடையில் திவ்யாயுதங்களும் இறையஞ்சிக்கொள்ள அவற்றையறுபவித்து, “சுஹபந்தாரி - அபயம் - தகாமி” என்றப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளை மேலெழுத்திட்டுக்கொடுக்கிற குளிரந்தகடாஷ்டங்களை யுடைத்தான திருக்கண்களை யறுபவித்து, பாலும் பழமும் கண்டசர்க்கரையுமான ரஸவஸ்துக்களைச் சேர்த்து புஜிப்பாரைப் போலே இந்த அவயவங்களையும் ண்டான சேர்த்தியால்வந்த அழகையும் ஸ்வாபாவிசமான அழகையுடைத்தான திருமேனியின்பசுங்குட்டான ஸமுதாயஸோபையைப் மறுபவித்தாராயிறே கீழ் நின்றது.

இவருடைய இப்படிப்பட்ட மாநஸாறுபவத்தையும் மஃபூர்வகமான வாசிகாறுபவத்தையுங்கண்ட பெரியபெருமான், இப்படி, குணவிஷ்டராயறுபவிக்கிறபடியைக் கண்டு, (௩) “ஹ்யூஹிதேஹி - த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி” என்கிறபடியே அவரையடைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்படி அவரளவிலே அபி(வி)திவிஷ்டராகையாலும், (௪) “ஹ்யூஹிதேஹி த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி” என்கிறபடியே தம்மையொருகால் காணவேணுமென்று மாயையுடையாரைக் கண்ணகரமும் பிரிந்திருக்க மாட்டா மையாலும் அவரையழைப்பித்துக்கொள்ள வேணுமென்று பார்த்தார்; இனி, நாம்போய்க் கொடுவவென்றால் (௫) “ஹ்யூஹிதேஹி த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி” என்றப்போலே

(௧) ரா-யு-௧௮-௩௪.

(௨) நா-தி-௧௦-௩.

(௩) விஷ்ணுதத்வம்.

(௪) ஸ்தோ-௪-௫௬

(௫)

சொல்லுதல் பங்குலபத்தைக் குலைக்கவேண்டுகையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதாயிருந்தது; இனி இவர்தாமே வரவென்றால் அங்வும் தமக்கு ஸ்வரூபஹாரியாய் இருந்தது, ஆனபின்பு விபீஷணும் வானை மஹாராஜரையிட்டி, (க) ‘சூநயெநடி - ஆநயைநம்’ என்றாப்போலே இவரையும் ஒருவரையிட்டழைப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்தார்;

அந்தவிபீஷணன் ராஜ்யகாங்க்ஷியா யிருக்கையாலே அருகு நிற்கிற இளையபெருமாள் நிற்க, ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் ஹரிஸ்ரேஷ்டரான மஹாராஜரை யிட்டழைத்துக்கொண்டாப்போலே, “சென்றதாமென சிந்தனையே” “அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே” “என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே” “நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே” என்றாப்போலே இவர் மநநபராயிருக்கையாலே மநநபராய் ஸ்ரேஷ்டராயிருப்பா ரொருவரையிட்டழைப்பித்துக் கொள்ளவேணுமென்று பார்த்து, அருகே ஸேவித்திருக்கிற லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளைப்பார்த்து, (க) “சூநயெநடி - ஆநயைநம்” என்று திருவுள்ளமாக.

அவரும் எப்போதும் பெரியபெருமானை ஸேவித்திருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் அபி(னி)ஜகவித்யா வ்ருத்தங்களால் பூர்ணராயிருப்பாரைப் பார்த்தருளி, ஏகாந்தங்களிலே (உ) “இழி குலத்தவர்களேனு மெம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடு மின்கொண்மின்” என்று உபதேசிக்கக் கேட்டிருக்கையாலும், (ங) “நின்றிருவெட்டெழுத்துங் கற்றுநான்-உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும், (ச) “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மையாள்வாரே” என்றும், (ரு) “பங்கயக்கண்ணனை-பயிலும் திருவுடையார்வரேலுமவர் கண்டீர், பயிலும் பிறப்பிடைதோ மெம்மையாரும் பரமரே” என்றாப்போலே ஆழ்வார்களருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்கு மவரையாலே கடுகப்போய் அவரை அருள்பாடிட்டுத் தாய்ஸிரஸாவஹித்துக் கொண்டுவர,

இவரும் பெரியபெருமானுடைய கௌரவத்தைக் குலைக்க வொண்ணாதென்று முநிவாஹநாய் வந்துபுகுந்து பெரியபெருமா

(க) ரா-யு-கஅ-௩௪. (உ) திருமலை-௪௨. (ங) தி-மொ-அ-௧௦-௩

(ச) தி-மொ-உ-௬-௨. (ரு) தி-கூய்-௩-௪-௧

னைத் திருவடித்தொழி, பெரியபெருமாளும் (க)“சூனிரூ ஊலிவஹ
வாந^௧ வீதா ஸ்ரீரூரொஹரிஃ-ஆவிர்ப்பபூவபகவாந் பிதா, ம்
பரதரோஹரி” என்று ஸ்தோத்தாபரண ப்ரஹ்லாதனுக்கு வந்து
ஆவிர்ப்பவித்து அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுத்து, அவன் ராஜ்யா திகளி
லே போதுபோக்க வல்லனாகையாலே அவன் பார்த்துக் கொடு
நிற்கச்செய்தே “தடுவாநூயீபத - தத்ரைவாந்தாதீயத”
என்றுபோக, பின்பு அந்தராஜ்யாதிகளாலே ப்ரஹ்லாதனும்
டோஸ்போக்கி யிருந்தானிறே; இவர் அவனைப்போலே யன்றிக்
கே, அநந்யஸாதநராய் அநந்ய ப்ரயோஜநா யிருக்கையாலே
நம்ஸிஸ்ஸேஷம் பொறுக்கவல்லவ ரல்லரென்றுபார்த்தருளி, தம்
முடைய ஸ்வரூபாதிகளைக்காட்ட, இவரும் ப்ரீதரான வளவிலே
இவர் மாநஸாதுஸந்தாநம்பண்ணுகிற தசையிலே, “ஆதி” “விண்
ணவர்கோன்” “நீதிவானவன்” “அரங்கத்தம்மான்” என்று
“உலகமளந்தண்டமுற நிவர்த்தணீந்முடியவன்” என்று நேர்ந்த நிசாச
ரரைக் கவர்ந்தவென்றனைக்காகுத்தன்” என்றும், “விரையார்
பொழில் வேங்கடவன்” என்றாப்போலே தம்முடையபரவ்யூஹ
விபவார்ச் சாவதாரங்களையும் தம்பக்களிலே யதுஸந்திக்கையாலே
இவற்றைத் தனித்தனியே யநுபவிக்கவேணுமென்கிற அபேக்ஷை
இவர்க்கிலையென்கிற விடம் ஹ்ருதயஸ்தனாய்க் கொண்டு.

*உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறியா நிற்கச்செய்தே
யும் இவரைச்சோதிக்கைக்காக இவற்றையும் இவர்க்குத்தனித்
தனியேகாட்டி இவரநுபவிக்கும்படி பண்ணுவோமென்று பார்த்
தருளி, அது செய்யுமிடத்து புருஷார்த்தமாக வேண்டுகையாலே
இவருடைய அபேக்ஷை யறிந்துப் செய்யவேணும், இல்லையா
கில் இவர், நாம்அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கொள்ள, (உ)“ஏரார்முயல்
விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே” என்னும் திருமங்கையாழ்வா
ரைப்போலே நிந்தித்தல், ஸ்ரீ தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வாரைப்
போலே, (ங)“அச்சவைபெறினும் வேண்டேன்” என்று காற்கடை

கக௦ அமலனாதிபிரான், க௦-பா, கொண்டல் வ்யாக்யாநம்;

மூ.—கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்

உண்டவ்ய நெண்ணுள்ளங் கவர்ந்தானே

அண்டர்கோளணியரங்க நென்னமுதினைக்

கண்டகண்கள் மட்டுறன்றினைக் காணுவே.

(க௦)

திருப்பாணம்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அமலனாதிபிரான் முற்றிற்று.

பா.—கொண்டல் வண்ணனை—நீருண்ட மேகம்போலே
யிருக்கிற திருநிறந்தையுடையனாய், கோவலன் ஆய்—இடைக்குல
த்திலே வந்து திருவவதரித்து, வெண்ணெய் உண்ட—வெண்ணெ
யையழுது செய்த, வாயன்—திருப்பவளத்தை யுடையனாய், என்
உள்ளம் கவர்ந்தானே—* சதிரிளமடவாரை மதித்துப்போந்த என்
மறஸ்ஸை அபஹரித்தவனாய், அண்டர் கோன்—அண்டாரந்தர் வர்
த்திகளான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், அணி-ஸம்வாரத்
துக்கு ஆபரணமான, அரங்கன்—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்
தநுருமவனாய், என் அமுதினை—எனக்கு அம்ருதம்போலே பரம
போக்யஞானவனை, கண்டகண்கள்—காணப்பெற்றநண்களானவ, வ,
மற்றுஒன்றினை காணவேறென்வறக்காணவென்கிறார். ஏ-ஆஸ்சர்
யம்.

(க௦)

க் கொள்ளுதல் செய்வரோ, அறியவேணுமென்று தந்திருவுள்ளத்
திலே முன்றோடிக் கொண்டத்தை யறிந்து, இவர், கடலிலே
குளப்படி யுண்டாமாபோலே (க) ‘வ-ரூ - பூர்ணம்’ என்கிற
படியே பெரியபெருமாள் பாடே எல்லாமில்லையோ, ஆனபின்பு
எனக்குப் பெரியபெருமானை யொழிய வேறொருவரை யறுபவிக்க
ஸ்ரத்தையிலே, எனக்குண்டானாலும் அவரையறுபவித்த வெண்
கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவென்கிறார்.

வ்யா;—(கொண்டல்வண்ணனை) கண்களுக்கு விஷய மிருந்த
படி. (உ) “நோஹ வக்ஷாஸி வீக்ஷதெதத்ய - நமாஸ்சக்ஷரபிவி
க்ஷதே தம்” (ங) “நவக்ஷாஷா பஸ்ய திக்ஷுநெநந்ய-நசக்ஷாஷாப
ஸ்யதிக்ஷநைநம்” என்கிறஇலச்சிணையை யழித்துத் தன்வடிவைக்
காணும்படி பண்ணின உபகாரத்தை யறுஸந்தித்துச்சொல்லுகிறார்.
அங்ஙனன்றிக்கே, தம்முடைய பரவ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்களை

(க)

(உ) ருக்வே.

(ங) தை-நா.

அமலனாதிபிரான், கௌ-பர, கொண்டல் வ்யாக்யாசம், ௧௧௧

வ்யா;—(கொண்டல்வண்ணனை) தாபத்ரயத்தாலே லிடாய்த்த கம் லிடாய்தீரும்படியாய்(க) “சுஷ்ரஸஸயா஽ஹிவ ஸீதஹகா஽ஹிவஃ-அத்ரஸஸயாஹிவ ஸீதஹகாஹமேக” என்கிறபடியே வர்ஷுகமான காளமேகம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை; † பன்னீர்க்குப்பிபோலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம் புறம்பேநிழ லிட்டபடி.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) இடையனாய் வெண்ணெயுண்ட திருப்பவளத்தை யுடையவனை. சக்ரவர்த்தித் திருமக

இவரதுபவிப்பிப்பதாகத் திருவுளத்திலே பாரிக்கிறபடியை யது ஸந்தித்து இதென்ன ஓளதார்யமென்று அந்தஓளதார்யகுணத்தை நினைத்து “கொண்டல் வண்ணன்” என்கிறார். அன்றிக்கே, ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்ரயத்தாலே லிடாய்த்தலிடாய் தீரும்படியாய்(க) “சுஷ்ரஸஸயா஽ஹிவ ஸீதஹகா஽ஹிவஃ - அத்ரஸஸயாஹிவ ஸீதஹகாஹமேக” என்கிறபடியே வர்ஷுகமான காளமேகம் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவ னென்கிறாராதல். ஸ்ரமஹரமான வடிவைநினைத்து, “கொண்டல்வண்ணன்” என்கிறாராதல். “வண்ணம்” என்று—ஸ்வபாவமாதல்; நிறமாதல். நம்மாழ்வாரும்,(உ) “முகில்வண்ணனடியை யடைந்தருள்கூடி யுய்த்தவன்” என்றாரிறே.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) அந்தமேகமானால் ஆகாஸத்தே கடக்கவின்று நிரைவர்ஷித்துப்போயித்தனையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இடையரோடு இடைச்சியரோடு வாசியற ஒரு நீராகக் கலந்து தன்வடிவழகை அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. (கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) பராவஸ்தனாய்வந்து வெண்ணெய் மழுதுசெய்யில் மாளிகைச்சாந்து நரஹமே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்தவதரித்த வவஸ்தையில் மேன்மையாலே ராஜாவாக்கிச்சிலர் சேராடுகையாலே, வந்து வெண்ணெய் களவு காணவொண்ணாதே, அதுக்காக; (கோவலனாய் வெண்ணெய்

நிகமத்தில் கொண்டலித்யாதி) “வண்ணம்-நிறமாதல், ஸ்வபாவமாதல், ஓளதார்யகுணமாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் பனிரீதியாதி).

ககஉ அமலனாதிபிரான், கஉ-பா, கொண்டல் வ்யாக்ஷரம்

னாகில் வெண்ணெயுண்ண வொட்டார்களென்று ‡ கருத்து. (கோவலன்) ஆபி(ஹி)ஜாத்யம்; பெருமானுக்குக் கட்டுண்டது அடியுண்டதாகக் கிடைக்குமோ.

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஓர்ரித்துவந்து கிடக்கிறவன். பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் நாறாநிற்கும்.

(என்னுள்ளங் கவர்ந்தானே) என்னெஞ்சை அபஹரித்தவனை, கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யசோதைப்பிராட்டியுடைய வெண்ணெயுண்டவாயன்) சக்ரவர்த்தி, தன்னுடையராஜ்யைஸ்வாயத்திதபுஜிக்கைக்கு ‘எனக்கொரு பிள்ளைவேணும்’ என்று, (க) ‘ஐஹதாதி வவரா-மஹாதாதபஸா’ என்கிறபடியே நோற்றுப் பெருமானைப் பெற்றாப்போலே, ஸ்ரீநந்தகோபரும்(உ) ‘கானாயர்கடிமனையில்தயிருண்டு நெய்பருகநந்தன் பெற்றவானாயன்’ என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில்(ம) கவ்யஸம்ருத்தியடையப்பாழ்போக வொண்ணாதென்று இத்தை புஜிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பெற்றபிள்ளையாய் த்துக்குஷ்ணன்.

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய்நாறாநிற்கும். (வெண்ணெயுண்டவாயன்) ஆஸ்ரிதருடைமையாகையாலே தத்ஸபர்ஸமா காதேயென்று இன்றுமகப்பட அந்தக்குணங்குநாற்றம் வாயிலே தோன்றும் படியிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுவது. (ங) கருப்பூரம் நாமமோகமலப்பூ நாமமோ’ என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டாத படியாய்த்து இன்றுமகப்பட வாய்குணங்குநாறும்படி.

(வெண்ணெயுண்டவாய்) என்னுள்ளங் கவர்ந்தானே) கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யசோதைப்பிராட்டியுடைய நெஞ்சிலேபண்ணி னப்பாத்தையை என்னெஞ்சிலேபண்ணிபுஜித்தவனை. அந்தத்திரு

பதாங்கயத்தோடேயாதல், இருந்தபடியேயாதல் இவற்றைவாக்யத்வ பத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கோவலனாய்த்யாதி).

(க) ரா-ஆ-ஈ-ஈ-ஈ-ஈ,

(உ) தி-மொ-ஹ்-ஹ்-ஹ்

(ங) நா-தி-எ-க.

‡ அறிந்து

அமலனாதிபிரான், கௌ-பா, கொண்டல் வ்யாக்யாநம். ககந்

ணையிலே பண்ணினார்ந்தையை என்னெஞ்சிலே பண்ணிபுஜித்த
வனை, வைத்த குறியழியாதிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனப்
போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய்குடிபோனபடி.

(அண்டர்கோன்) திருவாய்ப்பாடியி விடைக்குலத்துக்கு நிர்
வாஹகனென்னுதல்; அண்டாரந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மவர்க்கத்

வாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் உறிகளிலே வெண்ணெயைவைத்துக்
கள்ளக்கயிறுருவிபிட்டு வைத்துப்போவர்கள், அந்த உறிகளின்
குறியழியாதிருக்க அந்தவெண்ணெய்களை வெறுந்தரையாக்கி
போலே யாய்த்து. * அரங்கந்தன்னுள்கள்வனர், நான்குறியழியா
திருக்க என்னுடைய சிந்தையையபஹரித்தபடி. (என்னுள்ளங்
கவரந்தானை) வைத்தகுறி யழியாதிருக்க * வெண்ணெய் விழுங்கி
வெறுங்கலமாக்கிப்போலே, என்னுடைய ஸரீரங் குறியழியா திரு
க்க என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தான். கலமிருக்க வெண்
ணெய் குடிபோனப்போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய்
குடிபோனபடி. (என்னுள்ளங்கவரந்தானை) * டெஹீவ்ஸுபு உலி
ஜாத - தைவீம்ஸம்பதமபிஜாத ரான பெரியவர்க ளகப்படத் தந்
தாமுடைய மநஸ்ஸை இவன் பக்கஸிலே வைக்கவேணு மென்று
பார்த்து, அதுசெய்யப் போகாமல், (க)“ வனுஹிஜநஃக்யஷ்
சஞ்சலம் ஹிமநஃக்ருஷ்ண” என்றுப்போலே-பெருங்காற்றைத்தாம்
பிட்டுப் பிடிக்கலாம், என் மநஸ்ஸை யொருவளவாக்கப்போகிற
தில்லையென்னும்படியிறே மநஸ்ஸினுடைய சஞ்சலத்வமும்; த்மி
னும்படியான மிடுக்கும்; அப்படி * நின்றவா நில்லாத மநஸ்ஸை
என்பக்கல் அபேகையின்றிக்கே யிருக்க நானும் அறியாதபடி
அபஹரித்துத் தன்பக்கஸிலே சேர்த்துக் கொண்டான்.

(அண்டர்கோன்) இப்படி வுடையரோடு மிடைச்சிகளோடும்
தண்ணியரான உம்மோடும் வாசியற வந்து கலந்துவெண்ணெயை

(க) கீ-சு-நச.

ககச அமலனுதிபிரான், க௦-பா, கொண்டல் வ்யாக்யாநம்

துக்கு நிர்வாஹக னென்னுதல். (அணியரங்கனென்னமுதினை) தேவர்களுடைய உப்புச்சாறுபோலன்று இவருடையவம்ருதம்.

(என்னமுதினை) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு †முதலியாயிருக்கும்; எனக் குச்சாகாமல்காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும். (கண்டகண்கள்) சுவையற்ற கண்கள். ஸ்ரவணேந்த்ரிய மாத்ரமன்றியே விடாய்தீரக் கண்ட கண்கள்.

பும் மநஸ்ஸையும் அவன் களவுகண்டது. புறம்பு ஆலில்லாமையாலும் தன்குறையாலுமோவென்ன; * சூட்டுந்மாலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டி யந்தூபந்தராநிற்கச்செய்தே கிடீர், ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்தவதரித்த தென்கிரூர். அன்றியிலே, “அண்டர்” என்று இடையறென்னுதல்; அண்டர்ந்தர் வர்த்திகளென்னுதல். (அணியரங்கன்) என்னெஞ்சை அபஹரித்து * சேனூயர்வானத்திலே போயிருக்கையன்றிக் கே, கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஸம்ஸாரிகளறையைத் தனப் படாதபடியாலேயிறே இக்கிடை கிடக்கிறது. (அணியரங்கனென்னமுதினை) தேவர்க ளம்ருதம்போலே உப்புச் சாராய் எட்டாநிலத்திலே யிருக்குமதன்றிறே இவருடைய அம்ருதம்.

(அண்டர்கோனணியரங்க னென்னமுதினை) (க) “அளப்பரிய வாரமுதை யரங்கமேயவந்தணனை” என்கிறவம்ருதமிறே. (அமுதினைக் கண்டகண்கள்) இந்தக்கண்கள் இவரைக்காணுதொழியப் பெற்றதாகிலும் புறம்பேபோகலாய்த்து, காட்சிதான் அரைவயிராய்த்ததாகிலும் புறம்புபோகலாய்த்து, அங்ஙனன்றிக்கே, பூர்ண நுபவம் பண்ணின கண்கள்.

(கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே) அம்ருதபாநம் பண்ணினாரைப் பாலேபுஞ் சோற்றையுந் தீற்றப்போமோ. (மற்

அமலனாதிபிரான், ௧௦-பா, கொண்டல் வ்யாக்யானம் ௧௧௫

(மற்றொன்றினைக்காணவே) (நி)*ஹ வொநாநு துமஹி -
பாவோநாந்யதரகச்சத்ரி போலே மன்கருக்கு பர்வசுதி - பஹ
வேறொரு அஞ்சுவதாரம் அவநாநிச்சுஷி இவற்றை ஒப்ப -
விரும்பிப் பேசும்பென்றுகருநாத காட்சிவொழிவி - விஞ்ஞாநபலம்
சொல்லாவிட்டது- பலமுமாகாட்சியேயாஸகயாலே முடிபரம்ப
மென்று ஒருநீதசுவிஷந்திரிபோனாது ௧. ஸதாநாநாபர்வந்திதே-

தம்மைச் சொல்லுதல் : : : : : ஸங்க்யை சொல்லுதல்
செய்யில் கரைமேலே திற்த அல்லாத ஆழ்வார்களோபாதிபா
வர், * அஸ்தமிதாந்யபா ஹ)வாமம்படி அழகிலே ஈடுபட்டுத் தம்

றொன்றினைக் காணவே) * ஹவொநாநு துமஹி - பாவோநாந்
யதரகச்சத்ரி போலே. இந்தப் பெரியபெருமான் தம்மை கேசாதி
பாதாந்தமாக வதுபவிக்க வேணுமென்று பார்த்தாலும் ஸக்த
னல்லேன்.

“என்னுள்ளங் கவர்ந்தான்” என்கையாலே—சித்தாபஹாரம்
பண்ணினபடியைச்சொன்னார் ; “கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்
காணவே” என்கையாலே—தருஷ்ட்யபஹாரம் பண்ணினபடியை
ச் சொல்லுகிறார். அல்லாதார் திருநாமப் பாட்டுப்போலே தம்
மைச்சொல்லிற்றிலர்;(௨)“விஸ்வஸாரததாநுநிஸஸ்மாநததா
த்மாநம்” என்கிறபடியே தாம் போக (ஹொ)ப்ரவணராய்த் தம்
மைமறக்கையாலே, ப(வ)லம் * ஸதாபர்வந்தி யாகையாகில் அது
இங்கே ஸித்திக்கையாலே பலத்துக்குப்பலம் வேணுமோவென்று
சொல்லிற்றிலர். இந்தக்கண்கள் புறம்பே சிலவற்றைக்காணவேண்
டுவது இங்கே சில குறைபுண்டாகிலன்றோ.

இவர்பக்கல் ஓளதார்ய மில்லையென்று போகவோ? வடிவிற்ப
பசையில்லையென்று போகவோ? ஸௌரீல்யமில்லையென்று போக
வோ? நெஞ்சுக்குப்பிடித்திருந்த தில்லையென்று போகவோ? மேன்

(பச்சையினை) இவரையொழிந்தவர்கள் ஸ்வஸ்வகுணங்களைக் காட்டி
உழைக்கப் பார்த்தாலுமென்றபடி.

சக அமலனாதிபிரான், கம்-பா, கொண்டல் வ்யாக்யாரநம்

மை மறத்தார் (க) 'நெ வஜநம் ஸ்ரூதிஃ ஸாரீரீ - நோபஜநம்
ஸ்மரந்திகம்-பா' ம' என்கிறபடியே முக்திப்பரப்பமானபுருஷார்த்
தத்தை அதுவனித்தரென்கையாலே எல்லாம் ஆவன் சொல்லே
யாய்விட்டது.

இப்பாட்டில் - க்ருஷ்ணனுடைய படியும் இங்கே புண்டென்கி
றார். (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

திருப்பாணாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
அமலனாதி பிரானுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த
வ்யாக்யாரநம் முற்றிற்று.

மைபிலலை யென்று போகவோ? ஸௌஸ்ப்ய மில்லையென்று போக
வோ? போக்யதையிலலை யென்று போகவோ, அதுபவத்தில் குறை
புண்டென்று போகவோ? (க)

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாரநம்

முற்றிற்று.

ஸங்க்ஷை சொல்லாமைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (நோபஜநம்ஸ்மரந்
நித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாரநாரும்பதம் முற்றிற்று.

